Cornel George Popa

URA

roman

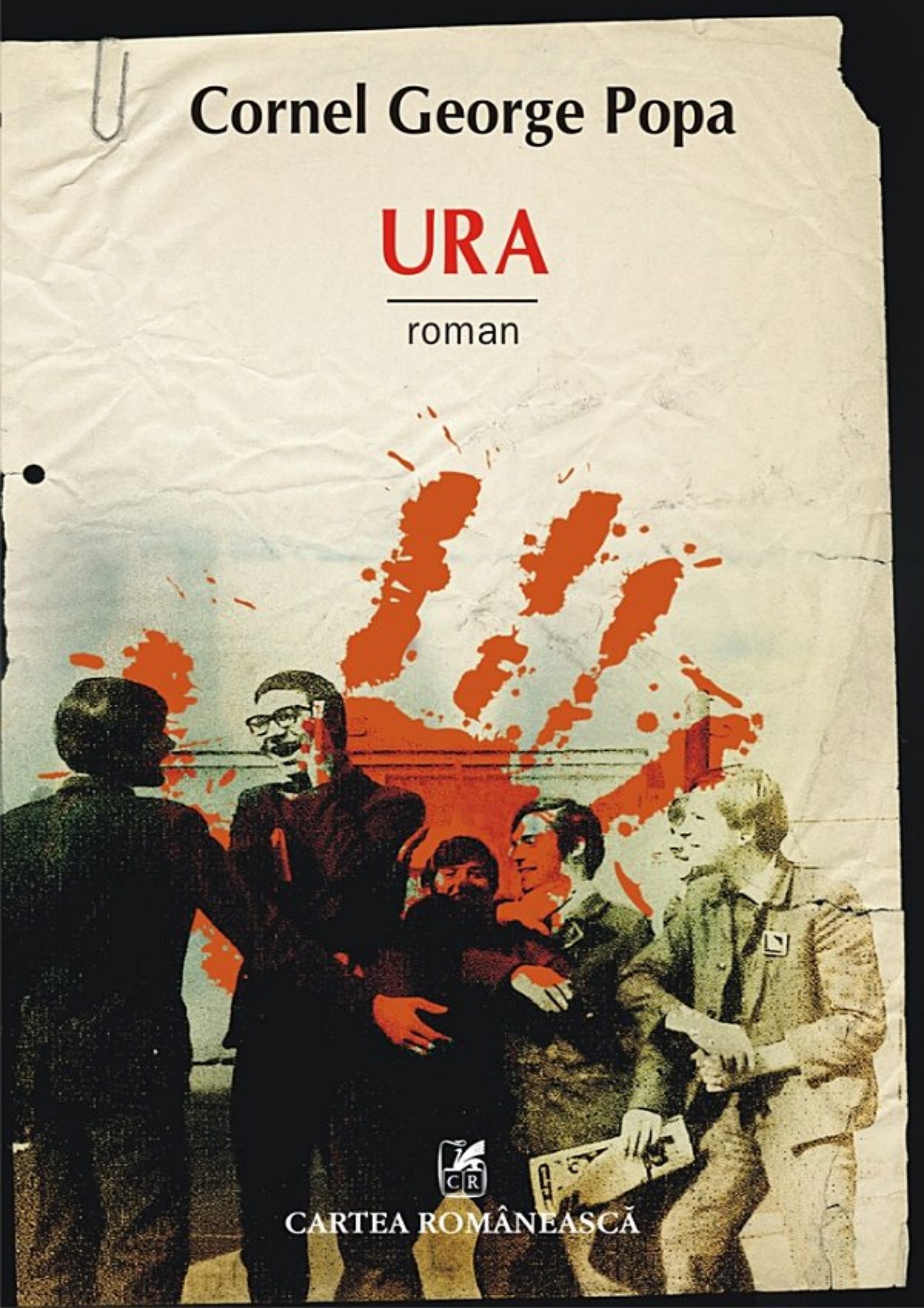

CARTEA ROMÂNEASCĂ

© 2014 by Editura Polirom

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-5044-6

ISBN PDF: 978-973-46-5045-3

ISBN print: 978-973-23-3088-3

Coperta: Radu Răileanu

Foto copertă: din arhiva autorului

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

CORNEL GEORGE POPA este prozator, dramaturg şi regizor. S-a născut pe 6 iulie 1957, în comuna Popricani, judeţul Iaşi. Absolvent al Facultăţii de Construcţii (Institutul Politehnic „Gh. Asachi" din Iaşi, 1986) şi al UNATC, secţia Regie Film (Bucureşti, 1997), a lucrat în presa scrisă, a făcut televiziune, teatru, film şi publicitate. Autor a opt volume (proză scurtă, roman, teatru, eseu), a obţinut în 1993 Premiul „Liviu Rebreanu" pentru Debut (*Cincizeci şi şase de blitzuri şi alte chestii*, Editura Institutul European, 1992), iar în 2004, Premiul UNITER pentru cea mai bună piesă românească a anului (*Viaţa mea sexuală*, Editura Unitext, 2005).

Toate personajele din această carte sînt adevărate.
Toate întîmplările din această carte sînt inventate.

Prima parte

Puiu se lăuda cum îl bate tatăl lui.

Fusese o zi cumplită de vară, iar acum venise noaptea.

În sfîrşit, puteam respira şi noi.

Era trecut de zece.

Peste puţin timp, cu toţii urma să ne întoarcem acasă, fiindcă mamele noastre deja ne strigau.

Unii chiar plecaseră din grup şi în faţa scării B nu mai eram decît vreo cinci-şase, plus surorile Acutunoaie care, oricum, acolo stăteau, iar mama lor n-avea decît să se aplece peste geamul de la parter ca să le cheme înăuntru.

Pînă atunci, vorbisem despre bandiţii de la Zet şi cum să-i punem cu botu' pe labe.

Ăştia de la Zet şi-o luaseră tare în cap, idioţii dracului!

Lulu se întîlnise cu Iancu pe alee şi-i trăsese vreo două-n gură, da' Iancu zicea că nu se pune şi că dacă e să ne batem de-adevăratelea, atunci trebuie să fim toţi contra toţi şi cafteala să fie organizată ca un meci, nu aşa, la întîmplare.

Să stabilim o zi, pe care s-o cunoască toată lumea, o oră precisă şi s-o facem pe bune.

Mamă, ce ne enervau ăştia de la Zet!

Erau vreo doi fiţoşi pe-acolo, buni de gură, cu Iancu-n frunte, cîţiva cam ca noi, iar restul puştime.

Da' veneau diverşi prin zonă şi-i cafteau pe ai noştri ca din partea lor, cînd se ştia că nu sînt în stare, ce naiba, însă mereu găseau vicleşuguri şi se dădeau mari, *separat*.

Acu' urma să se vadă dreptatea şi am fost cu toţii de acord că soluţia e bună: cine cîştigă, cîştigă definitiv şi cu asta basta!

Eram hotărîţi să-i facem arşice, deşi fraţii Carol se cam îndoiau, ba mai mult: ziceau că nu se

bagă.

— Să plecaţi de la scara mea! a strigat Lulu.

— Da’ ce, e scara ta? E scara blocului, a ripostat Carol cel mic. Stau unde vreau, ce?

— Băi, cînd ţi-oi trage una, zbori, a zis Lulu.

— Da’ de ce să-i tragi? a intervenit frate – său. Ce, nu are voie să vorbească? Şi, în fond, asta-i scara blocului, nu-i scara ta!

— Atunci, fiecare să se ducă la scara lui, a spus Lulu, dar nimeni nu s-a mişcat.

Discuţiile despre scara „mea” şi scara „ta” apăreau în fiecare zi cînd nu ne înţelegeam asupra a ceva şi atunci intervenea argumentul suprem: tu nu eşti de-aici, du-te la scara ta.

Cel mai rău era cînd amîndoi combatanţii locuiau pe aceeaşi scară şi atunci se trecea pe întîietatea etajelor (eu stau la unu! Şi ce dacă stai la unu? Păi, tu stai la patru, boule! Patru e mai sus decît unu! Pe cine faci tu bou, băi?) sau se ajungea pur şi simplu la bătaie.

În ziua aceea, toată gaşca fusese la Ciric.

Ciricul era un lac de agrement, situat la cîţiva kilometri de cartierul nostru.

Ajungeam la el ori tăind-o direct prin cimitir şi mai rămînea puţin de mers prin pădure, ori o luam numai pe cărarea dintre iazuri, însă era cam periculos, fiindcă dădeam nas în nas cu o mulţime de borfaşi care ne uşurau de haine, mîncare, bani şi ce mai aveam pe la noi.

De cîteva ori ne luaseră şi peştele, plus undiţele, aşa că am hotărît să umblăm numai în gaşcă.

În gaşcă e altfel: sîntem mai mulţi, putem ţipa mai tare, fuge fiecare unde vede cu ochii sau urlăm şi dăm cu bîtele, luăm bătaie, da’ măcar ne-am luptat, nu?

În grupuri de doi-trei-patru eram pradă sigură.

Cu gaşca ne simţeam mai în siguranţă, deşi o încasaserăm chiar şi în gaşcă, da’ nu se compara cu umilinţa ailaltă, cînd borfaşii te puteau scuipa, te

dezbrăcau şi luai vergi la fund fără măcar să-i poţi înjura. Odată, Nelu o făcuse, apoi a rupt-o la goană prin pădure, gol puşcă şi desculţ.

Au pus ăia mîna pe el după nici o sută de metri şi l-au călcat în picioare. Arăta Nelu, după aceea, de parcă ar fi căzut din avion.

Atunci am descoperit că desculţ şi gol alergi mai naşpa printr-o pădure deasă, decît unul încălţat şi cu haine pe el.

Hainele ca hainele: nişte pantaloni scurţi, un tricou sau o cămaşă, da' tenişii erau totul.

Cu tenişii în picioare, chiar şi-n curu' gol, te descurci la o adică, dacă ştii să fugi şi ai o viteză bună, însă desculţ, prin pădure, eşti prins imediat și mîncat.

— Băi, voi ştiţi cum mă bate pe mine taică-miu? întreabă deodată Puiu.

Urma ca, în curînd, fiecare să plece acasă.

După ce tocasem subiectul ălora de la Zet, discuţia se pleoştise.

Mai spunea unu' ceva, mai spunea altu' altceva, dar nu aveam, cu adevărat, o temă pe care să ne încingem.

În astfel de împrejurări, totdeauna se găsea cineva care să propună să jucăm „fazan" pe filme sau pe cuvinte. De obicei, o făceau surorile Acutunoaie, mari experte în amîndouă jocurile şi probabil că Silvia sau Mariana la asta se gîndeau cînd Puiu a început să se laude cu felul în care îl bate taică-său.

Îl ştiam cu toţii pe tatăl lui Puiu, deşi locuia la blocul vecin.

Tatăl lui Puiu era un bărbat bine: înalt, solid, suplu, cu umerii foarte largi, călca apăsat şi avea o privire liniştită, dar atît de grea, încît aproape te băga în asfalt cînd se uita la tine.

Însă cel mai mult ne impresiona vocea.

Tu îi dădeai bună ziua sau săru'-mîna (fiecare după cum era obişnuit), iar el îţi răspundea cu o voce atît de joasă şi de încărcată, în bubuieli scurte, că înţepeneai.

Fiecare din noi se întîlnise măcar o dată cu tatăl lui Puiu şi păţise la fel: încremenise. Tatăl lui Puiu răspundea la salut cu privirea şi glasul unuia care spune: stai-pe-loc!

Plus că tatăl lui Puiu nici nu semăna cu restul taţilor din cartier; tatăl lui Puiu arăta mereu ca scos din cutie, avea totdeauna pantalonii călcaţi cu dungă şi cămaşa apretată, pe care vara o purta descheiată la piept şi cu mînecile suflecate pînă mai sus de coate, însă şi aşa era impecabil.

Cînd la televizor s-a dat un film cu Robert Mitchum, film pe care, nu ştiu cum, l-am văzut cu toţii, a doua zi am fost de acord că tatăl lui Puiu e leit Robert Mitchum.

Vreo două zile numai despre asta am vorbit.

În fine, vreau să spun că tatăl lui Puiu era *cineva* în cartier, nu era un tată oarecare, pe cînd Puiu… Puiu semăna cu o vulpe călcată de tramvai, dacă înţelegeţi…

Prin cercul nostru, Puiu era capul răutăţilor.

Mereu născocea cîte-o prostie şi ne punea şi pe noi să o facem ori o făcea chiar el, ca să aibă, după aceea, motiv de laudă.

Acum îi trecuse prin cap asta.

Subiectul ne-a prins imediat, fiindcă fiecare din noi o încasam acasă şi nu o dată…

— Pe mine, maică-mea mă bate cu o floare de plastic, a zis Claudiu.

— Pe mine mă bate cu umeraşul de haine, a zis Carol cel mic.

— Taci, băi, a spus Carol cel mare, care probabil păţea la fel.

— Pe mine, taică-miu mă bagă cu capul între picioare şi-mi trage la fund cu amîndouă mîinile, a zis Corneluş.

Puiu, împărat, i-a lăsat pe toţi să-şi verse sacul, apoi a spus:

— Pe mine, taică-miu mă bate *în aer*!

În aer? Cum „în aer”? Ce dracu’ mai însemna şi asta?

Şi Puiu a continuat după ce întrebările noastre s-au potolit:

— Taică-miu mă bate suspendat. Nu ating pămîntul cu picioarele. Cu o mînă mă ţine, iar cu ailaltă mă arde.

— La fund? am întrebat noi, deja îngroziţi de imagine.

— Nu doar la fund, a spus Puiu. Peste tot. Unde nimereşte. Iar cînd se enervează, îmi dă şi la cap.

— Cu palma ?

— Ei, cu palma! a zis Puiu. Cu cureaua! Iar eu stau atîrnat în timp ce el îşi scoate cureaua de la pantaloni…

Scena era măreaţă.

Puiu zbătîndu-se ca un peşte, în timp ce taică-său îşi desface fără grabă cureaua; Puiu ţinut de tatăl lui doar cu o singură mînă, loviturile sacadate (plici! plici!) peste pielea roză a lui Puiu, răcnetele, întregul spectacol…

Ne dăduse pe spate, bestia, ce mai încolo-încoace! Ne făcuse praf! Aşa bătăi nu lua nimeni dintre noi.

Pentru a fi mai convingător, Puiu şi-a dat tricoul jos, apoi ne-a arătat urmele de pe spate şi chiar am putut să le atingem. Erau nişte crestături dese, ca o plasă, de-a lungul coastelor, care-l îmbrăcau de sub fund şi pînă la gît.

În lumina gălbuie a felinarului de la stradă parcă studiam un desen abstract. Fiecare a dorit să pună degetul, însă Puiu nu i-a dat voie decît lui Zoli s-o facă.

— Acu’ te doare? a vrut să ştie Lulu.

— Oho, a zis Puiu, şi încă-cum! Mă spală maică-mea după aceea şi mă dă cu Rivanol, altfel

m-aş infecta…

Eram sufocaţi de admiraţie.

Puiu, gol pînă la brîu, sub ochii noştri, se rotea dintr-o parte în alta ca să-l putem admira mai bine. Surorile Acutunoaie, cel puţin, îl priveau ca pe-un afiş de film.

— Da’ atunci?

— Cînd mă bate?

— Da.

— Atunci… nu simţi aproape nimic.

— Ei, pe dracu’, s-a îndoit Lulu.

— Pe bune, a spus Puiu. Cel mai tare mă doare după, cînd nu-mi dă voie să plîng şi trebuie să mă ţin…

Iarăşi s-a auzit un suspin general.

— NU-ŢI DĂ VOIE SĂ PLÎNGI?

— Nu. C-aud vecinii, zice tata. Şi-l fac de rîs. Da’ am voie să plîng înainte…

Ne-am liniştit: aaa, îi dă voie înainte… Era altceva. Parcă aşa mai veneam de acasă…

— Şi te bate des? întrebă Corneluş.

(Erau doi Corneli în bloc. Pentru a fi deosebiţi, unuia i se spunea Cornel, iar celuilalt Corneluş. Mai tîrziu, Cornel a devenit Conj, dar n-aş putea să vă explic de ce. Iar în toate celelalte cazuri, se adăuga precizarea: Vasilică de la patru, Vasilică de la doi, ori Cezar de la scara A şi Cezar de la scara B – fiindcă amîndoi locuiau la parter.)

— Aşa, în aer, maxim o dată sau de două ori pe săptămînă, zise Puiu. Dar cu palma sau de urechi aproape zilnic.

Aaaa, am gîndit noi, deci nu-i chiar atît de rău: o dată sau de două ori pe săptămînă se putea suporta. Mai ales că-ţi dă voie să plîngi înainte şi te poţi pregăti, la o adică; bătaia planificată, bătaia „ştiută” sînt altceva decît una ivită pe nepusă masă.

— Mariana! Silvia! Poftiţi în casă, domnişoarelor!

Surorile Acutunoaie o zbughiră înainte ca mama lor să termine strigarea, fără să-şi mai ia la revedere, ca spulberate de-o explozie.

Mama fetelor ne speria pe toţi şi nimeni nu sufla în faţa ei.

Se zvonea că, la beţie, nu doar că le bate cu tot ce-i pică-n gheare, dar le şi tunde, de aceea surorile Acutunoaie nu aveau niciodată părul prea lung, în afară de Dorina, bineînţeles, care era şi cea mai cuminte, cea mai deşteaptă şi premianta şcolii, pe deasupra.

Deodată am realizat cu toţii cît de tîrziu s-a făcut, ne-am luat rapid la revedere şi am şters-o fiecare la casa lui, pînă a doua zi cînd urma să se întîlnim iarasi în parcare.

Vara era abia la jumătate.

Mai aveam în faţă cel puţin o lună şi jumătate de vacanţă plină.

Peste cartier s-a lăsat liniştea.

O, Doamne, cîte lucruri aveau să se întîmple în vara aceea fierbinte şi noi nici măcar nu bănuiam.

Însă cine poate bănui că vine Apocalipsa?

Apocalipsa vine cînd are ea chef şi gata, s-a terminat.

Unii dintre cei de-atunci nu mai sînt, alţii au plecat din cartier şi li s-a pierdut urma, surorile Acutunoaie s-au măritat, însă nimeni dintre cei care încă mai existăm nu cred că am uitat.

Şi chiar să fi vrut, n-am fi reuşit.

Vara aceea a fost o vară prea ciudată. Şi extraordinar de caldă.

Vara aceea ne-a rămas pe creier tuturor ca un tatuaj de neşters.

Am intrat în ea într-un fel şi am ieşit în alt fel.

Am început-o ca nişte copii şi am terminat-o deja bătrîni.

Am învăţat, cu toţii, ce e iubirea, dar şi ura. *Mai ales* ura. Am învăţat să urîm şi să ne urîm.

Nu vreau să vă sperii, ci doar să vă pun în temă, să vă previn.

Iar pentru asta voi povesti, în amănunt, exact cum s-au întîmplat lucrurile. Însă pentru a înţelege, cît de cît, mă văd obligat s-o iau mai pe departe.

Toate dimineţile cînd nu ploua începeau la fel.

Prima oară apărea cineva în parcare cu o minge şi începea să jongleze cu ea. De obicei, era unul din fraţii Matran.

După un timp, mai apărea cineva şi băieţii dădeau pase ori jucau tenis cu piciorul. Al treilea venit intra la mijloc ori chibiţa. Iar de la patru în sus, deja se chema că existau două echipe, fiecare nou-venit intrînd ba într-o parte, ba în cealaltă.

Pe la zece cobora Păstorel cu bicicleta.

Mama lui nu-i dădea voie mai devreme, fiindca avea lecturi, exerciţii, chestii de făcut, şi nici Ileana, fata din casă, nu-i permitea. Păstorel a fost, într-o vreme, singurul copil cu bicicletă din bloc, ceea ce-i conferea un statut de super bogătaş. Părinţii lui erau amîndoi profesori – soţii Alajbegovici – şi mereu umblau foarte elegant îmbrăcaţi.

Toţi am învăţat să mergem pe bicicleta lui Păstorel, da’ multă vreme nu l-am putut suporta, fiindcă pînă s-a plictisit de ea, n-a dat-o nimănui.

Pe la unsprezece, aşa, apăreau şi surorile Acutunoaie, mai puţin Dorina, care ori făcea treabă ori citea ori învăţa, iar cel mai tîrziu ieşea Vasilică de la doi.

Vasilică de la doi ieşea, dar nu intra în jocurile noastre. Stătea cuminte, frumos pieptănat, cu cărare într-o parte şi haine curate, pe treptele scării lui şi se uita la noi.

Cînd îl prindeam, îi ciufuleam freza de-o luau dracii, iar Vasilică, roşu la faţă de supărare, izbucnea în plîns. Mergea sus, la maică-sa, şi

venea din nou cu aceeaşi frizură impecabilă care ne scotea din minţi. Dacă se întîmpla să participe la vreun joc ori se ruga de noi să-l luăm în echipă, ne speria: lovea mingea de fotbal cu atîta putere şi stîngăcie, încît precis spărgea geamul cuiva, punea atîta inimă în orice acţiune şi se implica aşa de tare, încît ne pierea tot cheful.

Vasilică de la doi reuşea să strice *toate* jocurile la care participa ori crea vreun conflict şi se ajungea la păruială.

Vasilică de la patru era un Vasile în toată regula, fratele lui Nelu, colegul nostru, mai mare decît restul găştii cu patru-cinci ani, dar toată lumea, nu ştiu de ce, îi spunea Vasilică.

Vasilică de la patru.

Chiar şi cînd s-a însurat, tot „Vasilică de la patru" a rămas, deşi s-a mutat din bloc, apoi, după ce a divorţat, a revenit în casa părinţilor. Şi el, şi frate-său mai mic.

Nelu era o scobitoare de copil, numa' oase şi unghiuri ascuţite, mare specialist în driblinguri, fotbal şi şmecherii. Minţea de îngheţau apele în calorifer şi se lua în gură cu oamenii mari. El ne încurajase să strigăm după moş Anton, administratorul blocului, „Anton care toarnă-n cur beton", şi aceasta devenise, într-o vreme, lozinca noastră preferată.

În dimineaţa aceea, meciul de fotbal s-a întrerupt pe la unsprezece şi jumătate, fiindcă la douăsprezece punct fusese programată bătaia.

Marea confruntare între noi, ăştia de la D7 şi ăia de la Zet.

Puiu, Corneluş, Zoli şi Mircea locuiau în blocul de vizavi, la F7, dar erau toată ziua cu noi şi se chema că fac parte din gaşca noastră, plus că şi parcarea betonată care despărţea cele două blocuri, terenul de fotbal cum ar veni, era comună.

Serile se stătea mai mult la D, fiindcă F-ul avea scările pe partea cealaltă.

— Cum facem? au vrut să ştie fraţii Carol care peste noapte se răzgîndiseră.

— Păi, ne întîlnim la casa lui Armand şi-i batem, a zis Lulu.

Cartierul încă nu fusese în totalitate copleşit de blocuri.

Mai existau destule case, chiar multe, uliţe întregi, însă unele, complet izolate, continuau să supravieţuiască, ciudat şi stingher, într-o mare tot mai agitată de blocuri.

Armand stătea într-o astfel de casă, cu parter, etaj şi puţină curte de jur-împrejur, pe un maidan din spatele blocului nostru.

Căldura şi soarele ne trimiteau cînd pe o parte a blocului, cînd pe cealaltă. Armand nu participa la jocurile noastre cînd eram în parcare, dar venea să ni se alăture cînd veneam la el, adică în spatele blocului, sub ferestrele surorilor Acutunoaie.

Apartamentul familiei Acutunoaie, de patru camere, avea o dispunere foarte bizară: bucătăria dădea înspre parcare, iar restul camerelor în spate, aşa ca mama lor le putea supraveghea şi cînd erau în parcare, ori pe scările din faţă, şi dincolo.

Casa lui Armand era cam la jumătatea distanţei dintre blocul nostru şi Zet.

— Cum… îi batem?

— Păi, nu ştiu, a zis Lulu. Îi batem şi gata.

— Cu pumnii?

— Cu pumnii… cu picioarele… cu palmele…

— Dac-am lua şi nişte pietre? a întrebat Puiu.

— Pietre? s-a mirat Lulu. Să le spargem capetele?

— Dacă trebuie, le spargem, a zis Puiu. Da' mai mult ca să-i speriem…

— Mama nu-mi dă voie să sparg capetele copiilor, a zis Corneluş.

— Nici mie, a zis Vasilică de la doi.

— Ţie nu-ţi dă voie să faci nimic, i-a întors-o Puiu.

— Ba îmi dă, a zis Vasilică de la doi.

— Îţi dă pe naiba, a zis Puiu. Îţi dă la fund şi peste cap dacă nu asculţi.

— Ia-te-uită-cine-vorbeşte, a spus rar Vasilică de la doi. Unu' care-i bătut de taică-său *în aer* şi se mai şi făleşte cu asta!

Ne-am uitat miraţi unii la alţii.

Vasilică nu fusese aseară cînd povestise Puiu şi nici nu era cine ştie ce prieten cu cei care fuseserăm. De unde aflase întîmplarea? Cine îi spusese şi, mai ales, de ce nu s-ar făli Puiu cu asta, cînd astfel de bătăi nu lua nimeni dintre noi? Ce voia să spună Vasilică? Că maică-sa îl bate mai tare? Sau mai special?

— Băi, mutră! a ţipat Puiu. Eşti invidios că nu te bate maică-ta şi pe tine aşa?

— Nu, a zis Vasilică. Maică-mea, dacă vreţi să ştiţi, nu m-a bătut niciodată. O palmă nu mi-a dat. Şi nu sînt invidios, ci mi-e milă de tine…

În clipa aceea, Vasilică a devenit extraterestru.

Un extraterestru mai micuţ, desigur, dar în mod cert de pe o altă planetă, foarte îndepărtată de a noastră: lui Vasilică îi era milă de Puiu…

Milă?!

Noi nici nu cunoşteam prea bine cuvîntul.

Auzisem de milă pe la biserici, parcă, sau în poveşti, mai auzeam cîţiva cerşetori care strigau „aveţi milă, oameni buni, aveţi milă", dar Puiu nu era cerşetor. Nici Vasilică nu era cerşetor.

— Îţi este ţie milă de mine, băiii… mutră?! De ce ţi-e milă de mine, mă rog, de ce?

Chiar! Asta era întrebarea, nerostită, care stătea pe buzele tuturor.

— Pentru că suferi, măi, Puiule, a zis Vasilică. Şi cel mai grav e că nici măcar nu ştii că suferi.

Hait! Blegul şi molîul de Vasilică, bineînţeles că de la doi, că doar nu era să fie fratele lui Nelu, de la patru!, ne băgase complet în ceaţă. „Pentru că suferi”, a zis Vasilică.

„Şi nu ştii că suferi”!

„E grav”! „Cel mai grav”!

Măiculiţă, da’ ce fel de cuvinte se vorbeau pe strada noastră!

Şi măcar dac-am fi fost la şcoală! Da’ eram în vacanţă şi astfel de cuvinte, se ştie, nu se rostesc în vacanţă. Nu se spun nici dacă eşti singur, darmite în faţa atîtor băieţi…

Puiu a rămas cu gura căscată.

De uimire, un firişor subţire de salivă i se scurse încet pe bărbie. Apoi faţa i se schimonosi brusc şi ochii îşi schimbară culoarea.

În mod normal, erau maro-verzui, dar cînd se înfuria, deveneau aproape negri.

Limba lui Puiu apăru printre dinţi şi maxilarele îi înţepeniră.

Hopa, am zis noi: e de rău.

Nebunul de Puiu se bătea cu oricine. Iar înainte de a lovi, cu puţin înainte, îşi scotea limba printre dinţi şi, cu maxilarele încleştate, sărea la bătaie.

Aşa se întîmplă şi acum.

— Pe cine faci tu „suferi”, băi? urlă Puiu. Cine suferă?

Şi zbang!, un pumn ascuţit peste faţa lui Vasilică.

Vasilică se rostogoli în iarbă cu picioarele-n sus. Apoi Puiu începu să-l ia la şpiţuri din toate poziţiile, aproape fără să se uite unde loveşte.

— Cine suferă, băi, acum? Cine suferă, zi? Eu sau tu? Eu sau tu? Ce-ţi pasă ţie de suferinţa mea, boule? Boule!

Vasilică îşi apăra coastele cu mîinile şi nu scotea nici un sunet.

Noi, în jur, împietriserăm.

De obicei, bătăile noastre însemnau îmbrînceli de bieţi cocoşi speriaţi, piedici puse cu piciorul, o palmă-două, vreun pumn răzleţ în umăr ori la ureche şi poate un şut în fund.

Ne certam cu gura şi cine ţipa mai tare, învingea.

Acum asistam aproape la o bătaie adevărată, o cotonogire în toată regula şi, mai ales, vedeam cum cineva trage în altcineva căzut la pămînt din prima.

Nu existau reguli scrise, dar nimeni nu făcea ori nu mai făcuse aşa ceva pînă atunci.

Puiu parcă înnebunise.

Urla şi lovea cu picioarele ca un dement, în timp ce noi, uluiţi, uitasem să respirăm.

Cînd a terminat, a plecat nervos naiba ştie unde, dar tot nu se potolise. Vorbea de unul singur, dădea din mîini şi izbea buruienile cu piciorul, culcîndu-le la pămînt.

Vasilică s-a ridicat încet de jos.

Lovitura îi spărsese buza şi tricoul era plin de sînge. Un ochi deja i se umflase şi se ţinea de coaste cu o mînă.

Nimeni n-a sărit să îl ajute fiindcă totul se petrecuse prea rapid şi n-am avut timp nici să gîndim.

Vasilică a luat-o către bloc şi cînd a trecut prin dreptul mingii de fotbal, s-a întors şi i-a dat un şut către noi, parcă invitîndu-ne să i-o dăm înapoi ori să jucăm mai departe.

N-am ştiut cum să reacţionăm.

Mingea a trecut pe lîngă şi s-a oprit în iarbă, mai încolo, la mulţi metri de noi.

Ne-am uitat la ea ca la o farfurie zburătoare.

Eram încă şocaţi de cele întîmplate sub nasul nostru.

— Copiii sînt făcuţi să fie iubiţi, nu să fie bătuţi, a spus Vasilică, tare, ca un fel de concluzie, apoi ne-a întors spatele şi s-a dus în casă.

Ultimele cuvinte ale lui Vasilică ne-au lovit direct în moalele capului. Parcă dintr-odată se făcuse mai cald decît era. Ne-am privit unul pe altul muţi. Într-un tîrziu, Lulu a dus o mînă la ureche şi a zis:

— Ăsta e cam tralala.

— E tralala bine, a spus Radu.

— E tralala rău de tot, a completat Claudiu.

Ne-am strîmbat de cîteva ori, pentru a arăta că sîntem de acord, însă întîmplarea persista.

Zoli s-a dus la băşică şi i-a dat un şut, dar nimeni n-a sărit s-o prindă, nimeni n-a reacţionat.

Parcă nici n-am fi fost acolo

Dac-am fi jucat fotbal, pe bune, chiar şi cu un şut atît de leşinat, sigur era gol.

Ne-am uitat după minge ca după o maimuţă pe bicicletă ori un elefant în slip, apoi l-am privit pe Zoli aproape cu reproş.

Zoli a ridicat din umeri, scuzîndu-se, adică ce-aveţi cu mine?, unde-am greşit?, ce-am făcut?, apoi şi-a privit ceasul şi a ţipat îngrozit:

— Băi, e aproape doişpe, pierdem bătaia!

Zoli era singurul care avea ceas.

Cînd voiam să ştim cît era ora, îl întrebam pe Zoli.

Din acest motiv, tot el era şi arbitru, la meciurile de fotbal.

Plus că, fie vorba între noi, nici nu se pricepea la jocul ăsta, dar să strige corner, offsaid ori penalty, era bun: avea o trompetă, mamă-mamă! Cînd ţipa Zoli, se auzea la două străzi distanţă.

Corneluş s-a uitat şi el la rabla lui, cadou de la bunică-său, care mergea din an în Paşte, o Pobeda rusească, apoi a confirmat:

— Da, e doişpe. Ne-aşteaptă ăia.

În altă situaţie, am fi sărit în sus de entuziasm: o bătaie! O bătaie adevărată, cu ăia de la Zet, să-i punem odată cu botu' pe labe, măiculiţă, de cînd aşteptam noi una ca asta!

Acum, parcă nu prea aveam nici un chef.

Se întîmplase ceva pe strada noastră, ceva *misterios* şi *subtil* (atunci, desigur, nu cunoşteam cuvintele astea), ceva fragil, dăunător şi plin de înţelesuri, ceva care ne-a dat de gîndit, aşa că perspectiva unei încăierări sălbatice imediate ne cam *descumpănea*. (Nici cuvîntul acesta nu-l cunoşteam pe vremea aceea, dar aşa cred că simţeam.)

Am luat-o apatici către locul bătăliei şi cînd unul din fraţii Carol a zis: da' Puiu?, am ştiut clar că vom pierde.

Nu bănuiam însă *cum* vom pierde şi cît de ruşinos va fi totul.

Armand era în curte.

Surorile Acutunoaie stăteau, toate trei, inclusiv Dorina vreau să zic, la ferestrele lor care dădeau în spatele blocului.

Căldura devenise aproape lichidă.

Ne gîndeam la ce spusese Vasilică despre copiii care-ar trebui iubiţi, nu bătuţi şi parcă mergeam la o înmormîntare. Lulu era în frunte şi-i zorea pe aceia care rămîneau în urmă:

— Hai, băi, haideţi odată, hai să-i terminăm, însă îndemnurile lui n-aveau pic de vlagă.

Vorbea şi el aşa, să nu se spună după aia că nu ne-a zis, dar nimeni nu părea prea pătruns de eveniment.

Ne tîrîiam ca după dric.

Soarele ardea tare.

Îl simţeam, prin păr, direct pe pielea capului.

Ciudat era că ăia de la Zet nu se vedeau.

Lulu s-a întors, din mers, după Zoli:

— Zoli, cît e?

— Doişpe şi cinci, a spus Zoli.

Corneluş, ca de obicei, a învîrtit limba mare cu mîna pe rabla lui şi a confirmat:

— Fix şi cinci.

Lulu s-a oprit.

— Băi, să ştiţi c-am întîrziat…

— Hai, băi, a zis Nelu, cinci minute nu se pun… Şi poate ceasul lui Zoli nici nu merge bine.

Zoli s-a făcut vînăt la faţă:

— Ceasul meu nu merge bine? E la secundă, fraiere! Cînd am greşit eu ora vreodată?

Corneluş a dat să spună şi el ceva, dar s-a abţinut.

— Băi, chestia e ori că am venit noi prea devreme, ori că ei au întîrziat şi se cheamă că i-am bătut.

— I-am bătut? a întrebat Alexandru.

— *Într-un fel*, a zis, enigmatic, Lulu.

Stăteam acolo şi nu înţelegeam nimic. Ne simţeam ca nişte proşti. Era linişte. Foarte linişte. Era o linişte nefirească. Anormală. Parcă n-ar fi locuit nimeni în cartier. Parcă toată lumea ar fi fost plecată în concediu.

Deodată, Armand a dispărut în casă, iar surorile Acutunoaie au început să se agite şi să strige ceva. Trebuia, în liniştea aia, să se audă clar ce spuneau, dar erau în spatele geamurilor – asta unu' la mînă, şi doi – nu prea le-am băgat în seamă.

Lulu parcă se scărpina în creştet. Se vedea pe faţa lui că e derutat. Noi stăteam acolo ca idioţii şi aşteptam.

Între blocul nostru, Zet-ul şi casa lui Armand, e un maidan unde buruienile cresc de doi metri. Noaptea nici nu ne aventuram pe-acolo fiindcă ne era frică. Unul spusese că a văzut un şarpe prin iarbă. Altul se trezise înţepat de naiba ştie ce şi i se umflase piciorul. Locului i se spunea „casa bîntuită", fiindcă demult chiar fusese o casă acolo din care nu rămăseseră decît nişte ziduri prăbuşite, fără acoperiş, unde vegetaţia crescuse atît de mult şi era atît de deasă încît aproape nu puteai traversa „casa" dintr-o parte în cealaltă.

Nu se zărea nici urmă de ăştia de la Zet.

Iar în secunda următoare o rupeam la fugă ca disperaţii.

Totul s-a petrecut fulgerător.

Cum stăteam noi aşa şi ne miram, s-a auzit deodată un urlet înfiorător şi ăia de la Zet, grămadă, s-au repezit către noi.

Învîrteau bîte pe deasupra capului şi ţipau. Păreau foarte mulţi, o armată, şi fugeau direct către noi.

Imaginea hoardei ne-a ameţit. Aveam impresia că vom fi călcaţi în picioare şi făcuţi una cu pămîntul.

Fără să mai gîndim, am luat-o la picior înapoi, zguduiţi de fiori reci. Era ca şi cum casa bîntuită s-ar fi ridicat din temeliile ei putrede şi-ar fi căzut peste noi.

De altfel, chiar acolo stătuseră ascunşi ăştia de la Zet, fără să scoată o şoaptă.

Un gest n-am schiţat să ne apărăm. Unul nu spusese: băi, ce faceţi?

Umilire completă. Bătaie pe toată linia. Un dezastru, ce mai încolo-încoace.

Ajunşi în faţa blocului, nu ne reveneam.

— Dac-am fi avut nişte pietre… a zis Claudiu.

— Ce făceai, băi, cu pietrele? s-a răstit Lulu. Îţi dădea unu' cu bîta-n cap şi acolo rămîneai…

— Da, da' măcar îi speriam…

— Mamă, ce mulţi erau! a şoptit Zoli.

— Eu cred că mai chemaseră şi de la alte blocuri, a spus Carol.

— Sigur au chemat, a confirmat şi frate-său.

— Şi ce ţipaaau! a spus Corneluş.

— Plus că noi eram mai puţini… a zis Şerban. Puiu n-a fost… Vasilică de la doi n-a fost, nici Vasilică de la patru, nici Conj…

— Băi, chestia e că n-am avut o *tactică*, a spus Nelu.

Lulu s-a simţit vizat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ne-am dus acolo să-i batem fără să ne gîndim cum să-i batem. Ei s-au

gîndit şi ne-au învins…

Zoli a avut o revelaţie.

— Băiii… avea dreptate Puiu: trebuia să luăm nişte pietre…

Claudiu a întărit.

— Nişte pietre… nişte bîte, ceva… Trebuia să trimitem unu' înainte, să vadă ce fac…

— Şi în loc de toate astea, am jucat fotbal…

— Da' am terminat mai devreme, s-a apărat Lulu.

— Am terminat şi ce folos? a spus Nelu. În loc să ne gîndim, ne-am dus aşa…

— Vasilică e de vină, a răbufnit Lulu.

— Vasilică şi Puiu, a zis Claudiu.

— Da' Puiu de ce? Ce-a făcut Puiu?

— Păi… Puiu a dat…

— Puiu a dat, da' Vasilică a spus…

— Şi ce dacă a spus? N-a spus decît ce spusese Puiu aseară…

— Da, da' a zis-o altfel… Şi-a mai spus şi chestia aia cu părinţii…

Asta aşa era. Chestia cu părinţii fusese foarte ciudată.

— Da' cum a zis exact, că eu am uitat… a zis Corneluş.

— A zis că copiii sînt făcuţi ca să fie iubiţi, nu ca să fie bătuţi, a spus Şerban încet.

— Şi din ce-i fac? a întrebat Carol cel mic.

— Taci, băi, a zis Carol cel mare şi i-a dat una după ceafă.

Unii auziserăm ceva despre subiect, mai ales ăia cu fraţi, alţii bănuiau, însă nimeni nu cred că avea o părere foarte clară asupra temei.

— Îi fac din burtă, na, a zis Lulu.

— Pe mine m-a făcut la maternitate, a spus Corneluş.

— Şi pe mine, a zis Alexandru. La spital.

— Tot aia e, a spus Nelu. Maternitate sau spital e acelaşi lucru.

— Cînd eram mic, a zis Zoli, credeam că m-a adus barza.

— Asta cu barza e o poveste, a spus Lulu. Părinţii noştri s-au regulat şi aşa am apărut noi…

Aoleu, da' ce urît vorbeşte Lulu!

Se vede că l-a supărat tare bătaia ălora de la Zet.

Mai ziceam noi băga-mi-aş sau du-te-n pizda mă-tii, dar asta era aşa, ca o ameninţare sau cînd te enerva unu', însă Lulu spunese altceva, un lucru înfricoşător şi secret, un lucru despre care credeam că nu se spune şi altora. Sau nu se spune *în public*.

Acum voi face o paranteză.

Dacă vreţi, puteţi s-o săriţi, nu mă deranjează.

Paranteză: în clasa noastră erau două fete despre care se ştia că nu mai sînt fete. N-am idee cine răspîndise zvonul şi de unde se aflase, dar aşa părea să fie.

Sîni aveau mai multe.

Şefa clasei, Gabriela Mandache, îi avea pe cei mai mari.

Se vedeau şi sub uniformă, darmite la sport. Aşteptam orele de educaţie fizică mai rău decît vacanţele.

Atunci fetele ieşeau din sarafanele acelea urîte şi înfloreau. Deveneau aproape femei, un lucru atît de nou şi de intimidant, încît ni se umplea gura de salivă ori amuţeam, pur şi simplu.

Gabi Mandache era cea mai tare.

Cu un tricou alb, umflat ameninţător în dreptul pieptului de nişte sîni uriaşi, în şortul ei bleumarin cu trei dungi roşii pe margini, aveam impresia că e o zeiţă.

Profesoara striga: genunchii sus! hai, pasul piticului! aplecări şi ridicări de braţe!, iar noi stăteam atîrnaţi de tricoul Gabrielei, urmărind cu gura căscată cum saltă minunile acelea ascunse la fiecare mişcare.

Gabriela Mandache era prima-n clasă şi la învăţătură şi la mărimea sutienului.

Dar sîni, sîni adevăraţi vreau să spun, aveau şi altele: şi Luminiţa Apetrei, şi Nuţi Mihălăchioaie, şi Viorica Hîrtopeanu, şi Iuliana Tănase, şi… foarte multe.

Sora lui Iancu, duşmanul nostru de la Zet, aproape o concura pe Gabi Mandache, însă nu era la fel de frumoasă.

Gabi… ce să zic, Gabi strălucea, ne lua ochii, dar nimeni n-avea curajul să o atingă măcar cu un deget, nimeni nu îndrăznea să facă o aluzie ori să-i spună ceva. O adoram în secret, suspinam pe furiş la ore cînd îi vedeam profilul de corabie, ne ciocneam unii de alţii la orele de sport, sufocaţi de admiraţie, însă o consideram un fel de stea polară. Sora lui Iancu – durdulie, încercănată, cu părul scurt, pieptănat într-o parte şi lipit de cap –, în comparaţie cu Gabi – înaltă, blondă, albă, suplă şi aşa mai departe, completaţi voi pe linia punctată…… –, nu exista.

Gabi era şefa noastră, cu zece pe linie, cea care şi sculată din somn îţi răspundea perfect la orice întrebare din galaxie şi o respectam pînă la orbire, slugi minuscule gata în fiecare secundă de sacrificiu maxim. Pentru noi, Gabi Mandache era Dumnezeu, Pitagora şi Fecioara Maria la un loc.

Ei, şi pe lîngă toate acestea, mai erau două.

Despre care, v-am zis, se ştia că o *făcuseră*: una buzată, urîtă, plină de coşuri, şi alta cam la fel, dar puţin mai înaltă şi fără coşuri.

În pauze, distracţia noastră principală era să le pipăim.

Cîte cinci-şase deodată săream pe cîte una şi fiecare încerca să strîngă cît mai mult. Cădeam printre bănci, fetele ţipau, vag indignate, şi dădeau să se apere, dar se vedea că le face plăcere.

N-aveam treabă cu fundul şi picioarele: sînii ne interesau.

Orele treceau greu, însă cînd suna de pauză, parcă auzeam un sunet divin şi ochii începeau să se lumineze. Furnici clocotitoare ne umblau prin vene şi stomacul se umplea de şerpi flămînzi.

Ioji, un multiplu repetent, dăduse tonul distracţiei şi toţi ceilalţi ne-am luat după el, mai ales cînd ne-am dat seama că nu păţim nimic. Fetele nu se plîngeau profesorilor, nu ne pîrau părinţilor şi n-aveau fraţi mai mari care să ne bată.

Am încheiat paranteza, gata, asta a fost.

Însa a te regula era ceva de pe altă planetă, de pe o alta galaxie, dintr-un alt univers… şi aşa mai departe…

Cuvîntul „sex” continua să ne şocheze într-un mod care nu ne făcea plăcere, iar acţiunea propriu-zisă ne înspăimînta groaznic – pe de o parte – ne şi fascina – pe de alta.

Tehnic vorbind, eram la pămînt.

Zero scria pe noi, din cap şi pînă-n picioare.

Dar lucrurile, curînd, aveau să se schimbe.

Chiar în vara aceea.

— De unde ştii tu, băi? întrebă Carol cel mare după ce, mai multe secunde, nimeni nu a spus nimic.

— Ştiu, spuse Lulu.

— Ştii pe dracu’, spuse Carol cel mare, supărat. Vorbeşti prostii de faţă cu ăştia micii.

— Ce prostii? întrebă frate-său.

— Taci, băi, din gură şi du-te acasă! se răsti deodată Carol cel mare.

— Da’ de ce să mă duc?

— Fiindcă aşa spun eu! Marş acasă imediat! Hai!

Carol cel mic se uita la noi cerînd milă.

— Băi! Tu n-auzi? Marş acasă în clipa asta! ÎN CLIPA ASTA!

Carol cel mic parcă mai dori să spună ceva, dar se abţinu.

Cu umerii plecaţi, o luă încet către scara lui, abia tîrîndu-şi picioarele. După cîţiva metri se opri, cu spatele la noi şi începu să plîngă tare.

— Iar tu eşti un bou, băi, spuse Carol cel mare, întorcîndu-se către Lulu.

— De ce-s bou? întrebă Lulu, moale.

— Fiindcă eşti! D-aia, fiindcă eşti! Ce discutăm între noi, discutăm între noi, nu cînd sînt şi ăştia pe-aici!

— Băi, am zis şi eu un *fapt*, se apără Lulu.

Carol cel mare nu-i răspunde. Plecă după frate-său, luîndu-l de umeri. Noi nu prea ştiam ce naiba să spunem. Stăteam şi ne uitam cînd în pămînt, cînd unii la alţii, pe furiş, cu gura pungă. Parcă făcusem ceva rău. Parcă făcusem, cu toţii, ceva foarte, foarte rău.

Revelaţia stîrnită de cuvintele lui Vasilică, dar şi discuţia de după, umilinţa înfrîngerii, foamea şi căldura au golit pe la două parcarea.

Ziua ameninţa să dea în clocot.

În mod normal, am fi plecat la Ciric să facem o baie, da' parcă ne era greu şi Ciricul, nu ştiu cum, se mutase pe o altă planetă.

Cei care aveau mame casnice, se auzeau strigaţi pe rînd, unul cîte unul. Ceilalţi, ăia de umblau cu cheia-n gît, se duceau acasă cînd le tuna ori îi răzbea foamea.

În ziua aceea ne-a fost tuturor foame foarte devreme.

Foarte, foarte devreme.

Toţi aveam porecle în cartier, dar nu le foloseam decît pentru a jigni sau cînd eram foarte supăraţi pe cîte unul şi nu-i spuneam pe nume.

Lui Corneluş i se spunea Castană, Zoli era Unguru'. Claudiu – Bibanu'. Păstorel, fiindcă purta ochelari, era Chioru'. Lui Puiu i se spunea Puţă. Vasilică de la doi era Poetul şi aşa mai departe.

Radu era Friptu'.

Luase foc pe la şapte ani şi avea faţa în mai multe culori şi nişte cicatrici oribile pe corp şi pe braţe.

Stătea lîngă aragaz într-o dimineaţă, îmbrăcat numai în pijama şi-şi trecea repede mîna pe deasupra.

Văzuse la televizor un reportaj despre fachiri şi voia să se antreneze. Dormeau ăia pe cuie, înghiţeau flăcări şi le scoteau pe nas, se lăsau biciuiţi fără să simtă nimic şi alte drăcovenii, iar lui Radu îi intrase în cap să devină fachir.

I se părea o meserie uşoară, plus că nici nu mai trebuia să înveţe. Toţi practicam diverse chestii mortale şi ne amuzam cînd reuşeau. Băgam degetul în gură, îl udam cu salivă şi încercam să-l ţinem cît mai mult sub flacăra chibritelor. Atingeam firele de curent descoperite şi măsuram cît de departe ne aruncă şocul.

Odată ne-a văzut cineva şi a urlat la Puiu, cred: băi, ai înnebunit? Vrei să te ia mă-ta *rece pe făraş*?, iar expresia „rece pe făraş", cît şi imaginea, în loc să ne sperie, ne-a făcut să rîdem săptămîni la rînd.

Cum zicea unu': bă, te ia mă-ta rece pe făraş, cum cădeam pe spate de rîs.

La Ciric făceam concursuri de genul: cine sare în cap de la un metru fără să-şi rupă gîtul. Cine se aruncă din copaci de pe creanga cea mai înaltă. Cine înghite cele mai multe rîme fără să vomite.

Radu se şi vedea fachir la circ.

Pînă i-a luat foc o mînecă a pijamalei, a început să fugă îngrozit prin casă şi a ars şi mai tare.

Vreo cîteva luni a stat prin spitale, cusut din petice, ca o minge de fotbal adevărată, apoi, ani la rînd, n-avea voie să iasă din casă cînd era soare, fiindcă i se spărgeau cusăturile.

Purta pantaloni lungi şi cămăşi închise la toţi nasturii.

Dacă transpira, îl ustura pielea.

Multă vreme a avut jumătate de faţă maro şi jumătate albă cu roz, dar după un timp culoarea s-a uniformizat într-una aproape normală şi nimeni nu se mai uita bizar la el.

Carmen, în schimb, o altă fată din cartier, tot arsă, n-a avut la fel de mult noroc şi a rămas cu bărbia, nasul şi gura negre.

Buza de jos, în special, arăta *groaznic*.

Umflată ca la negrese şi lăţită peste gîtul ei slab, semăna cu un vierme gata să crape. Încolo, ce să zic, era o fată frumuşică.

Pe la 14 ani, aşa, devenise una dintre cele mai „bune" din cartier, însă nici un băiat de-al nostru n-a putut să treacă peste buza aia.

Ieşea Carmen pe-afară în nişte fuste atît de scurte, încît aproape i se vedeau chiloţii.

Purta tricouri mulate, fără sutien, iar sînii îi crescuseră frumos. Picioarele lungi, bronzate, foşneau.

Se aşeza provocator lîngă noi, în fustele acelea cît batista, şi se prefăcea că admiră peisajul. Dacă venea cu vreo bluză, uita mereu să închidă primul sau al doilea nasture, astfel încît se putea privi în voie. Se *străduia*, biata Carmen, din toate puterile, dar nimeni nu se îndura de ea.

Discutam adesea ce-ar fi.

Discutam teoretic, bineînţeles, că la practică, v-am zis, eram nimeni pe planetă. Fiii ploii. Dar de dat din gură, dădeam.

— Băi, spunea unul, îi pui o pernă pe cap şi gata!

— Îi pui tu perna? întreba altul.

— Eu nu, se speria primul, dar ziceam aşa, *ca principiu*…

— Eşti prost, băi, spunea altul, Carmen vrea să fie şi mîngîiată, nu doar regulată…

— Păi… o mîngîi pe corp… pe mîini… pe picioare…

— Da’ cum o săruţi, ia zi?! Cum o săruţi?

— O sărut acolo unde nu-i arsă…

— Vezi că nu gîndeşti? zicea altcineva. Tocmai asta e: Carmen, ca tipă, nu-i proastă. Crezi că ea nu se uită în oglindă? Crezi că ea nu ştie? Sigur că ştie. Şi vrea, dacă o placi, să nu ţii cont că are buza aia aşa…

— Păi, nu poţi să nu ţii cont, că buza se vede…

— Exact. Tocmai asta e. Se vede. Se vede foarte tare. Şi tu te fereşti de ea? S-ar simţi jignită… Şi te-ar urî…

— Băi, fără buză şi pata de pe faţă n-ar avea aproape nimic.

— Corect. Da’ nici noi n-am vorbi despre ea. Eu, tu sau el ne-am împrieteni cu ea şi gata. N-am vorbi despre. A făcut-o cineva?

Toţi ridicam ridicam din umeri, dezvinovăţindu-ne.

Carmen nu stătea în blocul nostru, dar era prietenă cu surorile Acutunoaie, cu Dorina, mai exact, şi venea des pe la ele. Prima oară cînd am văzut-o, fiindcă s-a mutat mai tîrziu în cartier, ştiu că am rîs, iar unul chiar i-a zis ceva. Ne-am uitat după ea cu intensitate, hămesiţi de surpriză şi noutate.

— Băi, asta-i mai arsă decît Friptu’…

— A încercat să ia o cratiţă de pe foc cu gura, cred, a hăhăit unu’ tare.

— Sau şi-a băgat capu’-n cuptor!

— Băi, arată de groază, pe bune. M-aş pişa pe mine să mă întîlnesc cu ea noaptea…

— Ori să-ţi aplice o ventuză pe gură!

— Mamă! Are un bot ca o umbrelă deschisă…

— Eu prefer să mă facă leoarcă, decît să am o astfel de umbrelă lîngă mine…

— Sau sub tine…

— Brrr, măiculiţă, nu m-aş sui nici mort pe-aşa ceva!

— Ei, lasă, că dacă eşti mort, nu-ţi pasă. Mort te sui şi pe-un porc…

— Încetaţi, băi, zicea pînă la urmă cineva, sînteţi *greţoşi*…

— Ia uite sensibilul unde stătea, zicea de obicei Lulu. Sau Ninelu. Sau Puiu. Ia du-te tu la scara ta şi vomită acolo dacă nu-ţi place…

După o vreme, Carmen s-a plictisit să tot stea lîngă noi picior peste picior, în fustiţele acelea scurte şi cu bluza descheiată, fără ca vreunul „să se simtă", a abandonat teritoriul cartierului şi a început să iasă foarte des în oraş, mai ales sîmbăta şi duminica.

Se gătea, săraca de ea, cît mai tare.

Ai ei îi cumpărau de toate: şi mărgele, şi cercei, şi bentiţe, şi brăţări, şi ţoale.

Lua ochii Carmen din spate şi de departe.

De aproape, însă, nu-ţi puteai controla tresărirea involuntară şi ţi-era greu să te uiţi la ea mult timp.

Noi ne obişnuiserăm, oarecum, da' alţii, la prima vizionare, cred că-şi dădeau ochii peste cap…

Ieşea Carmen în oraş săptămînă de săptămînă şi venea înapoi plînsă leoarcă.

A văzut-o Şerban odată în tramvai şi aproape s-a speriat, deşi o cunoştea.

Plîngea *ca nebuna*, fără să-i pese, cu o mînă sprijinită de geam şi alta la spate, plîngea de spuneai că i-a murit mama.

Şerban fusese la un film, apoi trecuse pe la cofetăria din centru pentru o prăjitură şi o îngheţată. Ai lui îi dădeau mereu bani de buzunar, plus că Şerban era şi singur la părinţi.

Foarte, foarte mulţi dintre noi aveam măcar un frate, dacă nu doi. Fraţii Matran erau patru. La fel, fraţii Dobre. Fraţii Carol mai aveau o soră. La fel Ninelu şi Vasilică (de la patru).

Eram mulţi copii în bloc.

Nu exista apartament fără doi-trei copii.

Iar băieţi, cel puţin, ăhă – căcălău,vorba poetului.

La fete stăteam mai rău, de aceea cînd au apărut surorile Acutunoaie (trei, tată, dintr-o lovitură), au devenit imediat vedetele blocului, reginele parcării, zeiţele oficiale ale cartierului.

Sigur că, dacă umblai, mai găseai fete, însă ori erau prea mici, ori prea mari, ori prea „nasoale", ori prea serioase.

Vaska, de pildă, cînd s-a mutat în bloc, a venit cu tot cu surorile lui mai mari: Tania şi Tamara.

Măiculiţă Doamne, Tania şi Tamara păreau desprinse direct din basmele ruseşti ori din filme, picai lat, nu alta…

Tania avea un păr lung-lung, negru lucios, pieptănat pe mijloc, pînă mai jos de talie. Era cel mai lung păr din bloc. Pînă atunci, nici nu mai văzusem vreo făptură cu un păr aşa de lung.

Ne-am îndrăgostit de Tania imediat, însă fata era mai mare decît noi şi nu prea ne băga în seamă.

Stătea şi ea seara pe scările blocului, dar ce folos?

După un an, doi, aşa, deja umbla cu studenţi, venea unu' cu motocicleta, altu' cu maşina, altu' pe jos… era treabă serioasă, ce mai…

Tamara – cam de-o seamă cu noi – ne intimida groaznic. Pieptănată *à la* Mireille Mathieu, se uita atît de fix la tine, încît îţi pierdeai şirul. Tăcea *din greu*, ca nimeni alta, şi deodată spunea ceva de genul: ah, şi cît de îmbătător şi parfumat este aerul acesta!

Sau: plictiseala ucide mai rău decît singurătatea, ştiaţi?

Sau: florile, dimineaţa, sînt miresele neprihănite ale fluturilor…

N-avea importanţă ce se discuta.

Tamara tăcea ce tăcea, privindu-ne fix pe fiecare, de parc-am fi fost nişte insecte prinse-n

bolduri, apoi arunca bomba.

Spunea ea ceva, fără nici o legătură cu tema de atunci, şi pe loc se făcea o linişte de catedrală părăsită.

Odată a intrat la un „fazan” şi ne-a bătut pe toţi în trei secunde. Altă dată, cînd doi jucau şah (Păstorel, în special, venea cu piesele), s-a băgat peste campion şi i-a dat mat din cîteva mutări.

Citea romane franţuzeşti şi englezeşti în original, foaie dupa foaie, pe nerăsuflate… ce să vă mai zic?

Ne băga sub masă. Ne făcea terci. Ştergea cu noi pe jos fără să depună nici un efort.

Amîndouă – şi Tania, şi Tamara – umblau îmbrăcate numa’ în negru şi o făceau cu atîta firesc şi eleganţă, că aproape schimbaseră moda în cartier.

Erau de pe altă galaxie surorile Werner. Ce să facem noi cu astfel de fete? Plus numele: Werner. Pe cine îl mai chema în cartier cu W?

Buuun.

Şi cum mergea Şerban liniştit cu tramvaiul către casă, deodată aude, în spate, cum cineva izbucneşte brusc în plîns.

A fost ceva atît de neaşteptat, încît prima oară i-a venit greu să înţeleagă.

De obicei, se ceartă doi, unu’ ridică glasul la altcineva, are loc un incident, un conflict, un zgomot… o pregătire, vreau să spun. E la fel de bizar ca atunci cînd cineva izbucneşte brusc în rîs, într-o sală de spectacole, să zicem. Ori la un vernisaj. Ori la o înmormîntare.

Toată lumea a întors capul în direcţia zgomotului.

Şerban stătea pe scaun.

Degeaba a întors şi el capul, că n-a văzut nimic.

Plînsul răsuna tot mai tare, fiindcă explozia de lacrimi a tăiat restul zgomotelor. Părea să fie un plîns care nu mai putea să încapă în pieptul cuiva, din cauză că venea în valuri, fiecare val fiind mai mare decît celălalt.

Mai mare şi mai zguduitor. Mai intens. Mai dureros.

S-au auzit voci:

— Ce-ai, fată, ce s-a întîmplat?

— Hai, mamă, nu mai plînge, că toate trec…

— Ai păţit ceva?

— De ce plînge?

— Plînge şi ea aşa, că şi-a adus aminte…

— Să stea jos, poate îi e rău… cine ştie ce-a păţit…

— Ia loc, fato, ia loc aici…

— Mircea, ai o batistă? Să-i dau fetei… Ai?

Dar plînsul nu înceta.

— Hai, fato, lasă, c-o să treacă…

— Ia spune tu bunicii ce s-a întîmplat…

— E un loc liber aici…

— Să stea jos… Nu te mai împinge, dom'le, să vezi, ce vrei să vezi? Nu ţi-e ruşine?

— Eu voiam să cobor, cucoană, nu mă împingeam. Şi dacă plînge, aşa-i trebuie. Tramvaiele sînt de călătorit, nu de plîns!

— Nesimţiţi mai sînt şi bărbaţii ăştia! De nimic nu le pasă!

— Cucoană, vezi că eu ţie nu ţi-am spus nimic. Pe cine faci tu nesimţit?

— Plînge biata fată, săraca, şi voi gata, săriţi cu gura…

— N-am pus-o eu să plîngă. Şi dacă are chef s-o facă, s-o facă la ea acasă…

— Domnule, pe dumneata nu te-a durut niciodată inima?

— Şi dumneata ce te bagi? Te-a întrebat cineva ceva?

— Mă bag fiindcă sînt indignată de comportamentul dumitale!

— Indignată să fii cu bărbatu-tău, nu cu mine!

— Ce ţi-aş mai trage una peste gură dac-aş fi bărbat!

— Ce-ai zis, fă? Ce-ai zis? Vezi că-ţi ard una de rămîi fără proteză!

Plînsul continua, dar mai potolit.

Şerban s-a ridicat de pe scaun să vadă mai bine.

Nu auzise niciodată pe nimeni să plîngă aşa. Era curios, sincer curios cum arată fata.

S-a uitat şi a recunoscut-o pe Carmen după îmbrăcăminte. După siluetă. După înălţime. A recunoscut-o *imediat*.

Fata îşi ascundea faţa.

Stătea cu spatele la oameni, sprijinită într-o mînă de geam şi cu cealaltă la spate.

De umăr îi atîrna poşetuţa ei maro, cu şiret lung. Să fi văzut numai poşetuţa şi ar fi recunoscut-o: nimeni nu mai avea în cartier una asemănătoare, era senzaţia străzii în materie de poşetuţe. Carmen o mai împrumuta uneori surorilor Acutunoaie cînd ieşeau prin centru şi voiau să rupă gura tîrgului şi atît.

Fiindcă o doamnă tot îi întindea o batistă, Carmen, la un moment dat, a luat-o pentru a-şi ascunde mai bine faţa, probabil, şi o secundă-două, cînd a mulţumit, Şerban i-a zărit chipul.

Era înspăimîntător.

Buza aceea oribilă, de maimuţă, parcă se dublase şi avea acum o culoare neagră-vineţie, nasul devenise mai lat, ochii, groaznic de umflaţi, abia se vedeau şi tot tenul i se acoperise de pete mari, roşii.

Şerban a întors repede capul, apoi şi-a făcut loc către coborîre.

S-a dat jos cu două staţii mai devreme, de teamă că ar putea da nas în nas cu Carmen.

A mers încet, gîndindu-se la întîmplare.

Cînd Carmen a luat batista (oare de ce? N-avea oare una-n geantă? Imposibil să nu fi avut!), mai mulţi i-au văzut fetei chipul şi au avut aceeaşi reacţie: aproape s-au tras înapoi.

Carmen era splendidă din spate. Chiar şi din profil şi mai de departe arăta splendid.

Avea un păr lung, sîrmos şi dens, de-o culoare nemaipomenită, ceva între roşcat şi nisipiu, legat într-o bentiţă albă, care accentua constrastul. Atletică şi subţire, cu picioare lungi, talia mică şi umerii largi, semăna cu o înotătoare de performanţă.

Dar avea buza aceea… şi faţa arsă…

Pînă şi ochii – verzi, mari, uşor bulbucaţi – erau frumoşi, însă nu te puteai uita prea mult la ea.

Privirea îţi fugea către gura desfigurată, către bărbie şi nu rezista să se întoarcă înapoi.

De mai multe ori am făcut noi eforturi, mai ales seara, cînd Carmen, în fusta ei scurtă, simula că admiră peisajul, cu ăia doi nasturi de la bluză descheiaţi, şi n-am reuşit.

Dacă te opreai la gît, era în regulă. Dacă însă te încăpăţînai să mergi mai departe, rezistai cît rezistai, şi pînă la urmă spuneai: stop joc. Stop joc, frate. E greu, cu totul. E aproape imposibil.

Şerban ajunge acasă şi nu povesteşte nimic băieţilor.

Este sîmbătă seara.

Sîmbăta şi duminica erau cele mai formidabile meciuri de fotbal. Mingea transpira printre picioarele noastre, toţi aram terenul dintr-un capăt în altul, tricourile se îmbibau de apă, dar nu ne păsa; ăia care nu încăpuseră în nici o echipă, urlau de pe margini, Zoli îşi scuipa plămînii-n fluier, ne cotonogeam la greu şi ţipam indignaţi, cerînd răzbunare, scorul urca şi, la fiecare gol, parcă întreaga parcare se clătina ca o corabie pe

mare, în răgetele entuziaste ale furtunii din piepturile noastre.

Şerban priveşte jocul aidoma unui extraterestru picat pentru prima oară pe pământ.

Ce fug ăştia dupa o minge… gîndeşte Şerban, şi ce ţipă! De ce ţipă aşa? Fără să ţipe nu pot juca?

Deodată, lui Claudiu i se pune o piedică şi băiatul cade, izbindu-se greoi de bordură.

Zoli fluieră.

— Fault! strigă el.

— Băi, tîmpitule, geme Claudiu, de ce pui piedică? N-ai văzut că e bordura acolo? Cred că mi-am rupt coastele…

— Ei, cum să ţi le rupi… spune cu jumătate de gură Ninelu.

— Mi le-ai rupt, băi, idiotul dracului, mi le-ai rupt, mă doare de mor!

Lulu îl vede pe Şerban primul.

— Şerbane, intri? Că ăsta zice că şi-a rupt coastele!

Şerban nu răspunde.

Întrebarea trece pe lîngă el, fără să-l atingă, glonţ ce-şi ratează ţinta. Şerban priveşte dincolo şi prin băieţi. Nici măcar nu tresare.

— Intru eu! se agită Carol cel mic.

— Nu tu, eşti prea mic!

— Ba nu-s mic!

— Intru eu, se oferă Vasilică de la doi.

— Nu, lasă, zice Lulu, apoi strigă iarăşi: Şerbane, intri în locul lui Claudiu?

— Nu, spune Şerban.

Lulu n-are timp de explicaţii. Se întoarce şi-l vede pe Alexandru.

— Hai tu, Vişinată!

— Ce-ai zis, băi, ce-ai zis? se supără Alexandru.

— Scuză-mă, băi, n-o lua şi tu aşa! Intri sau nu?

— Intru, da’ dacă-mi mai spui o dată aşa, îţi mut fălcile din cap!

— Ce? Cui muţi tu fălcile din cap?

Şerban aproape nu aude ce-şi spun băieţii.

Pînă şi efortul de a deschide gura i s-a părut mult.

Uneori e foarte greu să deschizi gura şi să spui ceva, orice.

Cade un avion lîngă tine şi nu poţi reacţiona.

Întîmplarea la care a asistat i-a pătruns pînă în fundul sufletului şi i se mişcă sub osul capului ca o inimă pulsîndă.

Plînsul lui Carmen nu-i iese din urechi.

Doamne, ce mai plîngea Carmen, săraca! Ce trebuie oare să păţeşti ca să plîngi aşa?

Şi în tramvai, pe deasupra, de faţă cu atîţia oameni?

De ce să le dai *lor* plînsul *tău*? Nu merită ei să primească plînsul tău. Şi chiar dacă ar înţelege şi l-ar primi, ce să facă, mai departe, cu plînsul *tău*? Plînsul tău e doar al tău, nu-l poate primi şi nu aparţine nimănui.

Ar fi trebuit să nu plîngă-n tramvai, se gîndeşte Şerban, ca proasta-n tramvai…

Deşi Carmen nu-i proastă.

Carmen e numai nefericită, gîndeşte Şerban cu voce tare şi propoziţia mai că-i dilată capul, îi umple gura şi-i vine s-o scuipe.

Noaptea se furişează în cartier.

Crengile plopilor de lîngă parcare încep să tremure.

O pală de vînt răstoarnă praful.

Şerban stă parcă înfipt în asflat şi are impreisa că se vede din exterior, că un alt eu al său, de partea cealaltă a străzii, se uită la el cu milă, înţelegere şi interes.

Ce mare a crescut! Şi ce faţă încruntată are! Cuta aia dintre sprîncene era sau nu era? Şi ăştia care joacă şi se agită prin dreptul lui, cine sînt? Cum se cheamă fuga aceasta după o minge?

Deodată, Zoli se uită la ceas şi ţipă:

— Băi, e zece, începe *serialul*!

— Şi ce dacă începe? face Laurenţiu.

— Eu v-am zis şi am plecat. Jucaţi fără arbitru.

— Hai, băi, să continuăm, spune Lulu.

— Îmi pare rău, am plecat, spune şi Radu.

Fraţii Matran (Luci, Marius şi Ovidiu) ameninţă, prin vocea lui Luci:

— Cine pleacă acum, mîine nu mai intră!

— Da' de ce? se supără Conj. Că vrei tu? Uite, plec şi eu aşa de-al dracului, să văd ce se-ntîmplă?! Nu-mi dai tu voie să joc mîine?

— Să văd cine o să te mai primească mîine dacă pleci acum.

— Ei, nu, c-oi fi tu stăpînul terenului…

— Al terenului, nu, dar al mingii, da! Jucaţi o laie mîine dacă n-aduc eu mingea!

— Da, că n-or mai fi mingi…

— Ca asta? Ca asta? Mingi de jucărie ştiu că sînt. Eu vorbeam de mingi adevărate!

Mingea fraţilor Matran era singura din *piele*.

Costase o groază de bani şi a creat senzaţie cînd a apărut pentru prima oară în parcarea blocului.

Ne-am chinuit o mulţime s-o umflăm şi la început am jucat doar tenis cu piciorul, iar fotbal numai în iarbă, să nu se zgîrie.

După un timp, însă, a intrat la bătaie şi era, oarecum, mingea oficială a terenului nostru.

Luci a ieşit din bloc într-o după-amiază cu ea într-o mînă şi căldarea de gunoi în cealaltă.

Albă cu petice romboidale negre, din piele *adevărată*, nu părea, totuşi, ce era, fiind dezumflată.

Luci ţinea căldarea de gunoi într-o mînă şi sălta obiectul acela din piele în mîna cealaltă. Mulţi nici n-am bănuit că e vorba de o minge de fotbal veritabilă, fiindcă saltul de la băşicile

noastre de cauciuc şi pînă la ea ne depăşea imaginaţia.

Corneluş chiar i-a zis:

— Băi, n-o arunca. Mai bine dă-mi-o mie…

— Ce să-ţi dau? n-a înţeles Luci.

— Chestia aia, a arătat Corneluş cu degetul. E-o minge spartă, nu? Unde-ai găsit-o?

Luci se aştepta la o primire triumfală.

Maică-sa îl trimisese să arunce gunoiul şi abia după aceea să iasă cu mingea, dar Luci n-a putut rezista tentaţiei.

Mingea o primiseră, fără să fie nici o ocazie, toţi trei fraţii. (Erau patru, de fapt, v-am zis, da' ăla mic, Niculaie, nu se punea. Niculaie avea doar trei ani, era un mucea.)

Aproape au înnebunit de entuziasm şi toată seara s-au uitat la ea ca la televizor, răsucind-o uşor, numărîndu-i cusăturile, pipăindu-i pielea curată şi citind ce scrie pe ea.

Era o minge Adidas profesionistă şi costase, probabil, enorm. Noaptea, la culcare, erau să se bată care să doarmă cu ea.

Au tras la sorţi, dar tot nu s-au înţeles.

Ca să nu iasă cu sînge, taică-său le-a confiscat-o şi a pus-o în dulapul din sufragerie, apoi i-a trimis, cam răstit, în paturile lor.

Noaptea a trecut greu.

A fost cea mai lungă noapte din viaţa lor.

S-au răsucit de pe o parte pe alta, de parcă aşternuturile i-ar fi usturat şi pijamalele le-ar fi rămas mici. (Numai Luci, de voie-de nevoie, pentru că era cel mai mare, primea haine noi. Ceilalţi doi primeau ce rămînea de la Luci, iar pentru ăla mic se găsea.)

Au visat meciuri de fotbal peste meciuri de fotbal, cu ei în rolul principal şi de-alde Pele, Eusebio, Dobrin şi ce se mai nimerea în restul distribuţiei.

Mamă, ce buni erau şi ce şuturi trăgeau!

Spărgeau plasa, nu alta, iar publicul se tăvălea pe jos de fericire! Supraoameni sublimi, desăvîrşiţi şi perfecţi, nu-i egala nimeni în toată galaxia!

Dimineaţa, aproape s-au ciocnit cap în cap cînd s-au repezit, toţi trei, la dulapul din sufragerie, că iar a fost nevoit taică-său să le confişte obiectul.

A luat mingea cu el în geantă la serviciu, ca să nu le vină idei peste zi ori să se încaiere.

Şi ziua aceea, pînă a venit tatăl lor acasă, a trecut greu.

Din cauza ta! Ba din cauza ta! Ba din cauza ta!, s-a auzit toată dimineaţa.

Maică-sa i-a închis pe doi în cameră, iar pe al treilea şi pe ăla mic i-a trimis afară.

Ovidiu a fost pus să jure că nu va spune nimic nimănui.

— Nu mai vorbesc cu tine, niciodată-niciodată, l-a ameninţat Luci.

— Nu mai eşti fratele meu, i-a zis şi Marius.

— Şi te bat numai în gură, a revenit Luci.

— Şi eu, a spus Marius, apoi a completat: cu piciorul!

După-amiază a avut loc o nouă ceartă. Maică-sa i-a altoit cu mătura pe toţi trei.

— Uite ce-ai făcut, i-a zis supărată lui bărbatu-său cînd acesta a venit acasă. De dimineaţă se ceartă pe mingea aia!

— Care minge? a întrebat Matran seniorul, uimit.

— Mingea din servieta ta, cum care minge?! Mingea pe care le-ai cumpărat-o ieri, deşteptule! Că eu ţi-am zis s-o laşi pentru Crăciun, da’ tu nu şi nu!

— Păi, de Crăciun e zăpadă, s-a dezvinovăţit Matran senior. Vara se cumpără mingi, cînd e frumos afară, să aibă şi copiii o bucurie…

— Pînă una-alta, mie mi-au spart capul dracii ăştia! Nu i-am văzut niciodată aşa. De cîteva ori erau să se ia la bătaie şi abia i-am potolit cu

mătura. Şi nu mai sînt copii, să ştii, sînt ditamai vlăjganii! Luci chiar a apucat de mătură şi a smuls-o!

Matran senior s-a încruntat.

A oftat parcă obosit şi a dat să-şi scoată cureaua de la pantaloni.

— Nu! a ţipat maică-sa. Nu-i bate, că-i întărîţi şi mai tare! Nu cu bătaia se rezolvă…

— Doar pe Luci voiam să-l ating puţin, s-a dezvinovăţit taică-său.

— Nu! Nu pe Luci!

— Da' n-ai zis că a pus mîna pe mătură?

— Am zis, da' nu-l bate. Mai bine fă ceva şi împacă-i. Acum nici nu-şi mai vorbesc.

— Phai! a făcut Matran senior. Asta-mi trebuia acum! Minge mi-a trebuit! Da' mă descurc eu. Ce e de mîncare?

După ce-a mîncat şi a fumat o ţigară, bărbatul i-a chemat pe băieţi în bucătărie.

Pe masă era mingea de fotbal nouă şi un cuţit mare alături.

— Ia spuneţi-mi voi mie ce vedeţi pe masă? i-a întrebat Matran senior.

Băieţii, îmbufnaţi, n-au răspuns.

— Luci! a tunat Matran senior, cu tine vorbesc!

Luci a tresărit. Aoleu, s-a gîndit, se îngroaşă gluma.

— Mingea, a zis Luci.

— Marius! a comandat Matran senior. Tu ce vezi?

— Tot… mingea, a spus Marius.

— Şi tu, Ovidiu, ce vezi? l-a întrebat tatăl pe al treilea.

Ovidiu a înghiţit în sec.

Tonul tatălui l-a pus în stare de alarmă. S-a gîndit puţin, mişcîndu-şi degetele de la picioare pe cimentul rece, apoi a spus:

— Văd mingea… cea nouă… iar lîngă ea… văd un cuţit…

— Excelent! a desfăcut bărbatul braţele larg. Excelent! Eşti singurul care a răspuns corect.

Da! a răcnit Ovidiu în gînd. Eu voi ieşi cu ea afară!

— … pe masă, alături de minge, e şi un cuţit. Un cuţit de bucătărie. Un cuţit foarte ascuţit! Cu el mama voastră taie zarzavatul şi vă face de mîncare. Uitaţi-vă bine la el, pipăţi-l dacă vreţi, să vă convingeţi… Hai, puneţi mîna că nu vă muşcă!

Băieţii se uitau cînd la cuţit, cînd la minge, cînd la bărbatul din faţa lor. Ce vrea să spună oare? se întrebau.

Bineînţeles, nimeni n-a pus mîna.

— Deci mă credeţi pe cuvînt, da?

Băieţii n-au răspuns. Ce să creadă pe cuvînt? Matran senior a reluat:

— Aştept. Mă credeţi ori nu pe cuvînt… că e ascuţit cuţitul?

A, asta era! Îl credeau, da.

— Bine. Atunci, ascultaţi-mă cu atenţie. Faceţi urechile pîlnie, că n-am să repet de două ori: dacă o singură dată… subliniez: o singură dată aud că vă certaţi din cauza acestei mingi, indiferent cine-ar avea dreptate, vă dau cuvîntul meu că o iau şi o tai cu cuţitul! Aţi înţeles?

Băieţii erau ţepeni.

Cuvintele apăsate ale bărbatului parcă îi hipnotizaseră.

Îşi simţeau picioarele grele şi gura uscată.

— Aţi înţeles? LUCI!

— Da, spuse Luci.

— MARIUS!

— Da, spuse Marius.

— OVIDIU!

— Da, spuse Ovidiu.

— Bine. Acum luaţi-o şi ieşiţi afară!

O, măiculiţă Doamne! Tocmai asta era! Cine iese primul cu ea afară? Cine o arată găştii din parcare? Cine-i împăratul zilei?

Taică-său a ieşit.

Maică-sa i-a găsit tot în bucătărie, tăcuţi. Tăcuţi şi încruntaţi. Se uitau la minge cu ură. Nici măcar n-o atinseseră.

— Hei, ce faceţi aici? s-a mirat maică-sa. Nu sînteţi afară? Şi ce caută cuţitul meu lîngă mingea voastră? De ce-aţi pus-o pe masă?

— Tata a pus-o, a zis Ovidiu abia auzit.

— A! Da? Şi tot el a pus… şi cuţitul?

— Da, a zis Ovidiu.

Femeia i-a privit. Băieţii aveau figuri opărite şi respirau sacadat.

— Bine. Nu ştiu ce-aţi vorbit cu tata, dar acum ieşiţi afară, am treabă aici!

— Şi mingea? a îngăimat Marius.

— Ce-i cu mingea?

— Cine o ia?

— Voi o luaţi! Şi dispăreţi odată din casă, că m-am săturat de voi.

— Da, da'cine o ia primul?

— Luci o ia, a zis neglijent mama. Luci, fiindcă e cel mai mare. Să aibă grijă de ea. Da' mai-nainte îmi duce şi mie gunoiul!

Aşa a făcut. Exact aşa.

Iar în loc de o primire triumfătoare, Corneluş îi spune să n-o *arunce*! Şi-o confundă cu o minge spartă? Mingea lor „Adidas"! Halal eveniment! Halal ieşire!

Însă după ce ne-am dezmeticit, mingea a fost senzaţia verii, pe bune! Şi asta, chiar dacă s-a mai tocit…

Şerban aproape nu aude cearta băieţilor.

Are doar senzaţia că se află în faţa unui acvariu uriaş, plin de vietăţi colorate care deschid gura după aer.

De unde pînă acum înotau, deodată s-au adunat în centrul acvariului şi se ceartă ca peştii pentru o firimitură de mîncare căzută din burta altui peşte.

Lîngă ei, abandonată, zace o perlă de aur, numai că perla e albă cu petice negre şi pare destul de murdară.

Nu-i nimic, gîndeşte omuleţul din capul lui Şerban, acelaşi care a sărit de-acolo şi s-a uitat la el de pe latura cealaltă a acvariului; perlele, se ştie, trebuie spălate, lăsate multă vreme într-o soluţie acidă care, pe de o parte, face să dispară mizeria, iar pe de alta îi conferă perlei strălucire şi îi scoate în evidenţă toate irizaţiile măiastre din interiorul ei.

Peştii sparg grupul, ies din acvariu şi pornesc într-o lungă călătorie misterioasă, numai de ei ştiută, către oceanul-mamă din burta căruia au ieşit şi rama de sticlă rămîne goală.

Pentru a ajunge mai uşor la oceanul primordial, oceanul-mamă unde s-au născut, au luat cu ei şi perla aceea uriaşă să o dăruiască drept vamă acelora care i-ar ameninţa sau nu le-ar da voie să treacă mai departe, ori pentru a o duce şi pe ea acolo unde s-a născut şi unde, nu-i aşa?, are dreptul să moară…

Şerban deschide uşa şi intră în casă.

Nu se descalţă imediat, ci se aşază greu pe scăunelul din hol şi stă aşa fără să spună nimic.

— Unde-ai stat pînă acum? ţipă maică-sa şi îl prinde de ureche, zguduindu-l. O oră întreagă te-am strigat!

— În parcare, răspunde Şerban.

— De ce minţi? ţipă maică-sa. De ce minţi? Am ieşit în faţa blocului şi m-am uitat: nu erai la nici o scară şi în nici o parcare! Doamne, ce frică mi-a fost!

Mama îl ia în braţe şi îl sărută.

— Puiu’ mamei, puiu’ mamei drag, să nu mai faci niciodată aşa, îmi promiţi?

— Promit, spune Şerban.

Din sufragerie apare şi taică-său.

— Oooo, exploratorul nostru! S-a întors, în sfîrşit, acasă! Aţi descoperit vreun continent secret, majestate? E adevărat că sînt mai multe Americi?

Apoi *jap*!, pe neaşteptate, Şerban primeşte o palmă.

— Nu mă interesează pe unde-ai umblat, zice taică-său cu vocea lui obişnuită, dar să nu se mai întîmple. Pînă una-alta eşti pedepsit şi luna asta nu mai mergi la film.

Şerban îşi freacă locul lovit.

Nu l-a durut prea tare, doar că a venit prea brusc.

— Hai, zi tu lui mama unde-ai fost, revine maică-sa după ce bărbatul iese din bucătărie. Ştii cît te-am strigat?

— N-am auzit, spune Şerban.

— Dar unde erai, de n-ai auzit?

— Aici, zice Şerban. În parcare. M-am uitat la băieţi cum jucau fotbal, apoi eu am mai stat puţin şi am venit acasă.

— Fotbalul s-a terminat de la zece! spune femeia nemulţumită de răspuns. Ai stat în parcare două ore? Eu nu te-am văzut! Şi te-am strigat de-o mulţime de ori… Nu-i frumos să minţi, să ştii…

— Dar nu mint, se apără Şerban. Eu aşa ştiu că au stat lucrurile… spune el rar, parcă numărîndu-şi cuvintele.

Mama renunţă să-l mai descoasă.

O fi făcut el ceva, că doar e băiat mare de-acum… Poate s-a plimbat cu o fată… poate îi e ruşine să spună… poate se jenează…

Noaptea, părinţii discută în dormitor situaţia băiatului.

— Ei, ţi-a zis? întreabă el. Ce-ai aflat?

— N-am aflat nimic, zice ea. Spune că a stat în parcare…

— Care parcare, în paştele mamii lui, că mă enervează! Parcarea de pe lună?

— Gelule, spune ea cu reproş. Te-am rugat să nu mai vorbeşti aşa…

— Gata, nu mai vorbesc, îşi cere el scuze, dar avem o problemă, nu? Ăsta minte sau dracu' ştie ce face… şi nu e normal!

— A crescut, dragă, şi el. Are gîndurile lui… secretele lui… poate e îndrăgostit…

— Foarte bine, să fie. N-are decît! Dar, după cum spunea Caragiale, să ştim şi noi! Dragoste-dragoste, dar să ştim şi noi!

— Ţie-ţi arde de glume?

— Acum cîţiva ani mi-ar fi ars de altceva, doamnă, spune el pe un ton echivoc, da'n seara asta mă simt cam obosit…

— Te-am întrebat serios, insistă ea. Ce facem? Facem ceva ori o lăsăm aşa?

— O lăsăm aşa, zice el întinzîndu-se. N-a fost mare lucru, în fond, deşi putea să se spună: mamă, tată, uite asta. Vin mai tîrziu. A-hă-hă, ce somn m-a luat!

— Discuţi cu el, ca între bărbaţi, dacă se mai întîmplă, da?

— Discut, dragă, discut… Îi spun eu ce şi cum… Îl bag în temă…

— Vezi să nu te bage el…

— Oooo, da' ce cuvinte întrebuinţează doamna! Să mă bage? Unde să mă bage? Ce să bage?

— Gelu, parcă spuneai că ţi-e somn…

— O să-mi fie, dragă, după aceea… O să-mi fie un somn mare şi lung… Ceea ce vă doresc şi dumneavoastră…

— Gelu, stai puţin, e închisă uşa la copil?

— E închisă, dragă, e închisă. A închis-o el… Şi acum, stimată doamnă, nu mai vorbiţi… Relaxaţi-vă… faceţi-vă comodă… respiraţi liniştită…

— Măi să fie, da' ce obosit eşti în seara asta… Nu te-am mai văzut de mult aşa de obosit…

— E de la serial, dragă, doar de la serial…

— Atunci, poate ne uităm şi săptămîna viitoare…

— Poate… Cine ştie… Cine ştie?

Şerban nu minţise decît *puţin*.

După ce băieţii au plecat, a mai stat ceva în parcare… sau pe lîngă parcare… apoi i-a venit o idee şi a luat-o către blocul lui Carmen.

Dorea să vadă, pur şi simplu, dacă fata doarme sau se uită la serial.

Serialul de sîmbătă seara în România era sfînt.

Serialul de sîmbătă seara era Dumnezeu.

Toţi se uitau la el ca la icoană şi a doua, a treia zi comentau ce-a mai făcut ăla, ce-a mai făcut aia, ce intrigant şi ticălos e J.R., cît de mult bea Sue Ellen, ce pămpălău e Bobby şi aşa mai departe, completaţi voi pe linia punctată……..

A ajuns repede la blocul ei, ştia unde-i sînt ferestrele.

Se lăsase liniştea în cartier.

Străzile erau goale.

Pînă şi îndrăgostiţii dispăruseră. Nimeni nu se plimba de mînă pe vreo alee. Toată România, se pare, era la televizor.

Şerban se uită către ferestrele lui Carmen (vară-sa locuia tot în blocul ăla, dar de partea cealaltă, şi tot la doi).

Un zîmbet uşor îi apare pe buze.

Carmen doarme. E întuneric la ea. Sau e dincolo, cu părinţii?

I se pare imposibil. Se aştepta ori să găsească lumina stinsă ori s-o vadă pe Carmen plimbîndu-se prin cameră.

Văzînd lumina stinsă, adică prima lui variantă, şi-a spus că doarme. Dar dacă nu doarme? E posibil, oare, să se uite la serial? După ce-a plîns atît? În tramvai? De faţă cu atîţia oameni?

Mai că i-ar veni să sune la uşă, să se convingă.

Bună seara, o caut pe Carmen. Doarme. Mulţumesc. Sau: bună seara, o caut pe Carmen. E la televizor. S-o chem?

Nu merge.

Şerban îşi sfărîmă creierii: s-o trimită pe vară-sa, ceva, cu un pretext… dar care? Şi ce să-i spună vară-sii? Să-i dea mucoasei ăleia explicaţii… să-i povestească faza… nu… nici aşa nu-i bine…

Întrebarea îl chinuie.

I-a venit pe neaşteptate şi acum nu poate scăpa de ea: ce face Carmen? Ce face Carmen? Ce face Carmen?

— Salut, aude Şerban deodată o şoaptă şi de spaimă aproape sare într-o parte. Ce faci aici? Te-am speriat?

Şerban simte că se *scurge*.

Carmen, pe o bancă de lîngă bloc, fumează o ţigară.

A recunoscut-o mai mult după voce şi îmbrăcăminte.

Felinarul din colţ e spart. Nu-i lumină decît de la stele. N-ar fi văzut-o niciodată. Însă cum de n-a observat ţigara? Ţigara străluceşte în noapte… ţigara se vede…!!

E îmbrăcată cu aceleaşi haine din tramvai.

Asta înseamnă că n-a mai ajuns acasă? Şi cum de fumează? Nimeni n-a mai văzut-o fumînd. Nici el nu fumează. Iar din gaşca lor, doar Vasilică de la patru, Zbarnea, fratele lui Claudiu… Conj… Edi… şi Laurenţiu parcă fumează. Încolo nimeni. N-a ţinut niciodată o ţigară-n mînă.

L-a trimis taică-său într-o după-amiază mai de mult la complex să-i cumpere un pachet de Carpaţi fără şi s-a întors cu Carpaţi cu filtru. Abia aproape de bloc şi-a dat seama că a luat altceva, dar a sperat ca taică-său să nu observe.

Aproape nu-i nici o diferenţă, se încuraja de unul singur: acelaşi desen, aceeaşi culoare, aceeaşi formă… Doar că pe ăsta din mîna lui scrie foarte mic „cu filtru”.

Trebuie să te uiţi bine ca să vezi. Aceasta era singura diferenţă. O nimica toată, în fond. Pe unul nu scrie nimic, iar pe altul scrie „cu filtru”.

Era prin clasa a treia. Sau a patra.

I-a întins lui taică-său pachetul de ţigări şi a dat s-o şteargă.

Pînă se prinde el, eu sînt deja afară, s-a gîndit. Dar taică-său „s-a prins” imediat.

— Ce-i asta? a urlat. Asta te-am trimis eu să-mi cumperi? De ce nu eşti atent? De ce nu eşti atent?

Şerban stătea spăşit, cu fruntea-n piept. Ştia că greşise.

— Acu’ să le fumezi tu! Na! Ţine-le! Eu nu pot fuma aşa ceva! Marş încă o dată şi adu-mi un pachet de Carpaţi fără filtru. Fără filtru! Fără! Aşa să ceri: Carpaţi fără! Şi repede! Hai, valea!

A aruncat pachetul de Carpaţi *cu* într-un tomberon. Cui să i-l dea? Nimeni nu fuma pe vremea aceea. Dar anii au trecut şi unii uite că s-au apucat. Nu şi el.

Carmen însă fumează. Nemaipomenit! Nu şi-ar fi imaginat niciodată. Cu buza aia… să fumeze?! N-o deranjează?

Carmen fumează. Extraordinar!

Carmen nici nu doarme, nici nu e la televizor.

Şi pare că nici n-a ajuns acasă.

E lîngă el, pe banca aceea mică, aproape ruptă, şi fumează.

Şerban simte că a greşit planeta sau că e ceva greşit pe planeta lui. În mod sigur, neatent cum e, s-a rătăcit, a pierdut drumul şi acum se află pe o altă galaxie, despre care nu ştie nimic. Nici măcar n-a fost inventată. N-are şi ea un nume. N-a descoperit-o nimeni. Doar el se află aici, primul explorator, iar întîmplarea e de-a dreptul cosmică.

Şerban tace. Sînt prea multe întrebări şi e prea complicat.

— Te-ai speriat? întreabă iarăşi Carmen.

— Puţin, spune Şerban. Nu m-aşteptam… să fie cineva… pe-afară…

— Da. Toată lumea e la serial. Tu cum de nu eşti?

— Nu-mi place, spune Şerban.

— Nici mie, spune Carmen.

Fata continuă să fumeze.

Se uită într-o parte, pe lîngă Şerban şi parcă a uitat de el.

Dacă s-ar putea, Şerban ar dori să se volatilizeze.

— Ia loc, spune fata, la un moment dat. De ce stai în picioare?

— Păi… nu sînt obosit…

— Nu eşti obosit, da' ia loc. Îmi stai în cap.

Şerban se aşază prudent pe bancă.

De emoţie, îi vine să vomite.

Carmen nu l-a văzut pe el în tramvai, însă el a văzut-o.

Faptul că el ştie, iar ea nu ştie că el ştie, aproape îl paralizează.

Are senzaţia că se află singur, într-o încăpere neluminată, cu o cobră. O cobră foarte veninoasă. O cobră care poate ataca oricînd.

— Fumezi? întreabă fata.

— Nu, răspunde el.

— De ce?

— Nu ştiu. N-am încercat. Nu-mi place.

— Vrei să încerci acum?

— Îmmm… nu cred…

— În regulă. Te-am întrebat doar…

Carmen inspiră adînc din ţigară, oftează, aruncă mucul, apoi îşi aprinde alta.

— Sigur nu vrei? E *Kent*!

— Oooo, exclamă Şerban. Kent! De unde-l ai?

— Îmi face rost taică-miu.

— Taică-tău îţi cumpără ţigări?!

— N-am zis că-mi cumpără ţigări! Îmi dă din ce primeşte el…

Pentru prima oară, Şerban se simte puţin în largul lui şi încearcă o glumă:

— Da' ce-i taică-tău, doctor?

— Da, răspunde sec fata.

— Doctor-doctor?

— Doctor-doctor! Ce-ai vrea să fie: doctor-asistent? Doctor-infirmier?

— El te-a operat la… vrea Şerban să întrebe, dar nu reuşeşte.

— La faţă? completează fata. Nu, nu m-a operat el. Taică-meu e neurolog.

Şerban nu vrea să pară atît de idiot şi să întrebe ce-i ăla un neurolog. I se pare destul că a călcat pe bec şi porumbelul i-a ieşit din gură.

— Şi… chiar, zice fata. Ce faci pe-aici?

— Am fost la vară-mea, minte el.

— Da?

— Adică voiam… voiam să mă duc…

— Da?

Tonul fetei e sec, subţire şi totuşi neîncrezător.

— Adică… aşa aveam de gînd… şi mă plimbam… pînă atunci…

— Nu ştii să minţi, Şerbane, spune Carmen. Alţii ştiu. Tu, nu. Tu te dai de gol.

— Ce vrei să spui?

Şerban intră în panică.

Carmen vorbeşte ca o femeie, iar el nu e obişnuit să discute cu femei.

— Ştii ce vreau să spun, spune Carmen şi se uită la el fix.

Fata inspiră şi focul jarului din ţigară se aprinde mai tare.

Lumina îi colorează faţa în albastru.

Are ochii foarte mari Carmen. Are ochii foarte mari şi nu clipesc.

— De unde să ştiu ce vrei tu să spui? aproape ţipă Şerban.

Deja îi tremură mîinile şi picioarele.

— De unde să ştiu ce e în capul tău?

Carmen nu răspunde imediat.

Priveşte în pămînt. Scormoneşte praful cu vîrful sandalei.

Se ridică încet şi vine către el. Şerban se dă înapoi. De altfel, cînd a ţipat, s-a ridicat şi în picioare.

— În capul meu poate nu ştii ce e, spune rar Carmen. Eu însă voiam să-ţi spun că ştiu… ce e… în capul tău… Şi nu mai minţi, Şerbane. Nu ştii… să minţi. Deloc nu ştii…

— Te-am văzut în tramvai! ţipă băiatul cu ochii în lacrimi. Te-am văzut… să ştii… te-am văzut!

— Ştiu că m-ai văzut, spune Carmen. Erai îmbrăcat exact ca acum.

— Am să le spun băieţilor că plîngeai, *fripto*! strigă Şerban deodată scăldat de ură, o ură de neînţeles, îndreptată atît împotriva lui, cît şi împotriva lui Carmen.

— Poţi să le spui. N-ai decît. Puţin îmi pasă. Dar dacă faci asta, nu mai ai ce căuta la blocul meu!

— Ei, nu! ţipă Şerban. Că n-o să-mi dai tu voie! Vin la vară-mea dacă am chef!

— Atunci să te duci la ea, Şerbane. Nu mă mai căuta pe mine! Decît dacă ştii… ce vrei!

Şerban îi întoarce spatele şi o ia la fugă.

Ajunge la blocul lui într-un suflet.

Respiră greu.

A transpirat din creştet şi pînă-n tălpi, dar nu din cauza goanei, ci din cauza lui Carmen.

Fripta asta afurisită i-a făcut o invitaţie. O invitaţie clară.

Nu-i vorbă: cum se oferea ea, de fiecare dată cînd venea pe la surorile Acutunoaie, şi stătea pe treptele scării B, cu bluza descheiată la primul sau al doilea nasture şi fustiţa ei de-o palmă, se chema că-i invită pe toţi să încerce ori măcar să îndrăznească, dar asta era aşa, în general, şi nu se putea constitui într-o *intenţie* precisă.

Stătea acolo ca un tablou şi băieţii se uitau la tablou.

Însă cînd tabloul îţi vorbeşte şi îţi spune cumpără-mă, ia-mă acasă cu tine, dragule – lucrurile se schimbă.

Tablourile nu vorbesc.

Tablourile doar se lasă privite.

Nu pot fugi din ramă şi nici nu pot striga: tu, tu ăla de-acolo, nu te mai uita la mine! Nu-mi placi. Nu-mi place figura ta! Pleacă naibii de-aici!

Tablourile tac şi îndură.

Şerban e năucit de atîtea gînduri.

Carmen i-a făcut o invitaţie de femeie. A vorbit cu el ca o femeie. S-a purtat ca o femeie. Iar el s-a purtat ca un ţînc. Ba a şi fugit.

Băiatul răsuflă greu, simţindu-şi inima în gît.

Parcă ar fi pe buza unui hău imens, ar suferi de rău de înălţime, dar totuşi ar privi, pentru o clipă, pînă-n fundul hăului acela.

De neputinţă şi exasperare se clatină.

Ochii i s-au înceţoşat.

Pentru a nu cădea, se trînteşte pe o bordură.

S-a întîmplat, repetă în gînd Şerban, s-a întîmplat. S-a întîmplat, fir-ar să fie. Şi n-am făcut faţă! S-a întîmplat, iar eu am fugit. Am şters putina. I-am dat cu roiu'.

— Asta înseamnă probabil să dezertezi din viaţă? spune Şerban cu voce tare şi se sperie de ce-i iese pe gură.

„Să dezertezi din viaţă"?!

Măiculiţă! Da' ce-mi veni? Am înnebunit cumva? Vorbesc ca-n romane? Ce-i cu mine? Îmi place de… fripta asta… de Carmen?

M-am îndrăgostit şi nu ştiu?

Nu, nu-mi place de ea! Are buza aia oribilă… e arsă… e urîtă… îşi bate joc de mine… cum să-mi placă de ea? Şi ştia, afurisita, ştia şi nu mi-a spus nimic! M-a lăsat să cred că nu ştie! S-a jucat cu mine!

Toată noaptea s-a foit Şerban de pe o parte pe alta.

I-a auzit pînă şi pe părinţii lui făcînd dragoste şi a zîmbit uşor, înţelept, ca un bătrîn.

De mai multe ori s-a sculat să bea apă.

Avea senzaţia că-i crescuse un arici în burtă.

Lungit pe spate, se uita în tavan şi vedea trei de Carmen: aia din tramvai, desfigurată, de nerecunoscut, pe Carmen cea obişnuită, din timpul zilei, şi pe aceea aproape minunată, cu ochii ei mari şi trişti, luminaţi de jarul ţigării, de-acum cîteva ore.

A doua zi, Şerban s-a întîlnit cu băieţii, dar nu le-a spus nimic. N-a povestit nimănui nimic. *Numai eu ştiu*.

Săptămîna aceea a fost teribilă.

Şi nu doar săptămîna, ci tot restul verii.

Însă în săptămîna aceea, după umilinţa predării fără luptă cu ăia de la Zet, s-au petrecut două lucruri atît de rare, încît lumea pînă şi azi vorbeşte despre ele.

Nu toată lumea, desigur, ci doar aceia care au prins faptele, au fost acolo şi le-au rămas pe retină.

Unul e mai banal, însă al doilea e atît de năucitor, încît să aibă loc oriunde în lume, din New York şi pînă-n Patagonia, ar lăsa pe oricine cu gura căscată, fiindcă practic e *imposibil* să se întîmple.

Sau are loc o dată la zece milioane de cazuri.

E posibil, nu?, să stai în bucătărie liniştit, dimineaţa, cu o cafea în faţă şi deodată, hop!, să-ţi intre un avion pe geam.

Are loc foarte rar, nu?, dar e posibil, ştim.

Datorită celor două evenimente, blocul nostru a devenit celebru în cartier.

Toţi ştiau unde e D7. Şi puteau să te ducă de mînă pînă acolo cu ochii închişi, noaptea, pe cea mai neagră beznă.

D7 a devenit celebru nu doar în cartier.

Toată ţara, scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, de trei ori ura, URA! URA! URA!, a aflat de blocul D7.

Pînă şi conducătorul nostru iubit, tovărăşul Nicolae Ceauşescu, geniu neostenit şi cîrmaci destoinic, cred că a aflat de blocul nostru.

Lucrurile acelea să se fi petrecut astăzi, deveneau din secunda doi ştiri pe CNN, subiect de reportaje, cărţi, documentare şi seriale pe Discovery.

Pînă şi probabilitatea ca două astfel de lucruri să se întîmple undeva pe planetă, unul imediat dupa altul, e unică.

Să zicem că-ţi intră un avion în bucătărie.

Bun.

Extrem de rar, dar a mai avut loc prin lume, nu?

A mai avut loc. O.K.

Cînd însă după ce-ţi intră un avion în bucătărie luni, să zicem, şi produce distrugeri: îţi sparge ceaşca de cafea… te omoară… mai omoară şi pe alţii… face o gaură în clădire prin care se vede dincolo… după toate astea, ce-ar fi ca joi (sau vineri) un terorist beat să pună o bombă în *exact* acelaşi bloc?

Aşa, de nebun. Ca să se distreze. Fiindcă îi plac exploziile.

A văzut la televizor că în blocul ăla a intrat un avion şi s-a gîndit: băi, da' o bombă, ceva, nu le-a trebui ăstora? N-am nimic cu ei, nu-i cunosc, nici nu mă interesează cine sînt, nu revendic nimic, n-am nici o pretenţie… doar că mi-a plăcut ideea: hai să le pun o bombă ăstora din blocul cu avionul!

Că deja sînt obişnuiţi. S-au antrenat. Au experienţă.

Şi, ca să nu se plictisească, hop şi eu cu bomba!

N-ar fi amuzant? N-am rîde pînă am cădea pe spate? Nu ne-am distra?

Ba da. Atunci, e-n regula, hai s-o facem.

Chiar aşa s-au petrecut lucrurile cu blocul nostru.

Era foarte cald.

Noaptea dormeam cu geamurile deschise şi ne ciuruiau ţînţarii. Ziua umblam cu limba pe umăr şi ne adunam mai mult în spate unde era umbră, sub geamurile surorilor Acutunoaie.

Dimineţile bineînţeles că ieşeau fraţii Matran cu mingea, jucam noi ce jucam, însă pe la zece, zece şi ceva, cum îl vedeam pe Păstorel cu bicicleta, cum o tuleam în spate şi continuam acolo sau plecam la Ciric să facem o baie.

Căldura aproape sufoca oraşul.

Asfaltul frigea şi ni se lipea de tenişi.

Deschideam gura şi înghiţeam flăcări.

Iarba îngălbenise. Copacii stăteau cu frunzele pleoştite. Florile mureau. Pînă şi fluturii dispăruseră.

Căscam ochii către cer şi nu vedeam nici un nor.

Albastru senin şi soarele acela alb înfipt ca un nasture de foc pe cearşaful necuprinderii.

Vedeam în schimb multe planoare.

Urmăream cîte un avion, de care era prins un planor, şi voiam să surprindem *fix* momentul cînd planorul se desprinde şi începe să plutească de unul singur.

Număram paraşutiştii care sar.

Odată am văzut cu toţii cum unuia nu i se desface paraşuta şi cade ca glonţul spre pămînt.

S-a făcut praf, oale şi ulcele, pe naiba ştie unde, la mulţi kilometri de noi.

Dacă n-ar fi picat atît de departe, ne-am fi dus să-l vedem.

Şi ne întrebam cît de nebun trebuie să fii ca să faci aşa ceva.

— Băi, zicea unul, n-a avut paraşuta de rezervă. Cu paraşuta de rezervă nu te doare capu'.

Sari frumuşel, pac-pac, admiri peisajul, e plăcut, răcoare… sport şi energie…

— Sport şi energie în groapă, zicea altul, cînd toarnă ăia pămînt peste tine…

— Băi, a fost un accident că nu i s-a deschis paraşuta…

— Da, şi accidentu' ţi se întîmplă ţie. Tu mori. Crezi că ăla de-a mierlit-o s-a gîndit că el va fi mortu'? Nu s-a gîndit…

— Mamă, ce-o fi fost în sufletul lui cînd cădea…

— Băi, la viteza aia, mori din aer! De pămînt, jos, se izbeşte doar hoitu', că tu eşti bine mersi, mort de mult… Nu simţi nimic…

— Da, da' pînă să nu mai simţi, cum e? Că poate aveai întîlnire cu gagica, erai pus pe treabă, nu?, şi, dintr-odată, toate se duc dracului şi tu odată cu ele…

— Băi… se întîmplă rar să cadă unu'… Aşa poţi să te împiedici şi de scări… Cazi, te loveşti la cap şi gata…

— Scările sînt pe pămînt… băi… nu plutesc prin cer. Aici, pe pămînt, mai ai o şansă… Acolo în aer, nici una…

— Da, băi… Şi să mori pe căldura asta e nasol… Puţi… îţi sar maţele într-o parte, capul într-o parte… te-adună cu făraşul…

— Îl ia mă-sa rece cu făraşul! Îl strînge cu mătura!

Iar aici izbucneam cu toţii în rîs.

Paraşutiştii erau nebuni, ce mai încoace-încolo: nişte extravaganţi care se credeau şmecheri, să aibă şi ei ce povesti fetiţelor naive…

Lulu însă afirma că el ar sări.

Da' Lulu avea *antecedente*: soţul soră-sii era cascador şi şofer de raliuri. Apărea din cînd în cînd în faţa blocului o Dacie 1100 modificată, vopsită în toate culorile lumii, cu inscripţii străine pe ea.

Răgea maşinuţa aceea de spuneai că-i tractor.

Cumnatu-său cobora îmbrăcat într-un costum de piele cum nu văzuserăm nici în filme, cu mănuşi negre pe mîini şi cască pe cap.

Era vedetă. Ne uitam la el ca la Alain Delon. Sau Florin Piersic.

Plus că şi vîna. Avea armă de vînătoare. Mergea după iepuri şi-i împuşca în cap.

La Lulu am văzut prima oară cum arată un iepure de cîmp mort şi am mîncat carne de mistreţ. De mistreţ veritabil: neagră şi tare, cam aţoasă şi ciudată la gust, abia am putut-o mesteca.

Să nu fi fost de mistreţ o scuipam cît ai zice peşte, dar aşa…

Lulu povestea că o dată a luat cumnatu-său o curbă atît de tare, că s-a dat peste cap. Că erau să cadă într-o prăpastie. Că s-au trezit cu un biciclist pe capotă.

Chestia e că Lulu sigur ar fi sărit.

Şi nebunul de Vasilică (de la doi) zicea că ar fi sărit, dar nimeni nu-l lua în serios. Vasilică spunea orice numai să ne contrarieze şi să-l băgăm în seamă.

Cînd discutam între noi ce-o să facem cînd o să fim mari şi unu' spunea ceva (doctor, profesor, şofer), altul altceva, altul altceva, la sfîrşit ateriza Vasilică şi o trîntea: eu am să mă fac poet, zicea.

Ne venea, pe cuvînt, să-l luăm la bătaie.

— Ce poet, băi, puţă? se supăra Puiu. Ce, te crezi Coşbuc… Eminescu… Arghezi…?

— Coşbuc, nu, zicea Vasilică. E un poet slab Coşbuc.

— Slab?! se supăra Puiu. Slab?! L-ai măsurat tu şi-ai văzut că-i slab? Coşbuc se studiază la şcoală, băi…! „Noi vrem pămînt"… „Mama"… şi altele…

— S-o fi studiind, zicea Vasilică, dar degeaba. Tot fără valoare rămîne…

— Da, că ştii tu ce e valoarea… Băiii… dacă nu era valoros, nu-l învăţam noi la şcoală… Te-am fi citit pe tine… sau pe altul… Ce să-ţi zic: poetul

Vasilică de la scara C, etajul doi, apartamentul… cincisprezece!

— Paisprezece, zicea Vasilică. Şi nu aşa o să scrie pe cărţi, ci Vasile Pădureanu…

— Să mori tu! zicea Nelu.

— Să mor eu! zicea Vasilică.

— Ăsta-i tîmpit! exclama Puiu. Se jură pe orice. Să-ţi moară ţie mama-n chinuri dacă nu devii… poet? Zi: să-mi moară mie mama-n chinuri dacă nu devin poet! Hai, zi, să vedem…

Vasilică nu răspunde imediat.

Vedeam că se gîndeşte şi vrea să scoată una „tare”.

Toţi aşteptam răspunsul, fiindcă nimeni nu s-ar fi jurat pe mama lui, hodoronc-tronc, pentru ceva ce urma să se întîmple în viitor.

— Las-o pe mama, zice Vasilică. Mama nu-i implicată. Însă eu chiar am să mor dacă nu devin ceea ce eu cred că sînt şi că merit să fiu…

— Aaaa, nu se jură, spune Luci dezamăgit.

— N-am înţeles nimic din ce-a zis. Ce-a zis? întreabă Corneluş.

— A făcut gargară, zice Lulu dispreţuitor.

— E laş! E laş! ţipă şi Puiu. Întîi spune ceva şi după aia o schimbă… Vasilică de la doi – poetul…

— Păi, şi noi sîntem proşti că îl ascultăm… spune Nelu.

— N-aţi înţeles, spune Vasilică. Şi dacă vreţi să mă jur, uite, mă jur: dacă pînă la 18 ani nu scot măcar o carte de versuri, mă sinucid! Să mor eu! În chinuri!

Aoleu, măiculiţă!

Parcă dintr-odată s-a lăsat gerul printre noi.

Timp de o secundă-două, măcar, am uitat să respirăm.

Nimeni, niciodată nu spusese un astfel de lucru în blocul nostru.

A te sinucide înseamnă a-ţi lua singur viaţa.

Tatăl unui băiat de la F5 o făcuse cu „verde de Paris”.

Şi-a turnat în vin, apoi a băut.

Ca să nu fie dubii, a lăsat şi o scrisoare de adio, ceva cu iertaţi-mă, nu e nimeni vinovat şi aşa mai departe.

Îl ştiam oarecum din vedere, fiindcă stătea cu trei blocuri mai jos decît blocul nostru, iar fii-su învăţa tot la generală 62, unde eram şi noi. Dar ăla era om mare, după cum spuneam noi, adult, adică, iar oamenii mari, da, se pot sinucide.

Oamenii mari fumează… se îmbată… merg la serviciu… joacă table… îşi bat copiii… conduc maşini…

Oamenii mari pot face *aproape orice*: chiar şi să se sinucidă.

Dar noi eram nişte puşti: unii de zece, alţii de 12, alţii de 14… Vasilică de la patru avea 16, Conj tot 16, la fel şi Laurenţiu, iar mai mari aproape nu existau…

Fratele lui Claudiu era student, Edi lucra, Costel tăia frunze la cîini, vreo doi plecaseră în armată şi cam atît.

Măiculiţă, dar pînă la 18 ani puteai număra anii… şi-ţi ieşeau foarte puţini…

Mai mulţi am simţit un fior rece pe şira spinării: aoleu, devenim majori! S-a zis cu distracţia. Şcoli… servicii, poate… probleme… chestii…

Ne uitam la Vasilică al nostru ca la o stafie.

Parcă apropiase timpul. Parcă smulsese hainele de pe noi şi ne lăsase în pielea goală.

Pe bune că ne venea să-l batem!

— Te sinucizi tu un căcat, a zis Puiu primul, după ce şi-a revenit din uluială. Nici nu ştii ce-i aia!

— Mănîncă rahat, a zis şi Lulu, adresîndu-se tuturor.

— Se laudă, a adăugat Nelu, apoi a scuipat în iarbă.

— E prost, băi, a spus şi Claudiu. Vorbeşte gura fără el. Mănîncă rahat cu polonicu'!

Toţi am devenit foarte zgomotoşi.

L-am făcut pe Vasilică albie de porci: idiotul dracului, voia să ne strice vacanţa? Să ne aducă aminte că mai avem puţin şi gata, se strînge funia? Ce, nu ştiam şi noi? Deja părinţii ne frecau la cap cu meditaţii, cu lecturi obligatorii, ne puneau să citim şi strecurau aşa, din cînd în cînd, cîte-un cui veninos: la ce liceu dai…? te-ai gîndit…? ce ţi-ar plăcea să faci…?, pe un ton aparent neglijent, să nu sperie sălbăticiunea care încă se crede copil.

— Nu glumesc, a spus Vasilică după ce furtuna s-a mai potolit. Chiar am să mă sinucid.

— La 18 ani fix? întreabă Puiu. Fii atent, că ştiu cînd eşti născut!

— Cînd e? se agită Corneluş. Vreau să fiu şi eu atent…

— Pe 18 mai, spune Vasilică.

— Exact, mîrîie Puiu. D'aia ţineam şi eu minte.

— Dacă nu devii poet, spune Lulu.

— Nu, spune Vasilică.

— Ce nu? Care nu? se supără Lulu. Băi, tu vrei să ne prosteşti în faţă? Hai, că mă enervezi! Şi poate-ţi fut una-n gură de-ţi piere cheful! N-ai zis tu mai-'nainte că dacă nu devii poet pînă la 18 ani, te sinucizi? Pe 18 mai, fix?

— Nu, spune Vasilică. Eu am zis că dacă la 18 ani nu scot măcar o carte, mă sinucid. Măcar o carte. Aşa am zis.

— Păi, du-te acasă, nene, şi apucă-te de treabă! intervine şi Luci „la mişto". Hai, că eu îmi potrivesc deja ceasul! Zoli, cît e ora?

— Două fără zece, spune Zoli prompt.

— Bun. Două fără zece. Peste… patru ani, nu?, cam aşa… vreau să citesc cartea! Hai, marş acasă şi scrie! Timpul trece, să ştii: tic-tac, tic-tac, tic-tac…

Vasilică nu se urni din loc.

Parcă îndemnul „la mişto” al lui Lucian nici nu i-ar fi fost adresat. Dădea impresia că n-a auzit ce i-a spus Luci. Parcă se înşurubase în asfalt.

— Staţi aşa! strigă Lulu. Ăsta ne trage clapa! Ce să-ţi facem dacă nu te sinucizi?

Hopa! Avea dreptate Lulu. Vasilică trebuia pedepsit dacă ne trăgea clapa. Plus că se şi jurase! Nu mergea aşa. Nu eram noi chiar proştii proştilor.

— Păi… se gîndi Vasilică, puteţi să nu veniţi la înmormîntarea mea… Şiii… cînd mai mergeţi la Ciric, să-mi scuipaţi pe cruce!

Ne-au ieşit ochii din cap ca la melc.

Băi, da’ Vasilică le spunea, nu glumă! Înmormîntare…! Să-mi scuipaţi crucea…! De unde le scotea, domnule?

Discutam şi noi aşa, ca între băieţi, şi uite unde s-a ajuns! Eram terminaţi de uimire.

Atunci Zbarnea a venit din spate, s-a uitat la el două-trei secunde fără să spună nimic, apoi *buf*!, i-a tras un cap în gură.

Vasilică n-a căzut imediat.

A făcut ochii mari, s-a albit la faţă, cu tot sîngele acela care-i ţîşnea din nas, şi a bolborosit.

— De… ce?

Zbarnea nu i-a răspuns.

Nici nu ne-aşteptam.

După moartea lui frate-său (înghiţise ăla micu’ un pumn de pastile crezînd că-s bomboane) devenise foarte tăcut.

Renunţase chiar şi la şcoală. Lucra împreună cu taică-său pe nişte şantiere de construcţii, îi crescuse barbă şi se făcuse ditamai.

Era printre cei mai solizi din bloc.

Avea o surioară acum, de un sau doi, şi mereu o plimba pe afară. Fiindcă arăta ca un bărbat, cu părul şi barba aia, cei care nu-l cunoşteau credeau că aia mică e fiică-sa.

Ne cam intimida Zbarnea.

Deşi aveam aproape aceeaşi vîrstă, nu mai semăna cu unul de-ai noştri. Purta pantaloni lungi,

se bărbierea, fusese văzut cu tipe… fuma, taică-său îi dădea voie să bea bere… era din alt regn, cum ar veni.

Săracu' Vasilică!

Mereu lua bătaie.

Dar aşa-i trebuia dacă ne provoca şi vorbea prostii.

Ce, noi îl puseserăm să spună de sinucidere… înmormîntare… cruce şi tot restul?

Era vacanţă, ce mama dracului?

Voiam şi noi să ne simţim bine: să ne jucăm… să mergem la Ciric… să vrăjim cu surorile Acutunoaie… şi venea unu' ca el să ne strice cheful…

Bine-i făcuse Zbarnea!

Deşi lovitura ne cam înspăimîntase, eram de partea lui, sută la sută.

Acu' ce să zic? Poate nu trebuia nici Zbarnea să-l lovească aşa de tare, dar Vasilică şi-o merita. Prea sărise calul, prea o luase pe arătură.

Zbarnea parcă a dorit, la un moment dat, să spună ceva, fiindcă îşi mişcase buzele, însă n-am înţeles nimic.

Apoi s-a răsucit pe călcîie şi ne-a arătat spatele.

Acum era probabil departe.

Noi continuam să stăm acolo, destul de buimaci, fără să ştim prea bine ce să facem.

Jocul se încheiase, e clar.

Vasilică îşi ţinea mîna la nas. Iarăşi avea bluza mînjită de sînge. Ce-o fi zicînd maică-sa cînd îl vedea aşa, nu pricepeam…

Oricare mamă, în locul ei, ar fi ieşit afară zbierînd şi s-ar fi dus să-l pîrască pe făptaş, cerînd răzbunare. Mama lui Vasilică tăcea. Şi cică nu-l bătuse niciodată. Aşa o fi, mai ştii?

— Du-te, băi, acasă… şi te spală, îi spuse Lulu lui Vasilică pe un ton de parcă Vasilică ar fi fost frate-său.

— Da, zice şi Luci. Vezi să-ţi schimbi şi pantalonii… S-au pătat…

— Arăţi ca-n filmele de groază, zîmbeşte Claudiu. Mamă, ce cap în gură ai luat!

— Tare de tot, completează Puiu. Zbang-buf! Dintr-o singură mişcare, nu ca mine…

Vasilică îşi tamponează nasul cu mîneca.

— Stai pe spate, băi, îl îndeamnă Lulu, altfel nu-ţi trece. Şi ţine o mînă ridicată-n sus… Sau ţine-le pe amîndouă…

Vasilică se întinde pe spate.

Respiră cu gura deschisă şi clipeşte des din cauza luminii puternice.

Corneluş izbucneşte în rîs. Şi rîde, şi rîde, şi rîde, fără să se poată opri.

— Băi, reuşeşte el să spună printre sughiţuri: cum stăm noi aşa în picioare, iar Vasilică e culcat, parc-am fi la înmormîntarea lui!

Imediat, pufnim şi noi în rîs.

Exact. Stăteam în picioare, de jur-împrejur, cu Vasilică jos şi părea că sîntem la un priveghi.

— Doar că ţine mîinile în sus! ţipă Lulu. Se predă. Dom’ Semaca, nu trageţi, sînt eu, Lăscărică!

— Nu Lăscărică! ţipă şi Puiu. Vasilică! Dom’ Semaca, nu trageţi, sînt eu, Vasilică! Nu trageţi, dom’ Semaca!

Ne tăvălim cu toţii de rîs.

Scena ni se pare *fenomenală*.

Rîde şi Vasilică. Pentru prima oară, de cînd îl ştim, cineva spune o poantă şi Vasilică rîde împreună cu noi.

— Ta-ta-ta-ta-ta-ta-tam! face Zoli din gură, imitînd mişcarea unuia care trage cu mitraliera de la şold. Sînteţi morţi, urlă el.

Corneluş, Luci şi Puiu simulează că ar fi loviţi.

Se lasă pe un genunchi, duc mîinile la piept ori la burtă şi scot ah-uri de muribunzi.

Lulu ripostează.

— Ta-ta-ta-ta-ta-ta-tam! face el în direcţia lui Zoli. Ba tu eşti mort, năpîrcă sticloasă!

— În limba maternă, guşter, se strîmbă Zoli de tot hazul şi iarăşi izbucnim în rîs.

Zoli inventa expresii.

Cîteva săptămîni, la orice zicea unul, el adăuga cu o voce joasă, strîmbîndu-se: implacabil şi neîndurător ca destinu'! Implacabil şi neîndurător ca destinu'!, indiferent că vorbea despre fotbal, despre fete sau despre mîncare.

Puţin cîte puţin, expresia ne intra în cap şi o foloseam şi noi.

Cînd o foloseam prea mulţi, Zoli inventa alta: „într-o geacă de piele şi alb la faţă", „ciocănitoare, ciocănitoare, unde-ţi faci tu cuibul oare?", „siliconaţi de gelatină scîrboasă" şi aşa mai departe.

Acum, ultimul şlagăr era „în limba maternă, guşter", care, la schimbul acela de replici idioate, chiar se potrivea: Lulu spusese năpîrcă sticloasă, iar Zoli în limba maternă, guşter.

Vasilică rîdea şi el, dar continua să stea întins pe spate.

Cîţiva erau prin iarbă „morţi" sau zvîrcolindu-se în chinurile morţii. Ceilalţi se ţineau de burtă, rîzînd cu lacrimi.

Singurul cu faţa către cer era Vasilică.

Mai aveam încă o lună de libertate pe puţin. Ne simţeam bine. Nişte copii, în vacanţă, care se tăvălesc pe jos de rîs.

Cu o secundă sau două înainte de bubuitură, l-am văzut pe Vasilică schimonosindu-se înfiorător.

Gura i s-a deschis şi a început să ţipe.

Stătea pe spate, cu o mînă ridicată spre cer, şi ţipa.

N-am prea avut timp să reacţionăm, fiindcă în secunda următoare am auzit cu toţii bubuitura: BOAMF!

Venea de deasupra noastră.

Cartierul nostru e situat la marginea oraşului, pe un deal.

Un singur tramvai, vai de capul lui, ajunge pînă aici, iar dimineaţa, cînd se duc oamenii la serviciu, e omor pe el.

Niciodată nu se pot închide uşile, vatmanul ţipă disperat, amenințînd că nu pleacă din staţie, călătorii, ciorchine pe scări, urlă şi înjură, următorul vine greu, e la fel de aglomerat şi ticsit ochi de muncitori isterici, femei însărcinate, bătrîni şi copii, toţi au spume la gură şi se dau de ceasul morţii.

În fine.

Vreau să spun că e departe cartierul nostru de orice.

Mai demult, creşteau numai case pe-aici.

Erau sute de uliţe desfundate cu mii de case.

Acum sînt blocuri. Nu foarte multe, dar sînt.

Unele-s terminate, altele-s ridicate pe jumătate, altele-trei sferturi, iar la altele e săpată doar fundaţia.

Vezi moloz şi munţi de gunoaie peste tot, bucăţi de cărămizi, fier, traverse, betoniere, basculante, praf şi muncitori stropiţi de var.

Parcarea noastră, de care sîntem foarte mîndri, e singura din tot cartierul şi o folosim ca teren de joacă, fiindcă n-are în ea decît trei maşini, şi nici alea tot timpul: un IMS, un Wartburg şi un Trabant vechi, dar care încă merge.

Plus o Volgă neagră, foarte frumoasă, însă ea nu apare prea des.

Iar în rest, gol.

Puţin mai încolo e un mare teren viran, străjuit de-o mlaştină puturoasă, unde ţi se înfundă piciorul pînă dincolo de gleznă, populată de ţînţari uriaşi, broaşte, libelule, şopîrle, fluturi şi şerpi de apă.

Aproape nu este nimic dincolo de cartierul nostru.

În vale curge un rîu sifilitic, iar în partea cealaltă e cimitirul, o pădure deasă, de mulţi kilometri, aeroportul, o cazarmă militară şi Ciricul.

Dacă vă puteţi închipui, bubuitura s-a auzit pînă-n *centru*.

Pentru noi, care eram chiar dedesubt, a fost ca şi cum ne-ar fi explodat o grenadă-n gură.

BOAMF!

Prima oară, din cauza suflului, am fost trîntiţi la pămînt.

De fapt, ni s-au muiat picioarele şi am căzut, căci bubuitura ne-a ameţit într-o secundă.

Vasilică, de jos, pe spate, cu ochii la cer şi chipul mototolit de groază, continua să ţipe.

De spaimă, am început şi noi să ţipăm, fiindcă deasupra capetelor noastre se făcuse negru, diverse chestii cădeau prin aer şi vedeam cum un dinozaur sfîşiat, mare cît un tren, se prăbuşeşte peste noi.

Lulu fusese lovit de ceva şi din şold îi curgea sînge.

În faţa lui Puiu, la doar un metru, s-a înfipt o suliţă de fier.

Puţin mai încolo a căzut un fel de grilaj, care i-a sfîşiat groaznic piciorul lui Zoli.

Peste tot, izbindu-se de pămînt, cădeau bucăţi de lemn, sticlă şi metal.

Dar cel mai terifiant a fost cînd un om a plonjat din înălţimi şi s-a făcut zob de caldarîm.

Nici nu ne-am dat seama, în clipele acelea cumplite, că e vorba de un om şi la început am crezut că a căzut o vacă sfîrtecată ori un animal necunoscut din aer.

Era ceva negru, mare şi despărţit – ni s-a părut nouă.

Capul i s-a desfăcut ca o floare, spărgîndu-se, şi tot ce era înăuntru s-a răspîndit de jur-împrejur.

Semăna cu o păpuşă ruptă, dezasamblată, de care au tras mai mulţi copii şi fiecare a reuşit să

smulgă ceva.

Jumătate dintr-un picior sărise din rotula genunchiului, dar rămăsese prins în pînza neagră a costumului.

Părea că are, din cauza asta, un picior mai lung, mult mai lung, şi altul mai scurt.

S-a prăbuşit cu faţa de asfalt şi a făcut groapă unde a căzut.

Dinozaurul sfîşiat din aer venea rostogolindu-se peste noi.

Urlînd, cîţi am putut, ne-am tîrît ori am luat-o la goană de-acolo prin ploaia de obiecte care cădea de sus.

Singurul care n-a fugit ori n-a vrut să fugă a fost Vasilică.

Un *centimetru* nu s-a mişcat din locul unde rămăsese pe spate. Desfigurat de teroare, privea hămesit la ce se întîmplă, cu o mînă ridicată şi alta pe lîngă corp.

Ţinea gura deschisă larg, dar nu mai ţipa.

Omul picat din cer a căzut la numai cîţiva metri de el, însă Vasilică n-a întors capul într-acolo.

S-a uitat mereu doar în sus, cu o intensitate aproape palpabilă şi ochii lărgiţi la maximum.

— Fugiţi! Fugiţi!, a strigat la un moment dat, imediat după bubuitură, însă nu era nevoie să ne îndemne, căci am curăţat zona ca un stol de potîrnichi speriate, fiecare gonind cît mai departe, să-şi salveze viaţa.

Puteam să fi murit atunci.

Ţipătul prelung, de cîteva secunde, al lui Vasilică ne-a avertizat că se întîmplă ceva rău chiar înainte de a auzi bubuitura: BOAMF!

Zgomotul mai că ne-a spart timpanele, atît de puternic a fost, dar eram deja pregătiţi oarecum şi ne-am mişcat.

Lulu, Zoli, Ovidiu, Luci şi alţii au păţit-o, fiind atinşi de schije, însă n-au murit.

Toţi erau mai mult sau mai puţin loviţi, dar nimeni foarte grav.

În mod miraculos, Vasilică, singurul care nu a fugit şi a rămas în aceeaşi poziţie, întins pe spate, nu s-a ales cu nici o zgîrietură.

Era şi el plin de sînge fiindcă-l lovise Zbarnea-n gură, dar altceva nu l-a atins.

Dinozaurul rănit, rostogolindu-se dezordonat prin aer loveşte blocul la nivelul etajului unu şi se dezintegrează.

O parte cade peste balconul doamnei Piuaru, altă parte intră în apartament, alta zace pe platforma pluvială de deasupra parterului, iar restul se dezintegrează cu un zgomot apocaliptic.

Şi acesta s-a auzit pînă departe, însă nu aşa ca primul.

Atît prima, cît şi cea de-a doua bubuitură au alertat întreg cartierul.

De pretutindeni soseau oameni în goană, urlînd ca ieşiţi din minţi. Ăia de la scara C, din partea unde căzuse monstrul, urlau şi ei. Ferestrele, cel puţin, de la o groază de apartamente, se făcuseră zob. Toţi cei dinăuntru urlau. Mamele noastre, căutîndu-ne, cu părul despletit – care în capot, care în picioarele goale, care pe jumătate dezbrăcate, în funcţie de ce făceau atunci –, urlau şi ele, fie pe scări, fie pe balcon, fie prin jurul blocului.

Noi urlam. Toată lumea urla. Nici de 4 martie, după cutremur, n-a fost aşa. Părea că e sfîrşitul lumii.

În afară de cel picat din cer, mai era unul, făcut ferfeniţă şi prins în rămăşiţele dinozaurului care se scurgea din balconul doamnei Piuaru.

Răstignit printre resturi, atîrna de picioare, cu braţele deschise larg şi capul în jos.

Un şuvoi de sînge îi ţîşnea pe gură.

Şi noi eram plini de sînge şi tremuram înfricoşaţi, zguduiţi de convulsii reci. Plîngeam cu

toţii, parte de groază, parte din cauza rănilor. Arătam ca şi cum ne-am fi întors dintr-un război.

Corneluş a început să vomite. Ovidiu a leşinat. Luci, frate-său, deşi rănit, s-a prăbuşit peste el ţipînd Ovidiu! Ovidiu! Ovidiu! Ovidiu! Credea, probabil, că a murit sau e pe punctul de a muri. Lulu se zvîrcolea pe jos, umplînd iarba de sînge. (Pînă la urmă, rana lui de la şold a fost cea mai urîtă.)

Mamele apăreau zbierînd, îşi vedeau copiii plini de sînge şi leşinau şi ele.

Unii încercau să facă ordine ţipînd faceţi loc! Faceţi loc! Nu vă mai împingeţi! Staţi acolo, au nevoie de aer, să vină Salvarea şi aşa mai departe, alţii se căţărau să-l dea jos pe ăla prins de balconul doamnei Piuaru, alţii se chinuiau să-l asambleze pe ăla picat din cer, în timp ce unii isterici ţipau: nu puneţi mîna, nu puneţi mîna! Să vină Miliţia întîi! Nu e voie, nu e voie! Lăsaţi-l aşa! Aşa!

Erau o dezordine şi o hărmălaie cumplite.

Plus căldura aceea de iad.

Plus emoţia colectivă. Plus mirosul imediat al morţii. Plus cele două cadavre. Plus noi, cu muci, lacrimi şi sînge pe feţe, urlînd necontrolat.

Plus că nimeni, cu precizie, în afara noastră, desigur, însă nici noi n-am prins chiar de la început catastrofa, ci doar Vasilică, singurul care i-a fost martor din prima şi pînă-n ultima secundă – nimeni nu ştia ce s-a întîmplat.

Ce avusese loc şi cum? De ce?

Chestia e că două planoare s-au ciocnit unul de altul în apropierea blocului nostru, apoi au picat din cer îmbrăţişate, peste şi în apartamentul doamnei Piuaru.

Nu e *fantastic*?

Sincer, nu ştiu să se mai fi întîmplat undeva în lume aşa ceva.

Că s-au ciocnit două avioane în aer, O.K. Avioanele merg cu viteză, bagă sute de kilometri pe oră, pilotul nu stă să se uite pe geam, ci urmăreşte aparatele de bord, controlorul de trafic face atac de cord sau curentul cade brusc sau se strică radarul sau orice altceva (completaţi voi pe linia punctată…….), şi cele două avioane se ciocnesc.

O.K. Adică nu-i O.K., dar se poate întîmpla. Ba s-a şi întîmplat.

Că avioanele, din diverse motive (completaţi tot voi pe linia punctată…….), se prăbuşesc, asta ştim şi nu e O.K. deloc.

Dar două planoare!?

Cum dracu'?

Tu pilotezi planorul. Tu te uiţi prin carlingă. Tu hotărăşti: fac viraj la dreapta sau fac viraj la stînga. Tu decizi apropierea sau depărtarea de alte planoare, eventual. Tu vii cu planorul la sol. Tu ai în mîini comenzile.

Tu, tu, tu, tu, tu. Numai tu. Şi atunci? Cum e posibil?

Plus că planoarele nu-s maşini, să fie trafic intens pe autostrada cerului şi să n-ai cum evita un alt planor.

Cerul e de necuprins şi liber pînă unde poţi vedea cu ochii.

Nu sînt nori, nu-i furtună, nu bate vîntul.

Dar să zicem că ai înnebunit.

Tu, pilotul unuia dintre planoare, ai înnebunit şi vrei să intri în alt planor. Vrei tu, aşa, să joci în propriul film. Vrei să te sinucizi spectaculos. Vrei să fii vedeta ştirilor şi să se scrie despre tine în ziare. Bun.

Cum de celălalt pilot, de pe celălalt planor, nu te poate evita?

El nu vede că vii? Nu se uită? N-are reflexe? Nu chiar asta face: pilotează un planor, adică îl conduce?

Sau înnebunesc amîndoi odată, în aceeaşi secundă?

Se hotărăsc dimineaţa: hai astăzi să ne izbim unul de altul… Hai s-o facem lată. Hai. Hai.

Aşa? *S-au înţeles între ei*?

Vasilică spunea că a ţipat cînd a văzut cele două planoare, la mică înălţime, îndreptîndu-se fix unul către celălalt şi cică s-au izbit frontal. Cap în cap, ca doi berbeci.

Atunci s-a auzit BOAMF-ul acela cutremurător.

Aparatele au intrat unu-ntr-altul, au executat un fel de buclă stîngace cu bucăţi din ele deja picînd spre pămînt, apoi, amestecate, încolăcite, răsucindu-se prin aer ca o elice stricată, s-au prăbuşit peste balconul şi apartamentul doamnei Piuaru, aproximativ dintr-o parte.

Peste primul pilot cineva a aruncat o pătură maro.

Pătura se îmbibă imediat de sînge.

Piciorul smuls din genunchi nu încape sub pătură, ci iese mult în afară.

Celălalt pilot e desprins şi el din resturile planoarelor şi cîţiva îl întind alături de primul.

Apare o altă pătură, de data asta în carouri.

Pătura are pe ea un desen vesel, cu mult roşu, galben şi verde.

Şi ea se umple de sînge, însă nimic din cel aflat dedesubt nu se vede.

Cineva aduce nişte lumînări şi le aprinde.

Multe femei plîng.

Sosesc Miliţia, Salvarea şi Pompierii.

Oamenii sînt alungaţi de-acolo, să stea cît mai departe.

Doi miliţieni încruntaţi păzesc cadavrele piloţilor.

Din cîteva Dacii negre, cu număr mic, coboară activiştii de partid îmbrăcaţi la costum şi

cravată.

O altă maşină, urlînd, frînează.

E un Aro albastru, tot cu număr mic.

Prin mulţime se răspîndeşte un zvon: Securitatea, Securitatea!

Cei din Aro-ul albastru arată ca aceia coborîţi din Daciile negre, doar că sînt mai slabi şi parcă mai înalţi.

Cele două grupuri se întîlnesc şi discută ceva cu voce joasă, aruncînd priviri furişate către mulţime.

Unul iese în faţă şi strigă spre miliţieni: luaţi-i de-aici! Să dispară toţi de-aici! Vreau aria liberă!

Miliţienii încep să împingă mulţimea, strigînd: mai în spate, tovarăşi! Mai în spate! Hai, nu te mai uita aşa la mine! Dă-te 'napoi, madam, unde te-mpingi? *Organele* au de lucru aici! Hai, hai!

Grupul oamenilor în costume studiază blocul şi ce-a rămas din planoare.

Unul, gînditor, scoate un pachet de Kent.

Îşi pune ţigara între buze şi stă aşa, fără s-o aprindă.

Cineva ţîşneşte cu o cutie de chibrituri, însă omul îl refuză.

Nu vrea, deocamdată, să fumeze.

Cu picioarele crăcănate şi capul dat pe spate, se uită la cer, apoi la bloc, apoi din nou la cer şi iarăşi la bloc.

Dă din cap de cîteva ori.

Atunci abia extrage o brichetă din buzunarul pantalonilor şi îşi aprinde ţigara.

Vreo doi miliţieni fac poze.

Fotografiază cadavrele, blocul, resturile aparatelor, bucăţile răspîndite prin buruieni şi cerul.

Unii caută ceva în iarbă. Ţin în mîini nişte pungi negre. Cînd găsesc ce le trebuie, bagă obiectul în pungă.

Grupul oamenilor în costume, după ce-a inspectat zona, s-a strîns undeva sub balconul doamnei Piuaru.

Resturile amestecate ale planoarelor aproape îi ating.

Discută între ei cu voce joasă, dar fac gesturi largi, explicite.

Unul arată chiar cu mîna unghiul sub care s-au prăbuşit aparatele. Este chemată doamna Piuaru. I se fac şi ei multe fotografii.

Doamna Piuaru e-n lacrimi. Se trage de cap, tremură şi vorbeşte foarte repede. Dă din mîini şi se izbeşte cu amîndoi pumnii în piept. Poartă pe ea obişnuitu-i capot negru cu flori roşii. Bigudiurile sînt strînse sub un batic maro şi are papuci de casă în picioare.

Doamna Piuaru îşi petrece toată ziua pe scările de la intrare, e un fel de administrator neoficial, vigilent ca un cîine-lup.

Ştie cu exactitate ce are fiecare în frigider, la ce oră a ieşit şi cînd s-a întors, cum era îmbrăcat şi dacă fuma.

Nu există să se întîmple ceva fără să ştie, prima, doamna Piuaru. Doamna Piuaru e farul neobosit care veghează zi şi noapte asupra blocului.

Accidentul a prins-o tot pe treptele de la intrare, de aceea doamna Piuaru e în viaţă.

Să fi fost în apartament, o lua dracu'.

Deodată, prin mulţime trece un freamăt: primu', primu', a venit primu'!

Altă Dacie neagră cu, de această dată, cel mai mic număr din oraş, se alătură celorlalte.

Miliţienii iau poziţie de drepţi şi salută.

Un căpitan se rostogoleşte către maşină şi dă să-i smulgă portiera, dar şoferul, mai iute, i-o ia înainte.

Din Dacie coboară un domn uscăţiv, dar neridat, cu o siluetă aproape atletică şi pasul vioi. Are în jur de 40-50 de ani şi nu poartă costum, ci

doar pantaloni şi o cămaşă albă, descheiată la gît, cu mîneci scurte.

Militarii execută rapid un fel de careu şi latră zgomotos: să trăiţi tovarăşe Prim Secretar!

Bărbatul e plictisit. Dă uşor din mînă, întîi înspre ei, apoi înspre ceilalţi.

Grupul graşilor în costume îl înconjoară, vorbindu-i şi explicîndu-i totodată.

Cel mai gras dintre ei ţine în mînă o baghetă lungă de lemn.

Îi spune ce şi cum Primului Secretar, întinzînd bagheta cînd spre cadavrele piloţilor, cînd către cer, cînd către bloc.

Primul Secretar se lasă într-un genunchi şi se uită de aproape la cadavrele piloţilor. Clatină din cap. Se duce apoi spre bloc.

Un securist vine din spate şi îi şopteşte ceva la ureche.

Primul Secretar îl ascultă, apoi clatină iarăşi din cap. Securistul insistă. Primul Secretar îi dă liber.

Acum e lîngă bloc şi se holbează la el.

Grasul cu arătătorul îi arată ba colo, ba colo. Alţi doi, alături, turuie neîncetat. Primul Secretar pare neatent. Se uită cînd spre rămăşiţe, cînd spre mulţimea din jur.

Fumătorul de Kent spune ceva şi grasul cu arătătorul lasă arătătorul jos.

Oamenii continuă să vorbească între ei, dar cei mai mulţi păstrează o tăcere aproape religioasă.

Deodată, Primului Secretar îi cad ochii asupra noastră.

Nu sîntem toţi.

O parte a fost tîrîtă de către mame în case şi acum ori sînt oblojiţi, ori se află în drum spre spital.

Totuşi, cei mai puţin atinşi am rămas.

Avem sînge pe faţă şi pe haine, dar ne ţinem pe picioare.

Primul Secretar îi spune fumătorului de Kent ceva.

Fumătorul de Kent transmite ordinul mai departe.

Doi miliţieni vin în trap, ne iau pe sus şi ne depun în faţa Primului Secretar.

— Ei de ce n-au fost fotografiaţi? întreabă Primul Secretar.

Grasul cu arătătorul e gata să leşine.

— Sînt nişte copii, tovarăşe Prim Secretar, bolboroseşte el. Am zis că nu e relevant pentru situaţie să luăm declaraţii minorilor…

— Poftim? exclamă Primul Secretar. Nici măcar nu le-aţi luat declaraţii?

Grasul se pierde cu firea.

— De-abia am ajuns şi noi la faţa locului şi n-am avut timp să aplicăm toate măsurile necesare… dar imediat voi *dispune*…

— Georgescule, Georgescule, spune cu tristeţe în glas Primul Secretar, tot dobitoc ai rămas, după atîţia ani… De ce te-oi mai ţine oare pe tine în funcţie?

Grasul aproape se clatină. Firişoare de transpiraţie îi curg pe obrajii rotunzi.

— Tovarăşe Prim Secretar, daţi-mi voie să raportez, zice el: complexitatea cazului şi noutatea lui ne-au luat prin surprindere, neexistînd un alt precedent, dar vă asigur, cu toată responsabilitatea, că ne vom face exemplar datoria şi nu vom precupeţi nici un efort pînă ce ancheta nu va fi finalizată. Acum, în acest stadiu…

— Gata, gata cu gargara, spune Primul Secretar, apoi se apleacă, din umeri, către noi.

Toţi îl privim cu veneraţie.

Este Primul Secretar al judeţului!

— Ce faceţi, băieţi? întreabă Primul Secretar.

De emoţie, ne-am înghiţit limba.

— Bine, spune Puiu, cu tupeu. Sîntem în vacanţă…

— Asta ştiu, spune cu blîndeţe Primul Secretar, dar de ce aveţi sînge pe hăinuţe?

Puiu se pare că e purtătorul nostru de cuvînt.

— De la planoare.

— Cum aşa?

— Ne-au lovit bucăţi din ele…

— Aha, spune Primul Secretar. Deci voi eraţi aici cînd s-au ciocnit cele două planoare…

— Da.

— Şi ce făceaţi, mai exact?

Puiu se uită dreapta-stînga. Nu ştie ce să răspundă.

— Ne jucam, zice el cu jumătate de gură, într-un tîrziu.

— De-a ce vă jucaţi? Cum vă jucaţi?

Grasul, în poziţie de drepţi, transpiră abundent. Fumătorul de Kent îşi aprinde o ţigară.

— Păi… Vasilică a zis că se sinucide… noi nu l-am crezut… după aia a venit Zbarnea şi i-a dat un cap în gură… Vasilică s-a întins… iar noi ziceam că sîntem la înmormîntarea lui…

Primul Secretar schimbă priviri cu restul. Fumătorul de Kent ridică din umeri. Grasul intervine:

— Vedeţi, tovarăşe Prim Secretar, sînt nişte copii… Nu ne putem baza pe declaraţiile lor, mai ales că sînt minori şi…

Primul Secretar îi face semn cu mîna să se oprească.

Lăsîndu-se cu totul din picioare, se aşază pe vine. Acum noi ne uităm de sus la el.

— O-ho-ho, dar ce repede ai vorbit, zîmbeşte el către Puiu. În primul rînd: cine-i Vasilică?

Puiu arată cu degetul.

— Aha, spune Primul Secretar, deci tu eşti Vasilică…

Vasilică dă din cap.

— Vasilică şi mai cum?

— Vasilică Pădureanu. De fapt, Vasile. Pădureanu Vasile. Ei îmi spun Vasilică… de la doi,

fiindcă mai e un Vasilică la etajul patru…

— Am înţeles, spune Primul Secretar. Deci e Vasilică de la doi şi Vasilică de la patru.

— Da.

Grasul scoate un carneţel şi vrea să noteze, dar Primul Secretar îl opreşte.

Cum stă aşa, pe vine, mai jos decît noi, pare un tip simpatic.

— Şi de ce… ziceai tu că vrei să te sinucizi?!

— Eu nu vreau să mă sinucid, tovarăşe Prim Secretar, răspunde ca la şcoală Vasilică. Eu le-am zis lor că am să mă sinucid dacă pînă la vîrsta de 18 ani nu voi scoate măcar o carte.

Cei din jurul Primului Secretar dau să chicotească, dar Primul Secretar e serios şi tentativa moare.

— Foarte frumos, spune Primul Secretar. O intenţie nobilă. E un gest măreţ… şi unic, la care fiecare avem dreptul măcar să gîndim…

— Dar eu nu vreau să mă sinucid, revine Vasilică. Eu vreau să trăiesc şi să devin poet. Cel mai mare poet!

Miliţienii continuă să ţină mulţimea departe.

O Salvare a luat cadavrele planoriştilor.

A mai sosit încă un Aro albastru.

Securiştii scormonesc prin iarbă şi adună probe. Cîţiva militari încearcă să dea jos restul planoarelor împreună cu o trupă de pompieri. Sînt cîteva scări, iar unii, în apartamentul doamnei Piuaru, împing de-acolo.

— Mult succes, îi urează Primul Secretar lui Vasilică. Şi, mai departe, cum a fost?

— Mai departe a venit Zbarnea…

— Cine-i Zbarnea?

— Un băiat din bloc.

— E aici?

— Nu. A plecat.

— Înainte ca planoarele să se ciocnească?

— Înainte.

— Bun. Deci nu ne trebuie Zbarnea. Şi de ce te-a lovit? Fiindcă te-a lovit, înţeleg, nu?

— Păi… fratele lui Zbarnea… a murit…

— Aha! De ce? Cînd s-a întîmplat asta?

— Mai demult… A înghiţit din greşeală nişte medicamente de-ale lui taică-său… A crezut că-s bomboane… şi…

— A murit.

— Da.

— Dumnezeu să-l ierte. Cîţi ani avea?

Vasilică se uită în jur, cerînd ajutor.

— Trei ani, sare Puiu. Doi ani jumate… cam aşa…

— Groaznic, spune Primul Secretar. O tragedie… oribilă…

Primul Secretar îşi îndreaptă spatele.

Acum noi ne uităm de jos în sus la el. Bărbatul se gîndeşte.

— Zbarnea ăsta te-a auzit cînd vorbeai despre sinucidere?

Vasilică lasă capul în jos.

— Cred că da…

— Şi probabil s-a supărat aşa în el… şi ţi-a tras un cap în gură…

— Da, spune Vasilică.

Primul Secretar oftează.

— Îl cam meritai, Vasilică. Tu ce spui?

În clipa aceea l-am iubit foarte mult pe Primul Secretar.

Pînă şi el ne dăduse dreptate! Şi era Primul Secretar al judeţului, toţi stăteau drepţi în faţa lui! Deştept om, Primul Secretar!

Vasilică ridică din umeri.

— Bun. Să trecem, spune Primul Secretar. N-am să insist, dar nu-i frumos ce-ai făcut… Şi, mai departe?

— Mai departe a început să-mi curgă sînge din nas şi Lulu a zis să mă întind…

— Lulu e aici?

— Nu. L-a luat mama lui.

— Trecem şi peste Lulu. Zi!

— M-am întins pe spate…

— Unde?

Vasilică arată cu mîna.

— Acolo.

Primul Secretar se uită semnificativ la cei din jur. Grasul dă să intervină.

— Tovarăşe Prim Secretar, vă asigur că…

— Georgescule! mîrîie Primul Secretar şi grasul se opreşte.

— Hai, Vasilică, spune Primul Secretar, arată-mi exact…

Vasilică se pune în mişcare.

— Şi voi, spune Primul Secretar, haideţi şi voi… Eraţi şi voi acolo, nu?

— Da, spune Puiu, cam supărat că nu e în centrul atenţiei.

Ne mutăm cu grupul la locul faptei.

Simţeam că sîntem deja vedetele cartierului.

Mamă, ce-or să ne mai invidieze toţi! Ce întîmplare fantastică! Vorbeam cu Primul Secretar şi el se purta cu noi ca un tătic! Trebuie că era un om bun Primul Secretar, nu degeaba se numea el Primul Secretar! Probabil că erau foarte mulţi secretari, da' să fii primu', e *ceva!*

Şi Gabriela Mandache era prima, atît la învăţătură, cît şi la mărimea sutienului… Şi avea un sutien, mamă-mamă, îţi încăpea capu'-n el! Ce sutien avea Gabriela Mandache…

Vasilică se întinde la pămînt, cu amîndouă mîinile în sus.

— Aşa stăteai, cu mîinile în sus? întreabă Primul Secretar.

— Da.

— De ce?

— Lulu mi-a zis. Zicea că dacă le ţin pe amîndouă ridicate, îmi trece mai repede.

Primul Secretar se uită la poziţia lui Vasilică, apoi la cer, apoi face un lucru nemaivăzut: se întinde şi el pe iarbă, *alături* de Vasilică!

Toată lumea a rămas paf.

Grasu', cel puţin, era să înghită arătătorul.

Numai fumătorul de Kent zîmbea uşor, mijindu-şi ochii.

— Hai, spune Primul Secretar către noi, arătaţi-mi exact cum stăteaţi voi…

— Păi… nu sîntem toţi, spune Puiu.

— Atîţia cît sînteţi… Unde stătea fiecare?

Ne-am găsit cu greu locurile, dar pînă la urmă am încropit ceva. Vasilică stătea pe spate, cu amîndouă mîinile în sus. Primul Secretar stătea alături, cu amîndouă mîinile sub cap. Părea foarte relaxat.

— Se vede foarte bine cerul de aici, Georgescule, zice el. Se vede perfect. E un unghi *foarte bun*…

— Tovarăşe Prim Secretar, începe Georgescu, în mod sigur am fi ajuns şi noi la…

— În această poziţie, Georgescule?

Grasul holbează ochii.

— Ia întinde-te şi tu puţin lîngă mine, Georgescule, spune Primul Secretar, te văd obosit… Uite: ai transpirat… ţi-e cald… Puţină relaxare nu ţi-ar strica…

— Tovarăşe Prim Secretar, se bîlbîie grasul, chiar vreţi să iau loc alături… de dumneavoastră…?

— Ei, Georgescule, mergi prea departe… Întinde-te *lîngă* băiatul ăsta, lîngă Vasilică, nu?

Grasul se lasă întîi pe genunchi, apoi pe spate, apoi pe o parte, apoi se răsuceşte greoi, cu faţa în sus.

Poziţia, se vede, nu-i convine.

Gîfîie de efort şi urechile i se înroşesc.

Fumătorul de Kent, singurul din grup, pare amuzat.

Îşi aprinde o ţigară şi scrumează uşor, pe lîngă gras.

— Cum se vede, Georgescule?

— Bine, tovarăşe Prim Secretar.

— Te relaxezi?

— Da, tovarăşe Prim Secretar.

— Ei, nu e bine să te relaxezi, Georgescule, prea tare, că după aia ţi se înmoaie spiritul autocritic… şi fără spirit autocritic… *tare*… nici un bărbat nu valorează doi bani…

Fusese o glumă, probabil, fiindcă fumătorul de Kent a rîs. Ceilalţi n-au îndrăznit.

— Şi, deci, Vasilică, exact aşa stăteai cînd s-au ciocnit planoarele…

— Da, zise Vasilică.

— Şi cum s-au ciocnit… planoarele…?

Iar Vasilică a spus.

Apoi miliţienii, militarii şi pompierii au făcut curat la locul accidentului şi au plecat.

Pînă seara, în afara geamurilor sparte şi a scrijeliturilor de pe bloc, nu se mai cunoştea nimic.

Totul dispăruse.

Pompierii au spălat cu furtunul pînă şi iarba.

A doua zi ne-am trezit cu unii pe-acolo care plantau flori.

Au adus un camion de flori.

Vreo cîteva ore bune au muncit, însă la urmă locul arăta foarte frumos.

Mai veneau destui să se uite şi să comenteze, dar nu găseau nimic. Căscau ochii la bloc, se uitau după aia la flori, apoi plecau.

Tot Primul Secretar a înlocuit şi ferestrele sparte, iar doamnei Piuaru i-a dat bani să-şi ia altă mobilă.

A fost fericită doamna Piuaru: mobila distrusă rămăsese de la răposatul domn Piuaru şi era vai de capul ei. Asta nouă strălucea şi era direct din fabrică. Madam Piuaru spunea că e de export şi că mobilă ca a ei nu mai are nimeni în oraş.

Mare băftoasă madam Piuaru! Ce noroc a căzut peste ea… din cer. Curat noroc. Şi madam Piuaru recunoştea asta.

Veneau vecinii în pelerinaj la ea ca la biserică.

Se aşezau pe fotolii, pipăiau materialul şi exclamau: da, domnule, calitate! E mobilă-mobilă!

Foarte fericită a fost madam Piuaru după întîmplarea aceea. Cred că era cea mai fericită din cartier. *Pe bune!*

Altă anchetă sau cercetări n-au mai avut loc.

S-au ciocnit ăia cap în cap ca tîmpiţii şi gata.

I-au înmormîntat pe amîndoi la cimitir, unul lîngă altul, şi în loc de cruce aveau ceva ca o bucată de elice înfiptă în pămînt, pe care erau scrise frumos numele: Panţiru Gheorghe şi Mardare Constantin.

Gigi şi Costel le spuneam noi cînd treceam pe-acolo, fiindcă scurtam drumul spre Ciric.

Chiar aşa întrebam: o luăm pe la Gigi şi Costel sau o tăiem drept? Asta cînd mergeam prin cimitir, că prin pădure era o singură potecă. Bine, puteai s-o iei şi pe partea stîngă şi pe partea dreaptă, dar nu prea ne-ncurcam noi cu fineţuri dintr-astea…

Cînd ne duceam, mergeam pe stînga, iar cînd ne întorceam, veneam pe partea draptă a locului, fiindcă în drumul nostru dădeam peste un izvor şi după atîtea ore de scăldat, plajă şi pescuit ne era o sete, mamă-mamă!

Vasilică a primit din partea tovarăşului Prim Secretar o diplomă patriotică.

Scria acolo că e pentru merite deosebite şi pentru că a dat dovadă de „înalt spirit civic”!

Ne-am scuipat în sîn cînd am citit diploma.

Atunci am auzit prima oară de cuvintele „înalt spirit civic” şi ne tot dădeam cu presupusul ce-o fi însemnînd, că doar Vasilică n-a făcut decît să stea întins pe spate fiindcă-i curgea sînge din nas!?

Chiar ne gîndeam: băi, fără Zbarnea, mai pupa Vasilică un căcat diplomă patriotică şi drept ar fi fost s-o facă *jumate-jumate* cu Zbarnea, că doar el l-a lovit.

Dacă nu-i trăgea Zbarnea capu-n gură, nu devenea Vasilică faimos în cartier şi nici nu primea vreo diplomă pentru „înalt spirit civic”, dar Vasilică spunea că e meritul lui întreg şi că dacă n-ar fi fost ideea cu sinuciderea, nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Da, sigur, spune Puiu, că ăia care-au mierlit-o, au mierlit-o tot din cauza ta! S-au înţeles ei aşa între ei, te-au auzit din cer cum mîncai rahat!

— Băi, Puiu, spune Vasilică, degeaba latri, că sînt celebru. Ar trebui deja să-mi cereţi autografe. Iar poet tot voi deveni, o să vedeţi voi!

Puiu se enerva.

— Băi, puţă, băi, îţi trag una peste mutră de rămîi fără dinţi! Nu „latră” nimeni, da’ n-ai făcut nimic. Lulu… Zoli… Ovidiu… Luci… Claudiu umblă-n bandaje, iar tu n-ai nici o zgîrietură! Noi măcar am fost răniţi… am păţit ceva… dar tu? Tu ai stat pe spate şi atît!

— Am fost *principalul* martor, băi, Puiu, plus c-am dat şi dovadă de „înalt spirit civic”!

— Căca-m-aş în el de spirit civic! urlă Puiu. Repeţi ca papagalul ce scrie pe diploma aia a ta de doi lei, da’ pun pariu că nu ştii ce-nseamnă! Hai, zi, dacă eşti aşa de deştept: ce-nseamnă… prostia aia?

— Pui pariu că ştiu? întreabă Vasilică.

— Pe ce? întreabă şi Puiu repede.

— Pe ce vrei tu.

— Hai trei „castane” şi două bobîrnace. Ba nu, urcă Puiu miza: pe zece „castane” şi zece bobîrnace”

Aoleu, mamă!

„Castanele” erau nişte lovituri în cap, cu pumnul strîns, prin răsucire. „Castanele” puteau fi de două feluri: cu atingere şi fără atingere. Cele „fără atingere”, cînd pumnul venea pieziş, iar lovitura se aplica pe capul pedepsitului cu toate cele patru degete strînse, erau cele mai dureroase.

— Cu atingere? întreabă Corneluş, excitat.

— Fără atingere, zice Puiu.

Ooo, dar se îngroaşă gluma!

După o singură castană fără atingere simţeai că-ţi pocneşte ţeasta, dar'mite după zece!

— Bobîrnace în nas sau în frunte? se interesă iarăşi Corneluş.

— În nas, zice Puiu hotărît.

Un bobîrnac-două, mai erau cum mai erau, dar de la trei încolo îţi dădeau lacrimile de durere şi nasul îţi rămînea roşu pînă seara.

Miza pariului ne-a tăiat respiraţia.

Sau ne-a „cotropleşit", după cum spuneam noi, cînd era vorba de ceva uriaş, un cuvînt inventat, combinaţie de cotropit şi copleşit.

Niciodată, nimeni nu plusase atît. Sigur rămîneai schilodit cîteva zile dacă pierdeai.

Am făcut cerc în jurul celor doi ca la box.

Puiu avea maxilarele strînse şi limba deja ieşită printre dinţi.

Se vedea că e înfuriat bine.

Vasilică, în schimb, zîmbea şi părea foarte stăpîn pe el.

— Bă… zise Nelu, eu zic să vă potoliţi. Hai s-o facem pe flotări sau pe genuflexiuni…

— Nu, zise Puiu. Pe castane şi bobîrnace. Să-l doară şi pe el. Să vadă cum e!

— Dar dacă ştie? întrebă Nelu.

— Nu ştie, băi, doar se laudă. Dă din gură aşa… Face pe grozavul, da' habar n-are…

— Vasilică… ştie multe *cuvinte*… spune Nelu cu prudenţă. Poate s-a interesat ce înseamnă… poate i-a spus cineva…

— L-am întrebat eu pe taică-miu şi habar n-avea! ripostă Puiu. A zis că-şi bagă picioarele-n ei de comunişti şi să-mi iasă din cap chestiile astea! Păi, dacă taică-miu, care e taică-miu, nu ştia, de unde să ştie el? Joacă la cacealma, crezînd c-o să-i meargă…

— Ba ştiu, spuse Vasilică.

— Ştii pe dracu'! Ia zi, dacă ştii, ce-nseamnă?

— Băi! strigă Zoli care, deşi rănit, nu uita să fie mereu arbitru: n-aţi bătut palma!

Aşa e.

Nu bătuseră palma.

Orice rămăşag, ca să fie valabil, trebuie parafat printr-o strîngere a mîinilor. Cineva „tăia" legătura şi însemna că rămăşagul a fost semnat. Fără să se bată palma nici un pariu nu stătea în picioare.

Puiu şi Vasilică îşi dau mîinile.

Zoli trece de sus în jos palma peste mîinile lor strînse şi disputa poate începe. Cele două părţi semnaseră acordul. Soldaţii îşi arătau puştile, tunurile stăteau gata să tragă, gloanţele zornăiau vesele.

Toţi eram numai ochi şi urechi.

— „Înalt spirit civic", începe Vasilică rar, înseamnă că n-am fugit ca voi. Înseamnă că am rămas acolo şi nu m-am temut…

— Băi, n-ai fugit din cauză că te căcai pe tine de frică, urlă Puiu. Ai uitat că ţipai ca din gură de şarpe?

— Ţipam ca să vă avertizez, spuse Vasilică. Dar n-am fugit. N-am fost laş. Am stat acolo pînă la capăt şi am privit…

Două-trei secunde s-a lăsat o tăcere încordată.

Era cam prea de tot: ăsta ne făcea laşi *pe faţă*, după ce nu păţise nimic, iar noi îl ascultam.

— Ai pierdut, zise Puiu, hotărît. Nu asta înseamnă „spirit civic"!

— Ba da, spune Vasilică.

— Ba nu, spune Puiu.

— Să hotărască Zoli, zise atunci Vasilică. Nu eu, nu tu şi nici restul. Zoli e arbitrul, el să decidă.

Zoli avea piciorul drept bandajat pînă la şold şi stătea sprijinit mai mult în celălalt. De emoţie, se lăsă tare pe piciorul rănit şi urlă de durere.

— Auuuuu!

— Nu asta te-am întrebat eu, spune pe un ton aproape ca-n filme Vasilică.

Din secunda aceea, „Nu asta te-am întrebat eu” a devenit şlagărul verii.

Am folosit expresia asta pînă am tocit-o. Cum ridica unul o chestie, cum i se răspundea, cu o intonaţie de Al Capone înainte de a-şi ciurui adversarul: *Nu asta te-am întrebat eu!*, iar în clipa următoare, ne tăvăleam pe jos de rîs.

Aşa s-a întîmplat şi atunci: Zoli a urlat de durere, Vasilică i-a spus „Nu asta te-am întrebat eu” şi situaţia, în ciuda încordării dinainte, ni s-a părut atît de comică, încît am izbucnit imediat în rîs.

A fost prima expresie colectivă lansată de Vasilică în vara aceea, însă a devenit celebră, surclasîndu-le pe toate celelalte ale lui Zoli la un loc. Nimeni n-a mai dat nimănui vreo castană fiindcă atmosfera se dezumflase, plus că nici unul dintre noi nu a obţinut acasă, din partea părinţilor noştri, un răspuns mulţumitor şi precis.

Aşa am înţeles că înalt, scund ori mediu spirit civic înseamnă ce face unul şi nu face restul, cînd sînt mai mulţi la un loc. Şi se întîmplă ceva.

Că dacă nu se întîmplă nimic, nu iese nici spiritul civic de undeva. Stă ascuns în burta mamei lui, ca mormolocu-n glod, fără să scoată un sunet.

Cam complicat pentru mintea noastră de atunci, însă aşa am înţeles noi.

În fine.

Dintre toţi, cel mai grav a fost rănit Lulu.

O bucată din cele două planoare îl lovise-n şold şi a trebuit să stea vreo două săptămîni în spital.

L-am vizitat noi o dată, ba chiar i-am dus şi nişte bomboane, după cum am auzit că se face în astfel de ocazii, dar maică-sa a zis că n-are voie deocamdată dulciuri, aşa că le-am împărţit, la

plecare, între noi şi ne-am gîndit că e *destul de grav* dacă n-are voie dulciuri.

A fost plăcut la spital: toţi auziseră de eveniment şi ne priveau ca pe nişte eroi întorşi vii dintr-o bătălie.

Spre deosebire de ceilalţi bolnavi, Lulu stătea singur-singurel într-un salonaş micuţ, ba avea, pe-o noptieră, şi-un televizor!

Era meserie: putea să se uite toată ziua la televizor şi nu-i spunea nimeni nimic. Plus că acasă nimeni dintre noi n-avea propriul lui televizor în cameră la care să se poată uita oricînd.

Televizorul, de regulă, stătea în sufragerie şi cînd era vreun serial, ceva, ori vreun film, toată familia se aduna acolo.

Şedea Lulu ca împăratu-n pat şi toată ziua nu făcea nimic.

Ideea a fost a lui Şerban şi l-am dat pe spate cu vizita: nu se-aştepta.

Da' cel mai tare a fost cînd Şerban a băgat mîna într-o pungă şi i-a dat o carte, chipurile s-o citească.

Aproape am pufnit în rîs: Lulu să citească? Hai, că era bună! *Craii de Curtea-Veche* scria pe carte şi cît am răsfoit-o noi aşa, acolo, de plictiseală, ca să ne treacă timpu', părea ceva foarte neinteresant şi era scrisă ca dracu', într-o limbă străină nouă, deşi unele cuvinte le cunoşteam.

Am zis c-o va citi Lulu cînd ne vom vedea noi ceafa, dar gestul ne-a impresionat: *o carte!* Doar la serbarea de sfîrşit de an mai primeau unii cărţi, sau cînd era ziua lor, da' să duci o carte unuia care e bolnav, zău că era cam aiurea… Ce-i dăduse şi prin cap lui Şerban!

Lulu a făcut o mutră de parcă l-ai fi stropit pe neaşteptate cu apă. A luat cartea-n mînă ca pe-o cărămidă fierbinte şi i-a citit titlul.

— *Craii… de Curtea… Veche…*

— E foarte bună, să ştii, l-a asigurat Şerban. Am citit-o şi eu…

Noi ne dădeam coate şi strîngeam din dinţi să nu rîdem.

— … de Mateiu… I… Caragiale… a terminat Lulu de citit coperta.

— Mateiu I. Caragiale a fost fiul lui Caragiale, a zis Şerban, ceea ce nouă ni s-a părut destul de ciudat: păi sigur că unu' pe care-l cheamă Caragiale e fiul altuia pe care-l cheamă tot Caragiale!

Era la mintea cocoşului! Aici Şerban a cam dat-o-n bară, am gîndit noi, da' eram la spital şi nu se făcea să-i atragem atenţia.

După ce Lulu a terminat de citit coperta, cartea a circulat din mînă-n mînă.

Obiectul ne intimida oarecum. Ne-am uitat la desenul de pe copertă, am răsfoit-o şi am făcut diverse comentarii.

— Are cam puţin dialog, a zis unul.

— „Biblioteca şcolarului", a spus altul. Editura… Minerva.

— E cu război? s-a interesat Corneluş.

— Nu, a zis Şerban. E cu nişte situaţii… *de viaţă* şi se petrece mai demult.

Situaţii… de viaţă? Se petrece mai demult? Ce dracu' mai însemna şi asta? Ne-am uitat unii la alţii şi am ridicat din umeri, iar din clipa aceea am ştiut că Lulu nu va trece nici măcar de prima pagină.

Lulu era printre ultimii din clasă, abia se tîrîia la învăţătură.

O dată fusese cît pe-aci să rămînă repetent, dar s-a dus cumnatu-său, pilotul, la şcoală, cu o bucată de mistreţ şi nişte iepuri morţi şi a rezolvat, da' a zis că a doua oară, dacă se mai întîmplă, i-ar trebui un elefant sau o panteră ca să îndrepte lucrurile, că profesorii erau foarte supăraţi pe Lulu.

— Pune şi tu mîna pe carte, băi, l-a îndemnat el, c-o să rămîi un prost şi-o să rîdă toţi de tine.

— Mă doare capul dacă citesc prea mult, s-a scuzat Lulu.

— Atunci ia nişte pastile să-ţi treacă. Du-te la doctor. Bagă-ţi picioarele în apă rece.

Lulu îl diviniza pe cumnatu-său şi se mîndrea cu el.

Nimeni în cartier nu mai avea o rudă care să fie şi pilot de curse, şi vînător pe deasupra. Vînător-vînător, cu puşcă adevărată! Ne-a arătat-o Lulu o dată în parcare şi am înnebunit cu toţii.

Mooamă, cum era: cu două ţevi babane, lungă şi grea, într-un toc de piele groasă că abia puteai s-o ţii în mînă.

Ne-am jucat toată după-amiaza cu ea imitîndu-i pe John Wayne, Winettou şi Old Shatterhand. A fost meserie.

Numai că, după aceea, a luat Lulu o bătaie triplă atît de la cumnatu-său, cît şi de la maică-sa şi soră-sa, împreună, că două zile a stat ascuns în casă pînă i-au trecut vînătăile.

Dar, ca şi Vasilică, a meritat. L-am iubit enorm pe Lulu că a adus puşca aia. Ştia că va lua bătaie, însă nu i-a păsat. *Un erou de erou, Lulu!*

Chestia e că evenimentul al doilea, cea de-a doua întîmplare care a zguduit cartierul, l-a prins pe Lulu tot în spital şi nu a putut participa deloc la el.

Ce-a aflat a fost din ce i-am povestit noi. Şi iar blocul nostru a spart gura tîrgului.

Păi, spuneţi şi voi: după ce-ţi intră un avion în bucătărie, mai vine şi un terorist, exact în acelaşi loc, să pună o bombă? Nu-i tare? Nu-i foarte tare? *Ba e*.

Din gloria accidentului aviatic blocul nostru putea trăi ani de zile. Dar, ca să ţi se spună „blocul blestemat”, mai trebuie să munceşti. Nu-i aşa uşor.

Blocul nostru a muncit.

Şi, la nici o săptămînă de la accident, s-a mai întîmplat ceva.

Ceva *zguduitor*, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

Trecuseră doar cîteva zile de la ciocnirea celor două planoare, dar spatele blocului, locul propriu-zis unde s-a petrecut dezastrul arăta mai bine ca-nainte.

Toate ferestrele sparte fuseseră schimbate sau înlocuite, o echipă de pompieri ştersese zgîrieturile de pe ziduri şi curăţase zona, iar alţii, v-am zis, plantaseră flori.

Mai veneau oameni să se zgîiască la bloc, însă nu vedeau nimic.

Se zvonea chiar că Primăria va zugrăvi tot exteriorul, ceea ce-i făcea pe unii din vecini să fie foarte invidioşi. Aproape le părea rău că accidentul s-a petrecut aici şi nu la ei. Ăia de la Zet, cel puţin, mureau de ciudă.

Tovarăşul Prim Secretar vorbise cu noi de la egal la egal, plus că se aşezase întins pe spate sub ochii noştri!

Vasilică primise o diplomă.

Bandajele albe de care eram foarte mîndri dovedeau limpede că sîntem vedetele cartierului. Trăiam clipe de glorie. Toţi ne mîngîiau pe creştet, voiau amănunte şi se minunau că mai sîntem în viaţă.

Am vrut să se fi scris ceva şi în ziare, dar din păcate nu a apărut nimic. Parcă accidentul nici n-ar fi avut loc.

În schimb, Vasilică stătea de vreo două zile numai în casă şi scria. Ne anunţase, de sus, că e pe jumătate scriitor, fiindcă însuşi tovarăşul Prim Secretar promisese că îl va ajuta cu publicarea.

Noi – parte din cauza rănilor, parte din cauza celebrităţii – nu ne mai jucam aproape deloc. Toată ziua povesteam ce s-a întîmplat pînă ne durea

gura. Dădeam, cît îi ziulica de lungă, interviuri peste interviuri curioşilor şi ne simţeam foarte importanţi.

Singurul nemulţumit era Puiu care avea ce avea cu Vasilică.

— Scrie dobitocul, bombănea el cînd nu-l vedea pe-afară. Stă închis în casă şi scrie ca bou'! Te pomeneşti că ăsta chiar scoate o carte şi nici nu se mai sinucide.

— Foarte bine, zicea Nelu, să scrie. Oricum, o să-i iasă un căcat.

— Un căcat pe băţ, completa Claudiu.

— Da, da' oare ce scrie? se întreba Corneluş.

— Versuri, n-ai auzit? răspundea Zoli. Versuri de George Coşbuc!

— Nu, băi, zicea Corneluş. Că Coşbuc nu-i place.

— Atunci scrie versuri de el şi gata!

— Versuri de Vasilică de la doi! a zis Luci şi am rîs cu toţii.

— *O, ţara mea, cu mufa vineţie*… a început Puiu.

— … *eu te ador ca un milog*, a continuat Nelu.

— … *din vremuri de război şi vitejie*… s-a trezit că recită şi Luci.

Iar la ultimul vers am avut probleme.

Toţi ne gîndeam şi nimeni nu găsea o rimă pentru „milog".

— Ce rimează cu milog, băi? întrebă Puiu.

— Tractor! se repezi Corneluş.

— Nţ, făcu Puiu. E cu o-r şi trebuie o-g.

— Păi, nu există cuvinte care să se termine în o-g…

— Sînt, băi, trebuie să fie, se îndîrji Nelu. Ah, băga-mi-aş, dacă erau Silvia ori Mariana aici, o rezolvam…

O-g, o-g, o-g, ziceam noi pe diverse tonuri, căutîndu-ne inspiraţia. Deodată, Puiu răcni:

— OLOG! Milog-olog!

Da, aşa era, se potrivea. Şi-atunci am început:

— *Din vremuri de război şi vitejie, mă-ntorc acum ca un milog*! zise Nelu.

— Nu, staţi aşa, am una şi mai tare, zise Claudiu: *din vremuri de război şi vitejie… am luat-o-n coaie şi am rămas olog!*

Ha-ha, era bună asta! Dar concursul se încingea.

— *Din vremuri de război şi vitejie*… zise Luci, *pierdut-am un picior şi am rămas olog!*

Ne-am simţit, dintr-odată, foarte bucuroşi.

Ei, drăcia dracului, da' nu era chiar aşa de greu să faci versuri. Nouă ne ieşiseră o grămadă, ba mai aveam şi variante. Şi nici nu ne luase cine ştie ce timp!

Vasilică putea să mai stea o tură: dacă voiam, şi noi eram poeţi. Doar că nu ne interesa.

— Băi, se îngrijoră Puiu. Cum e toată, de la început… că am uitat primul vers…

— Păi, tu l-ai zis, îi aduse aminte Nelu.

— Da, eu l-am zis, da' nu-l mai ţin minte…

Aproape intrasem în panică: pierdusem creaţia.

Pînă la urmă, Ovidiu, care nu participase la concurs, a rostit-o cap-coadă.

O, ţara mea cu mufa vineţie,

Eu te ador ca un milog,

Din vremuri de război şi vitejie,

Iar ultimul vers a fost declarat cîştigător cel compus de Claudiu:

Am luat-o-n coaie şi am rămas olog.

Uraaa! Eram poeţi!

Compuneam poezii ca pe nimic, ţac-pac. Să ne pupe-n cur Vasilică. Îl băteam măr la creaţie cît ai zice peşte.

Zoli s-a dus la el, şontîc-şontîc, şi a scris-o frumos pe hîrtie, apoi tot el i-a dat şi titlul. A intitulat-o – iar noi am fost de acord –, „Ţara mea".

Era o poezie numai bună de strigat după Ion Ceauşescu, însă îţi trebuia ceva curaj ca s-o faci.

Ion Ceauşescu se număra printre duşmanii noştri declaraţi.

Ăştia de la Zet, în frunte cu Iancu, ne călcau frecvent teritoriul, apăraţi de diverşi tîlhari, mai mari decît noi.

Unul din ei, o namilă încruntată şi plină de tatuaje, era Ion Ceauşescu.

Toţi borfaşii din cartier aveau diverse porecle: Ţache sau Ţăcănel, Tuţă Boxerul, Gelu Boancă, Cioclea şi aşa mai departe, numai lui Ion Ceauşescu i se spunea pe numele complet: Ion Ceauşescu.

Tipu' stătuse la scoala de corecţie, făcuse şi vreo doi ani de puşcărie şi umbla mereu, fie iarnă, fie vară, cu o umbrelă. În toiul zilelor cele mai toride, noaptea tîrziu, dimineaţa – nu-l vedeai fără umbrelă şi ne spusese careva de ce: umbrela putea fi folosită ca o armă.

Cu vîrful împungi, iar cu mînerul tragi, explica Ion Ceauşescu. Plus că poţi lovi direct cu ea. Iar Miliţia n-are ce să-ţi spună: e o umbrelă, domnule, zici. E umbrela mea. Dacă plouă? Nu vreau să mă ud. Nu-mi place să mă ud, explica, şiret, Ion Ceauşescu.

Era o umbrelă bătrînească, solidă, lungă şi grea ca o bîtă.

Dacă încercai s-o desfaci, nici n-ai fi avut cum: mecanismul se stricase şi avea o groază de spiţe rupte, în urma diverselor cafteli.

Nu pleca nicăieri Ion Ceauşescu fără umbrela aia.

Copiii ţipau după el cînd îl vedeau beat, umblînd pe mai multe cărări: *Ceauşescu P.C.R.!*, *Ceauşescu P.C.R.!*, *Ceauşescu P.C.R.!*, iar tipu' încerca să-i prindă, însă după cîţiva paşi împleticiţi, pica în bot. Strigam după el Ceauşescu P.C.R.! ori cînd era foarte beat, ori cînd ne

asiguram că între noi e o distanţă confortabilă şi n-ar fi reuşit să ne-ajungă nici dacă lua taxiul.

Miliţienii îl opreau des pe Ion Ceauşescu, fie că se îmbăta şi făcea scandal, fie că se bătea cu unii, fie că-l vedeau noaptea umblînd ca strigoiul cu umbrela aceea sinistră după el şi la somaţia: Buletinul!, de fiecare dată Ion Ceauşescu trăia adevărate orgasme.

Băga mîna uşurel în buzunarul de la spate al pantalonilor şi scotea grijuliu actul, depunîndu-l ca pe-o floare în palmele organelor. Miliţienii deschideau buletinul şi ăia care nu-l cunoşteau, înţepeneau: Ceauşescu… Ion… silabiseau ei cu voci deodată tremurînde şi imediat atacau: nu vă supăraţi…, ori fiţi amabil…, ori dacă nu vă deranjează întrebarea (deveneau foarte politicoşi miliţienii cînd îi citeau buletinul lui Ion Ceauşescu):… aveţi vreo legătură cuuu…?, iar aici ridicau ochii în sus, făceau un semn cu mîna în spate, ori luau un aer solemn.

Puţini îndrăzneau să spună direct: cu… Tovarăşul…? sau cu… Familia?… Cei mai mulţi doar sugerau întrebarea prin fluturări elocvente de sprîncene ori dregeri ale glasului, ca şi cum s-ar fi înecat sau le-au fi rămas ceva în gît.

Iar Ion Ceauşescu, şmecher, că de prost nu era prost, răspundea tot cu o întrebare: are vreo importanţă? A, nu, ziceau miliţienii, vai, dar se poate?, întrebam şi noi aşa…

Atunci Ion Ceauşescu îşi lua un aer demn şi zicea apăsat: dacă am greşit, procedaţi după cum vă dictează conştiinţa şi legile ţării!

Aici, toţi miliţienii care nu-l cunoşteau încă, îi înapoiau grăbiţi buletinul, îl îndemnau ca data viitoare să fie mai atent şi dispăreau, topindu-se aidoma unor fantome albastre în ceaţă.

Unul singur, povestea Ion Ceauşescu, a fost cel mai *pizdos*.

A luat buletinul, s-a uitat la el fără să clipească des, apoi a întrebat răguşit, pe un ton jos:

ai vreo legătură cu…? Nici el nu a dus pînă la capăt întrebarea, dar ceva din intonaţie, privirea fixă, plus faptul că i s-a adresat la „pertu” l-au făcut pe Ion Ceauşescu să devină atent.

A răspuns sincer: nu, iar miliţianul i-a mărturisit: dacă spuneai da, te băteam pînă te căcai pe tine, fiindcă ştiam că minţi. Aşa, ai scăpat. Marş acasă şi să nu te mai prind data viitoare, că te bat, să moară mama, dublu…

Cariera de bătăuş a lui Ion Ceauşescu a debutat timpuriu, din clasa întîi, cînd, la şcoală, auzind cum îl cheamă, copiii au început să strige piţigăiat, în cor, cu glasuri subţirele, bătînd totdodată din palme: *Ceauşescu P.C.R.!*, *Ceauşescu P.C.R.!*, *Ceauşescu P.C.R.!*, şi băiatul a caftit vreo cîţiva încă din prima zi.

Părinţii au venit cu odraslele zgîriate de mînă la uşa lui Ceauşescu Gheorghe, seniorul, plîngîndu-se.

De ce, bă?, l-a întrebat scurt tatăl. Pentru că, a spus fiul. Ei, atunci i-ai bătut cu folos, a zis tatăl. Aşa să faci totdeauna dacă se mai întîmplă. Şi Ion Ceauşescu i-a ascultat sfatul.

Lui voiam noi să-i dedicăm poezia colectivă intitulată „Ţara mea”, dar nu eram siguri că va aprecia intenţia şi nici frumuseţea artistică a versurilor.

Trebuia să organizăm recitarea, să fim mai mulţi, destul de împrăştiaţi, unul să strige un vers, altul un vers, apoi s-o ştergem, în direcţii diferite, cu riscuri apreciabile… aşa c-am lăsat-o baltă.

Părea cam greu de pus la punct toată chestia, iar Lulu, coordonatorul nostru şef, lipsea din motive obiective, fiind rănit, şi zăcea pe un pat de spital.

Lulu, după cum vă spuneam, n-a participat la cea de-a doua întîmplare a săptămînii.

Nici unul dintre noi n-a luat parte, din fericire, fiindcă de data asta sigur o mierleam.

Evenimentul s-a petrecut pe la cinci după-amiaza, în singura zi din lună cînd a plouat.

Nu prea mult, dar orişicît.

Ploua puţin, stătea, apărea soarele. Iarăşi ploua puţin, iarăşi stătea, iarăşi apărea soarele.

De pe la orele prînzului, soarele n-a mai apărut, iar ploaia n-a stat.

În sfîrşit!

După atîtea zile aproape ucigaşe, ploua.

Ce nu ne convenea nouă era că ploua sîmbăta cînd, indiferenţi la soare ori la arşiţă, trăgeam cele mai tari meciuri din parcare.

Pe motiv de accident aviatic, mulţi dintre noi umblau în bandaje, Lulu lipsea, fraţii Matran n-ar fi ieşit cu mingea… da' ceva-ceva tot reuşeam noi să fi făcut.

În fine.

Deci, ploua. Deci, stăteam în casă. Deci, ne plictiseam.

Bărbaţii, prin balcoane, doar în maiou şi pantaloni scurţi, fumau, bucurîndu-se de aerul răcorit. Alţii jucau table. Alţii dormeau. Femeile făceau ce fac femeile.

Deodată s-a auzit o bubuitură năprasnică.

Cei care fumau, au scăpat ţigara din mînă. Cei care jucau table au tresărit, răsturnînd piesele. Cei care dormeau s-au trezit speriaţi. Femeile s-au oprit din treburile lor şi, de surpriză, au uitat că trebuie să ţipe. Noi, participanţii la accident, am avut un groaznic sentiment de „déjà-vu".

Iar?, ne întrebam. Se întîmplă iar? Ce mama dracului, piloţii ăştia n-au şi ei un alt loc unde să se prăbuşească? Numai aici, mereu? Li s-a pus *pata* pe blocul nostru?

Dar explozia parcă nu venise din cer, ci de dedesubt.

Am avut cu toţii senzaţia că sîntem călare şi că animalul vrea să ne arunce din şa.

Blocul a săltat din temelii pentru o secundă, apoi a revenit la normal şi ne-am dat seama: pericolul era sau fusese sub noi.

Imediat, unii au început să urle de spaimă şi s-au auzit tropăituri pe scări.

Am rupt-o şi noi la fugă crezînd că e vreun cutremur, ceva, sau că a explodat o conductă de gaze.

Aici era s-o nimerim.

Nu o conductă de gaze explodase, ci o butelie.

La subsolul imobilului. Şi făcuse praf în jur. Praf şi pulbere, vreau să zic.

Blocul nostru era alimentat cu gaze.

Nimeni nu avea butelie.

Totuşi, la subsol, în nişte cămăruţe sinistre, se aciuaseră unii, vai de mama lor.

Administratorul cel nou (că moş Anton murise), om bun la suflet, ştia de ei şi-i îngăduia să stea acolo, deşi n-aveau, săracii, nici de unele. Locuiau la subsol, fără electricitate şi apă, iar de lumină se bucurau atîta vreme cît era soare afară, care pătrundea prin nişte ferestre zăbrelite, fără geamuri, ca de puşcărie.

Lor li se întîmplase nenorocirea.

Oamenii îi mai ajutau: care cu o haină, care cu o cratiţă, care cu apă şi aveau grijă să nu moară complet de foame.

Au murit, însă, de explozie.

La un aragaz cu două ochiuri preparau şi ei ceva, cu o improvizaţie de butelie, butelia la un moment dat a explodat şi dracii i-au luat.

I-au adunat bucăţi, firimitură cu firimitură, de pe unde i-au găsit.

Noi am ajuns cînd scările de la subsol erau deja ticsite de oameni agitaţi care strigau: loc, loc, faceţi loc să treacă!

Şi am văzut: din catacombele subsolului ieşeau doi oameni. Mergeau pe picioarele lor şi erau goi puşcă.

Părul le era ars complet şi se strînsese ghem pe lîngă cap în şuviţe carbonizate.

Aveau pielea maro-verzuie, plesnită în mai multe locuri, ca şi cum s-ar fi îngrăşat brusc, apoi au slăbit, la fel de brusc, iar pielea, foarte solicitată, nu a rezistat.

Cele mai mari tăieturi erau pe spate şi pe umeri.

Năuci şi dezorientaţi, nici măcar nu ţipau.

O femeie a aruncat pe ei două cearşafuri, fără ca vreunul să protesteze ori să mulţumească.

De şoc (sau pentru că aveau buzele prea arse) nu scoteau nici un sunet.

Păşeau prin culoarul de oameni ca două fantome timide, iar cînd au ajuns afară, unul a căzut în genunchi.

Atunci am văzut că şi tălpile erau groaznic de arse şi că aproape păşiseră pe oasele de la picioare.

Un om s-a repezit să-l ridice, dar altul a ţipat: nu pune mîna! NU PUNE MÎNA! Lasă-l aşa, că e ars, boule, *şi-i smulgi pielea*!

Arsul a rămas în genunchi cîteva secunde, legănîndu-se uşor înainte-înapoi, pe urmă s-a prăbuşit direct în cap.

Nu-l puteţi lăsa aşa, striga o femeie, zguduită de imagine. FACEŢI CEVA! FACEŢI CEVA, OAMENI BUNI! Cucoană, sînt arşi, explica unu': îi omori dacă pui mîna pe ei!

Ăla rămas în picioare se plimba de colo-colo prin mulţime cu cearşaful atîrnîndu-i pe umeri.

Pînza i se lipise deja de spate, acolo unde avea tăieturile acelea, şi se murdărise.

Oamenii se fereau din calea lui, dar îl studiau cu lăcomie.

Părul, mai ales, îi fascina. Unu' a pus degetul pe capul arsului plimbător şi o şuviţă carbonizată s-a desprins ca o frunză.

Altcineva a înjurat şi i-a tras una curiosului peste gură, cu dosul palmei. Curiosul a început să urle fiindcă ghiulul tipului îi spărsese buza.

Nu mai ploua cu găleata, dar continua să picure moale.

De la atîţia oameni, pe jos se făcuse o mocirlă ca-n codru.

A venit o Salvare jerpelită şi arsul prăvălit a fost ridicat de sub braţe de către brancardieri şi urcat în maşină.

Celălalt s-a urcat singur, fără nici un ajutor, deşi nu părea să ştie pe ce lume se află.

La subsol n-am putut intra. Cică erau bucăţi din ceilalţi peste tot. Trei au murit pe loc. Ceilalţi doi, arşii de-afară, cică se aflau în altă încăpere, dormind. S-au trezit direct în iad, orbiţi de explozie şi flăcări, fără să-şi dea seama ce sentîmplă. Probabil n-au înţeles nici după aceea. Să dormi, iar cînd te trezeşti nimic din ceea ce ştii să nu mai fie, ar înnebuni orice om întreg la cap. Dar ca nici tu să nu mai fii cum te ştiai, e horror. Pe bune.

Lulu spunea că-i cunoştea pe ăia de la subsol şi că le-a dus şi el, de mai multe ori, mîncare. Uneori veneau să ceară apă şi mama lui Lulu îi lăsa.

Al doilea accident ne-a retrogradat *penibil*.

Am ieşit din topul preferinţelor publicului.

Dacă după primul căpătaserăm o celebritate groaznică şi eram vedeta vedetelor, la al doilea s-au schimbat lucrurile.

Blocul nostru, blocul cel mai bloc din cartier, de pe locul întîi, a căzut pe ultimul şi puţin i-a trebuit să nu fie eliminat din prima ligă. Oamenii aproape ocoleau perimetrul lui şi se uitau la el chiorîş.

Ni s-a spus „blocul blestemat” şi aşa i-a rămas numele.

Pînă şi noi, după o vreme, ne ruşinam că stăm acolo.

Cînd eram întrebaţi, din întîmplare, unde locuim, spuneam cu jumătate de gură: la blocul acela… ştiţi… fără să mai precizăm care, dar

oamenii înţelegeau imediat şi-şi făceau cruce, minunîndu-se: acolo? Vai de mine şi de mine! În „blocul blestemat”? Da, ziceam noi furioşi că trebuie să fim atît de jenaţi. Şi nu vă e frică? Nu, ziceam noi, ne-am obişnuit. N-aş sta acolo nici să fiu plătit!, ziceau ei.

Ridicam din umeri a înţelegere. Noi stăteam acolo gratis, ba părinţii noştri chiar scoteau bani din buzunat pentru întreţinere, lumină, curent şi celelalte.

Greşeala a fost, gîndeam noi, că accidentele s-au petrecut prea aproape, ca timp, unul de celălalt.

Iar explozia buteliei putea să aibă loc în altă parte.

Să fi fost după noi, am fi *donat* explozia buteliei altui bloc mai sfrijit, mai banal, mai puţin celebru în cartier, să se bucure şi el săracu’ de puţină glorie.

Aşa, a fost un exces. Ne-am lăcomit. Ne-am întins mai mult decît era plapuma şi comunitatea, opinia publică au reacţionat.

V-aţi luat-o în cap, băi, cred că şi-au zis ei. Vreţi să fiţi cei mai tari din parcare. Nu jucaţi cinstit. Nu-i lăsaţi şi pe alţii să ajungă în faţă. Asta e lipsă de fair-play. Iar arbitrul, care-o fi fost el, a fluierat: penalty! Lovitura s-a executat, am luat gol şi-am pierdut meciul.

După aia, nu ni s-a mai acordat şansa revanşei. Am rămas umiliţi, depunctaţi şi dezonoraţi pe vecie.

Nasol.

Din staruri de cinema am devenit cerşetori la colţul străzii.

C-aşa-i în tenis, după cum spusese de Revelion la televizor, într-un cuplet senzaţional, Toma Caragiu.

Am vrut prea mult sau cineva, acolo sus, a greşit butoanele.

Ori a fost neatent.

Dar noi eram doar nişte puşti şi credeam că viaţa de-abia de-acum încolo va începe.

Că ne aşteaptă aventuri teribile în viitor şi cariere strălucite.

Nu ştiam că tot ce-a fost mai important în existenţele noastre deja s-a consumat ori se va consuma în vara aceea.

Credeam că va fi o continuare. Că vom juca şi în partea a doua. Sau a treia.

Dar n-a fost aşa.

Am avut parte de un singur rol principal într-un film de succes, apoi am intrat în anonimat.

Nimeni nu ne-a mai oferit vreun rol, fie şi de dus tava într-o secvenţă periferică.

Am ieşit din liste.

Nici unul n-a luat Oscar-ul.

Ba mai trist: Lulu a murit de tuberculoză la 31 de ani. N-a prins şi el măcar Revoluţia, să vadă cum e fără Ceauşescu. Vasilică s-a sinucis la 34 de ani. N-a scos nici o carte de versuri. Claudiu e în puşcărie, pentru a treia oară. După Revoluţie, cel puţin, a stat mai mult după gratii decît afară. Zoli e *homeless*. N-are casă, n-are familie, n-are serviciu, n-are nimic. Doarme pe sub poduri şi bea de stinge. Puiu e şi el în puşcărie pentru omor. S-a încăierat cu unu', i-a tras o bucată-n gură, ăla a căzut pe spate, s-a lovit de caldarîm şi a murit.

Puiu şi Claudiu se află în aceeaşi puşcărie. Chiar se văd uneori, însă Claudiu e numai pentru furt, n-a dat la nimeni în cap.

Nelu a divorţat de nevastă-sa, plăteşte pensie alimentară celor doi copii, a stat pe la dezalcoolizare de mai multe ori şi locuieşte împreună cu frate-său, celălalt Vasilică, de la patru, după cum spuneam noi pentru a-i deosebi, tot divorţat, în vechiul apartament al părinţilor din „blocul blestemat".

Păstorel s-a întors şi el în bloc după ce s-a despărţit de nevastă-sa. Bea zilnic, dar mult mai *cumpătat*: trei sute de coniac, jap-jap, aproape din

picioare, fără să fumeze, la măsuţa lui, suge apoi o cafea şi gata.

E ceas Păstorel. La şase fix îşi face apariţia, la şase şi jumătate deja e plecat. Niciodată mai mult, niciodată mai puţin. Locuieşte împreună cu Ileana, fosta fată în casă a familiei Alajbegovici. Ea îi face de mîncare, ea îi spală şi-i calcă.

Corneluş a plecat din ţară, după ce a stat mai mulţi ani prin diverse spitale psihiatrice. La fel, Conj, Iancu, Fănel, Carol de la scara A şi mulţi alţii.

Ion Ceauşescu a murit. Fraţii Cioclea au dispărut naiba ştie unde. Gelu Boancă e om de afaceri. Singurul.

Frumoasele surori Acutunoaie au îmbătrînit şi arată ca dracu'. Umblă în rochii ieftine, sînt încercănate, rujate prost, au slujbe mizerabile şi o groază de copii, nu se-nţeleg cu soţii. Şi aşa mai departe. Foarte departe.

Mariana, cel puţin, preferata celor mai mulţi dintre noi, care era o zeiţă vie, o Dumnezee, o Fecioara Maria mai ceva decît Fecioara Maria însăşi, s-a îngrăşat, are o faţă mototolită la maximum, cearcăne pînă la genunchi, ochii umflaţi, gura ştirbă şi-am auzit că bea de stinge.

Însă atunci nu ştiam toate acestea.

Noi ne jucam. Eram nişte puşti bezmetici în vacanţa de vară încă zburdînd fericiţi prin parcarea blocului.

Pe urmă, tot în vara aceea, s-a sinucis Tudose, Burcă cel mic a murit călcat de-un autobuz, Cehan Elena, care deja murise, a înviat, surorile Acutunoaie au devenit femei, noi bărbaţi, şi… aşa mai departe.

A fost o vară foarte ciudată.

Nimeni din cei care mai sînt nu poate uita vara aceea.

Dacă accidentul aviatic şi, hai să zicem, explozia buteliei au fost World Trade Center-ul

nostru, restul n-are echivalent în istoria cunoscută a omenirii.

Despre toate acestea, dar şi multe altele, imediat după o scurtă pauză publicitară.

Nu părăsiţi micile dumneavoastră ecrane.

Revenim în cîteva secunde.

Andreea, ai legătura.

Partea a doua

Cînd au apărut pentru prima oară în cartier, surorile Acutunoaie au făcut *senzaţie*.

Mariana, Silvia şi Dorina.

Mariana a venit deja gata repetentă şi a nimerit, împreună cu Silvia, fix în clasa noastră.

N-am înţeles niciodată cum a putut să repete anul, fiindcă s-a dovedit, după aceea, atît la învăţătură, cît şi la mărimea sutienului, printre cele mai *bune* din şcoală…

Dorina, cea mai mare, liceancă, învăţa furibund pentru Medicină – unde de altfel a şi intrat peste cîţiva ani – şi avea grijă de ăla micu', fiindcă surorile Acutunoaie erau de fapt patru: ele trei, plus un frăţior de vreo trei anişori care ni s-a părut, cînd l-am văzut, cel mai frumos copil din lume.

Parcă ne tîmpisem: cum ieşeau surorile Acutunoaie cu ăla micu' pe afară, cum năvăleam peste ele să admirăm băieţelul. Chiar devenise un subiect. În loc să ne vedem de-ale noastre, noi discutam despre prîslea familiei Acutunoaie.

Ne prostisem complet. Surorile Acutunoaie, împreună cu ăla micu', întorseseră pe dos cartierul.

Acum, ca să fiu drept, cam duceam lipsă de fete.

Nu că ne-ar fi interesat cine ştie ce pe atunci, dar parcă lipseau. Băieţi erau cîtă frunză, cîtă iarbă, vorba poetului, da' fete – ciuciu.

Una-două, ici şi colo, speriate şi pitice, altele aşa şi aşa, iar restul – prea mari. N-aveam şi noi, acolo, ceva mai la îndemînă, ceva drăgălaş la care să ne uităm, ceva cu nişte cozi, fustiţă şi şosete albe.

Unde te întorceai, vedeai numai băieţandri ciolănoşi, pistruiaţi, arşi de soare şi murdari.

Vasilică umbla mai curat, cu haine călcate şi frizură, dar aveam noi grijă să punem lucrurile la

punct. Vasilică ne sfida cu ţinuta lui. Era ca un struţ printre iepuri. Sau ca o stropitoare în bibliotecă.

În ziua cînd au apărut surorile Acutunoaie, nu ne-a mai trebuit altceva. Balanţa se echilibrase, iar noi duduiam de entuziasm.

A fost ca şi cum, după o iarnă de cîţiva ani, ar înfrunzi iarăşi întreg pămîntul. Ne-am trezit în ogradă cu un meteorit cît casa, scăldat de culori, parfumat şi plăcut mirositor, gingaş, moale şi pufos.

Meteoritul nostru, o lungă perioadă de timp, au fost surorile Acutunoaie. Nimeni nu le poate uita, nimeni nu a scăpat de farmecul lor devastator.

Băieţii începuseră să se mai dezgheţe prin cartier.

Unii umblau deja cu fete sau „se ţineau" după ele. Aşa se spunea: Marcel se ţine după Adelina. Ori Adelina se ţine după Marcel.

Mai circulau reviste străine cu femei goale, mai venea unu' cu nişte poze super jenante, mai auzeam poveşti şi întîmplări interzise minorilor, ne descurcam…

Treaba e că ceva-ceva ştiam, dar era ca şi cum un străin ţi-ar explica ţie, eschimos trăit printre gheţuri, cum e la Tropice. Adică înţelegeam, oarecum, însă nu pipăiam ansamblul. N-aveam destulă imaginaţie pentru a pricepe exact modul de funcţionare şi aplicaţiile practice ale sistemului.

Zbarnea fusese văzut cu diverse domnişoare. Claudiu avea un fel de prietenă. Cutare se ţinea după cutare şi cam atît.

Era puţin pentru dorinţa noastră devoratoare de cunoaştere. Foarte puţin.

Plus că ne lipseau maeştrii, cei care să ne îndrume şi să ne descrie în mod corect cum devine faza.

Seară de seară bîntuiam cartierul şi spionam ferestrele ălora de stăteau la parter pentru a

surprinde pe viu chestia. Auziserăm de un WC al fetelor, la Biblioteca municipală, unde cică uşile nu erau pînă la podea şi te puteai uita, pe dedesubt, înăuntru. Unii se lăudau c-au văzut pe viu fenomenul şi că arăta excepţional.

Am stat şi noi odată, vreo patru-cinci, ascunşi acolo, dar în ziua aceea fetele n-au vrut pipi, iar alea de-au intrat, doar au băut apă, s-au spălat pe mîini ori şi-au aranjat ţinuta.

Nasol.

Şi-am îndurat, cîteva ore, o putoare groaznică.

La plecare, în tramvai, miroseam ca nişte hiene bolnave. Am coborît la un moment dat, fiindcă toţii călătorii se uitau urît la noi şi strîmbau din nas.

Surorile Acutunoaie au schimbat din temelii situaţia.

Paradisul se mutase lîngă noi. Eram împăraţi cu acte în regulă. Aveam certificat de îngeri. Zburam de colo-colo fără aripi. Levitam cît ai bate din palme, şi chiar de mai multe ori pe zi. Eram Iisuşii fericiţi ai parcării răstigniţi de bunăvoie pe crucea scării unde locuiau surorile Acutunoaie.

Dacă ne-ar fi cerut-o, săream şi în foc pentru ele. Înghiţeam cobre la micul dejun. Ne aruncam sub şenilele tancurilor. Plecam la război fluierînd. Descopeream teorema lui Pitagora înaintea lui Pitagora. Ne tăiam bucuroşi o mînă, un picior şi chiar şi capul, fără să clipim, lichefiaţi de iubirea pe care le-o purtam.

Surorile Acutunoaie rămîn pe veci icoanele noastre.

Însă înainte de ele, au fost Ileana, fata din casă a familiei Alajbegovici, şi Mariana nebuna.

Una era Mariana, colegă cu noi, parte a clanului Acutunoaie şi cealaltă era Mariana nebuna. Amîndouă locuiau la parter. Ileana stătea la doi.

Ileana coboară scările şi iese din holul blocului.

E gătită, aranjată şi îmbrăcată frumos, cu hainele ei cele mai bune. Duminică după-amiază, de la 12 şi pînă seara, Ileana are liber.

Poate să facă ce vrea, n-o întreabă nimeni nimic.

De obicei, ia tramvaiul şi merge *în centru* să se plimbe şi să mănînce o prăjitură. Ileana e regina prăjiturilor, ştie pe de rost sute de reţete, însă duminică după-amiaza, cînd iese în oraş, mănîncă una de la cofetărie. Cofetăria Amandina.

Se aşază Ileana cuminte pe scaun şi aşteaptă să fie servită. Toată săptămîna ea face asta, în locuinţa familiei Alajbegovici, însă duminică altcineva o serveşte pe ea, adresîndu-i-se cu „doamnă”.

Ileana moare de plăcere cînd cineva îi spune *doamnă*, fiindcă ştie că nu arată aşa. Este voinică Ileana, solidă, cu umerii laţi, pieptul mare şi picioarele groase.

Blondă la păr, cu ochii mari, faţa rozalie şi gura roşie-roşie, seamănă, chiar şi în haine de oraş, exact cu o fată de la ţară.

Familia Alajbegovici a adoptat-o în urmă cu mulţi ani, cînd doamna Alajbegovici încă nu rămăsese însărcinată cu Păstorel şi soţii se temeau că vor fi singuri la bătrîneţe.

Pe urmă a apărut Păstorel şi Ileana s-a ocupat de el, pentru că doamna Alajbegovici, prea sensibilă din fire şi teribil de bolnăvicioasă, nu era în stare.

Pe urmă Păstorel a crescut, doamna Alajbegovici s-a îmbolnăvit din ce în ce mai tare, iar Ileana, din copil adoptat, a devenit fata în casă, bună la toate.

Inclusiv să-l iniţieze pe Păstorel în tainele feminităţii, la sugestia otrăvită a domnului

Alajbegovici. Ileana s-a supus, ca o fată ascultătoare de la ţară ce era, însă nu prea i-a convenit, mai ales după ce Păstorel, ochelaristul biciclist (sau biciclistul ochelarist) a început să se laude în faţa băieţilor uluiţi cu performanţele lui de pat.

Din ziua aceea, prin povestirile precise ale lui Păstorel, care oferea mii de amănunte, Ileana a fost a tuturor.

Cînd se uitau la ea, băieţii o vedeau cu părul despletit pînă la fund, într-o cămaşă de noapte lungă, albă cu floricele roşii pe margini, care se ridica încet, dezgolindu-i picioarele de soldat.

Toţi aveam fantezii erotice legate de Ileana şi, măcar o dată, Ileana a fost în patul fiecărui băiat din cartier. Măcar o dată, spun, fiindcă pe unii, în vis, Ileana îi vizita de două sau chiar trei ori pe săptămînă.

Ileana era fantasma nocturnă a cartierului, idealul nostru de frumuseţe şi feminitate. Dac-am am fi fost întrebaţi, ca Ileana ar fi trebuit să arate, fără excepţie, toate femeile Pămîntului.

Dar duminica Ileana are zi liberă şi iese în oraş să se plimbe. Uneori se lasă agăţată de către bărbaţi şi merge acasă la ei, în locuinţele lor de burlaci ori tineri zăpăciţi şi se dezbracă „din prima”, fără vreo introducere sau stăruinţă din partea lor, ştiind că toţi bărbaţii vor de la ea acelaşi lucru, şi fiindcă orele singurei ei zile libere sînt puţine. Trebuie să se întoarcă acasă pînă la zece, altfel domnul Alajbegovici pune siguranţa la uşă.

O dată, cînd n-au mers tramvaiele, Ileana a întîrziat, siguranţa la uşă era deja pusă şi Ileana a dormit pe scări. A doua zi, domnul Alajbegovici nu i-a spus nimic, dar s-a uitat la ea apăsat, de jos în sus, cu asprime şi dezaprobare, iar Ileana a înţeles că aceasta era regula.

În urmă cu vreo cinci ani, Ileana s-a îndrăgostit de un tînăr locotenent şi a trăit o poveste de dragoste foarte frumoasă.

Ofiţerul spunea că vrea s-o ia de nevastă, Ileana îşi făcea planuri şi se uita după rochii de mireasă prin reviste, mergeau braţ la braţ, au luat, într-o seară, chiar şi masa la un restaurant cu orchestră, pînă cînd Ileana l-a văzut pe ofiţer în piaţă, cocoşat de plase, împreună cu nevasta şi cei doi băieţi.

Alta s-ar fi repezit să-l sfîşie ori măcar să-i spună vreo două, dar Ileana, nu.

S-a întors acasă, a pregătit ce trebuia să pregătească, a servit prînzul şi cina familiei Alajbegovici, apoi a înghiţit tot tubul de somnifere al doamnei.

N-a păţit nimic Ileana atunci.

Dar a dormit, profund, două zile şi două nopţi, spre disperarea întregii familii Alajbegovici, care s-a văzut nevoită, din cauza situaţiei extreme, să se îngrijească singură, ceea ce a fost destul de dificil.

Cînd s-a trezit, Ileana se simţea proaspătă ca dimineaţa, numai că îi era o foame groaznică, plus că avea mare nevoie să facă pipi. Doamna, aiurită de felul ei, nici n-a observat lipsa flaconului. L-a cumpărat Ileana, după aceea, l-a pus la loc în trusa cu medicamente şi asta a fost tot.

Nimeni n-a ştiut sau n-a bănuit că Ileana a vrut să se omoare. *Şi nu ştie nici astăzi*.

S-a întîlnit, mai tîrziu, cu ofiţerul din întîmplare pe stradă. Bărbatul a căzut în genunchi şi i-a cerut iertare că a minţit-o, dar altfel, zicea el, n-ar fi reuşit să fie împreună. I-a spus că o iubeşte şi că e gata oricînd să dea divorţ de nevastă-sa, care e o ticăloasă şi o cicălitoare nesuferită. Că el n-a vrut, de fapt, să se însoare cu ea şi a luat-o doar că, familist fiind, obţinea o repartiţie mai bună.

S-a temut ca, după absolvire, să nu se trezească la mama dracului, într-o garnizoană de provincie situată în marginea ţării unde-i vor putrezi oasele pînă ajunge el căpitan sau maior şi a zis hai să iau pe oricine, numai să nu păţesc aşa.

Ileana l-a ascultat pînă la capăt, apoi a acceptat să bea cu el o bere pe o terasă.

Era vară.

Chelnerul a sosit cu berile aburinde, le-a trîntit pe masă şi a întrebat onctuos, fluturîndu-şi sprîncenele:

— Iar pentru doamna, nişte alune, ceva, o fripturică-n sînge sau nişte mici?

Ofiţerul s-a uitat la Ileana.

— Nişte alune, o fripturică în sînge şi cîţiva mici, a spus Ileana.

Chelnerul s-a zăpăcit.

— Toate odată?

— Nu, a spus Ileana. Întîi aduceţi-ne nişte alune, apoi două fripturi în sînge, apoi un platou de mici.

Chelnerul iarăşi s-a zăpăcit.

— Un platou? Cîţi adică? Opt, zece, doişpe?

— Douăzeci, a spus Ileana. Cu mult muştar alături.

Chelnerul a plecat, iar ofiţerul i-a spus şmechereşte şi totodată admirativ Ilenei.

— Oooo… dar comanzi ca un militar de carieră!

— Şi aş putea fi o straşnică nevastă de ofiţer, a adăugat Ileana.

Bărbatul a dat ochii peste cap şi a înghiţit în sec.

— Noroc! a zis Ileana.

— Noroc! a zis ofiţerul.

Pe urmă au sosit alunele, apoi fripturile, apoi micii.

Ofiţerul n-a reuşit să termine nici friptura susţinînd că s-a săturat. Ileana, în schimb, a ras tot, inclusiv porţia lui de mici, iar la sfîrşit a comandat şi o sticlă de vin.

Oamenii veneau şi plecau, dar ei nu se mişcau de-acolo.

S-a lăsat seara.

A început să bată un pui de vînt răcoros.

Ofiţerul îşi tot studia ceasul. Se făcuse destul de tîrziu. În vremurile bune dinainte, mergeau în garsoniera unui amic de-al lui, detaşat pentru cîteva luni la o altă garnizoană.

Dar astăzi, se vede treaba, din cauza orei, nu prea avea cum să ajungă, să facă tot ce voia să facă, apoi Ileana să fie acasă pînă-n zece.

— E opt şi jumătate, a anunţat-o el la un moment dat.

— Serios? s-a mirat Ileana. Atunci avem timp să mai luăm o sticlă de vin.

— N-ai vrea s-o bem la noi? a întrebat ofiţerul aplecîndu-se galeş către ea şi clipind din ochi.

— Nu, a zis Ileana. O bem aici. Îmi place… aici.

— Da, dar n-ai vrea să ajungem şi la noi? a subliniat ofiţerul intenţia.

— Ajungem, a spus Ileana. Ajungem după aceea…

— Eşti sigură că poţi? a întrebat ofiţerul.

— Da, sînt sigură, a spus Ileana.

Băi, poate nu ştiu eu, s-a gîndit bărbatul. Poate i s-o fi schimbat programul. Poate stăpînii sînt plecaţi în concediu… ce să mă bag? Mi-a zis femeia că e în regulă, o fi în regulă.

Şi s-a destins ofiţerul.

Dacă pînă atunci stătuse cam încordat, acum parcă o relaxare călduţă i-a inundat întreg corpul şi a început şi el să se simtă bine. Ileana bea ca niciodată: pahar după pahar.

Înghiţise friptura şi micii (20!) ca pe nimic. După atîtea beri şi vin, iar nici la toaletă nu se dusese măcar o singură dată.

Ofiţerul, scuzîndu-se, a fost de mai multe ori. Din cauza amestecului şi a tensiunii întîlnirii îi vîjîia capul. Parcă îl luase băutura. Îi venea să facă gesturi largi, să rîdă ori să danseze.

— Dansăm? a întrebat el.

Ileana a sărit imediat în picioare.

— Cum să nu? Chiar aşteptam invitaţia.

Pe ring, păreau doi îndrăgostiţi sau doi proaspăt însurăţei.

Ofiţerul o ţinea pe Ileana strîns la piept, inhalîndu-i mirosul ameţitor de femeie proaspătă, şi-i strivea pieptul de pieptul lui.

Cu o mînă o cuprinsese de spate, iar pe alta o coborîse pînă deasupra fundului.

La fiecare mişcare, fesele Ilenei se ridicau ritmic, aidoma unor mingi tari, bine umflate.

Alcoolul îi umbla bărbatului prin vene. Se simţea teribil de excitat, gata să explodeze. A început, grăbit, salivînd, să-i sărute Ilenei faţa, umerii şi gîtul. Ileana se lăsa, lipindu-se şi mai tare de el.

Nu mai putea ofiţerul. Trebuiau să ajungă în garsoniera aceea; trebuiau să ajungă acum. Sau cît mai repede.

— Mai stăm? a întrebat el, arătîndu-i limpede femeii în ce stare se afla şi că e gata de acţiune.

Ileana i-a mîngîiat, prin pantaloni, membrul mărit, apoi l-a sărutat sălbatic pe gură.

— Nu, a zis ea. Mergem.

Ofiţerul s-a tîrîit către masă. Din cauza excitaţiei, abia mergea. Ileana, în faţa lui, se unduia ca o pisică grasă. Bluza strîmtă abia îi acoperea pieptul imens. Fundul tare sălta chinuitor sub fusta subţire de vară.

— Mă doreşti? a întrebat ea încet, suflîndu-i fierbinte în ureche.

— E-norm! a zis ofiţerul înecîndu-se.

— Foarte bine, a şoptit ea.

Ochii mari s-au închis şi s-au deschis. Păreau învăluiţi într-un fel de abur lichid. Pe frunte avea picături fine de transpiraţie. Tenul roz strălucea. Era minunată Ileana.

Ofiţerul o privea vrăjit, simţindu-şi inima urcîndu-i în gît.

Ileana a ridicat mîna, făcîndu-i semn chelnerului să vină. Ba mai mult: a pocnit din

degete.

— Ce faci? a întrebat ofiţerul. Bărbaţii cheamă chelnerul, nu femeile…

— Uneori o pot face şi femeile, a zis Ileana dulce.

Chelnerul a venit.

— Nota, vă rog, a spus Ileana.

După ce-a privit mîzgălitura de pe hîrtie, Ileana a întins mîna după poşetă şi a scos banii.

— Te rog, a zis ofiţerul, mă jigneşti. Eu plătesc…

— Nu, a spus Ileana. *Tu m-ai jignit pe mine*. Şi de data asta *eu* plătesc.

Apoi s-a ridicat, foarte repede, şi a ieşit în stradă.

Ofiţerul, buimac, s-a uitat în urma ei, ca după o cometă.

Nici n-a avut timp să reacţioneze. A rămas blocat pe scaun, avînd impresia că asistă la un film care nu e al lui. Femeia plecase de mult, dar ofiţerul tot simţea că nu poate să se mişte.

În seara aceea, pentru prima oară în viaţa ei, Ileana a ajuns acasă cu un taxi. Domnul Alajbegovici deja se afla lîngă uşă, pregătindu-se să pună siguranţa, cînd Ileana a intrat.

Femeia i s-a părut domnului Alajbegovici puţin îmbujorată. Contrar firii sale ursuze, stăpînul a schiţat un zîmbet palid şi a întrebat:

— Te-ai distrat bine în seara asta?

— Da, a spus Ileana.

Şi asta a fost tot.

Aşa era Ileana: o fată simplă de la ţară.

Ofiţerul a îndrăznit să vină peste vreo săptămînă, pe la blocul nostru şi l-am văzut patrulînd prin parcare.

Chiar ne-am mirat. Îi cunoşteam, din vedere, pe toţi cei din cartier, dar el nu era de la noi.

Se plimba omul prin parcare, cu privirea-n pămînt, ca şi cum ar fi pierdut nişte chei, apoi

ridica ochii către bloc, numărîndu-i parcă ferestrele.

L-a văzut, întîmplător, şi domnul Acutunoaie. Tatăl vestitelor surori era plutonier major în armată. Ofiţerul, deşi în civil, l-a salutat respectuos pe Acutunoaie seniorul, apoi a şters-o.

— V-am zărit într-o zi salutînd un domn aşa şi pe dincolo, i-a zis Ileana cînd l-a întîlnit.

— Da, a zis domnul Acutunoaie, era un subaltern de-al meu, un băiat din unitate. Da' de ce mă întrebaţi?

— Ei, l-am confundat cu o persoană pe care aveam impresia că o cunosc…

— Şi?

— Şi am greşit, cred. Cel pe care aveam impresia că îl cunosc este ofiţer.

— Ei, înseamnă că e vorba de altcineva, a spus domnul Acutunoaie. Băiatul acela e subofiţer, ca şi mine. Sergent major.

Minţise dobitocul pînă şi-n privinţa gradului. Un bou. Bine i-a făcut Ileana.

Dar cea mai ascunsă întîmplare a existenţei ei, Ileana a avut-o cu pictorul.

Pictorul a fost primul bărbat din viaţa Ilenei şi a rămas pe această poziţie, indiferent cu cîţi alţii s-a culcat după aceea.

Nici unul nu l-a egalat, nici unul nu s-a putut apropia măcar pe departe, de strălucirea lui.

Pentru Ileana, pictorul este şi a rămas Dumnezeu.

Legătura s-a rupt demult, cum demult a şi avut loc, însă Ileana n-o poate uita şi nici nu vrea s-o uite.

În camera ei, din apartamentul familiei Alajbegovici, deasupra patului, se află un tablou.

Tabloul o înfăţişează pe Ileana aşa cum n-a văzut-o nimeni, niciodată.

Stă aşezată într-un scaun înalt, din lemn, ca un fotoliu vechi, şi e îmbrăcată cu o minunată rochie albastră, fără mîneci, pînă la pămînt, din acelea care se purtau odinioară. La gît are un şirag de perle, iar în mîna dreaptă ţine un evantai.

Este cald şi doamna se odihneşte în fotoliu. O mînă atîrnă de-a lungul corpului, iar cealaltă, cu evantaiul, e ridicată. Privirea doamnei, visătoare şi moale, pluteşte prin încăpere.

Doamna se bucură de un gînd ascuns, misterios şi dulce, pe care-l savurează aidoma unei bomboane delicate.

Cineva, un servitor probabil, o pîndeşte de după o perdea.

Ochii bărbatului fixează intens corpul femeii, devorîndu-l.

Parcă stă pe jar ori e gata să ţîşnească la cel mai mic gest al stăpînei. Se vede c-o iubeşte sau e îndrăgostit de ea şi femeia nu ştie că el e acolo şi o pîndeşte.

Cu respiraţia tăiată, halucinat, bărbatul e parcă într-o transă mistică. Aşezată pe scaunul de regină, femeia se odihneşte gîndindu-se la ceva ce numai ea *ştie*.

Tabloul atîrnă de mulţi ani pe perete, deasupra patului unde doarme Ileana şi e bunul ei cel mai de preţ.

Domnul Alajbegovici a strîmbat din nas cînd l-a văzut, dar n-a comentat. Doamna, în schimb, a ridicat mirată dintr-o sprînceană şi a întrebat:

— Cine-i asta?

— Eu, a spus Ileana.

Doamnei Alajbegovici i s-a părut că n-a auzit bine.

— Cine?

— Eu, a repetat Ileana.

Doamna s-a uitat la tablou, apoi la Ileana, apoi din nou la tablou şi iarăşi la Ileana, apoi a decretat.

— Tu n-ai o rochie dintr-asta…

— N-am, a spus Ileana. Dar eu sînt. Rochia e din imaginaţia pictorului…

— Iar ăsta? a arătat doamna Alajbegovici spre bărbatul din tablou.

— Acesta e pictorul, a spus Ileana.

Doamna a ridicat către cer amîndouă sprîncenele.

— Dar n-ar trebui să stea în faţă şi să picteze? De ce se ascunde?

— Fiindcă e îndrăgostit, a spus Ileana cu o expresie visătoare pe chip, expresie care ascundea un gînd numai al ei; în clipa aceea pînă şi doamna Alajbegovici şi-a dat seama de asemănare.

— Să-l dai jos de-acolo, a croncănit ea.

— Nu, a spus Ileana.

— Nu? s-a mirat doamna, ce nu?

— Nu vreau să-l dau jos.

— Am să te spun Domnului, a ţipat doamna, că eşti obraznică!

— Nu sînt obraznică, a zis Ileana. Iar tabloul pleacă din camera aceasta împreună cu mine…

Doamna Alajbegovici a rămas cu gura căscată.

Tonul calm, dar hotărît al Ilenei, a înmărmurit-o. Trîntind uşa, a ieşit din cameră furioasă şi a înghiţit trei pastile să se calmeze, una după alta.

Seara, în cadrul consiliului de familie, domnul Alajbegovici a potolit conflictul sugerîndu-i nevesti-sii să nu mai intre în camera fetei.

— Dar mă *deranjează* oribilitatea aceea pe perete în casa mea! a ţipat doamna.

— Dragă, vrei să căutăm altă fată-n casă?

— Bineînţeles că nu, a zis doamna indignată.

— Atunci, te rog eu mult: nu mai intra la ea şi totul va fi în regulă.

Doamna s-a gîndit dacă să facă o criză de nervi sau să accepte şi a ales să accepte, nu înainte de a-i arunca domnului Alajbegovici în faţă:

— Laşule!

Rămas singur, domnul Alajbegovici a oftat adînc, apoi a clătinat din cap.

Duminica următoare, cînd Ileana a plecat în oraş, iar soţia dormea, s-a furişat în camera fetei şi a privit multă vreme tabloul, şi mai de-aproape şi de departe, cu o mînă sub bărbie şi alta la piept. Toată după-amiaza a umblat îngîndurat de colo-colo prin casă, frămîntat de o idee.

Seara, o aştepta pe Ileana în bucătărie fumînd.

Fata s-a mirat. Domnul Alajbegovici se lăsase de peste zece ani, iar doamna nu suporta fumul de ţigară.

— Bună seara, a spus Ileana şi a dat să meargă în camera ei.

— Bună seara, a spus domnul Alajbegovici, stai puţin. Ţi-e somn?

— Nu… prea, a spus Ileana.

— Atunci, ia loc, să vorbim ceva.

Ileana s-a aşezat pe un alt taburet, aşteptînd.

Presimţea că e ceva tot în legătură cu tabloul.

— Uite ce-i, a spus domnul Alajbegovici. Tu ştii că te iubim şi eşti pentru noi ca o fiică. Să nu fi apărut Păstorel, chiar erai fiica noastră. Aşa c-am să fiu scurt şi concis. N-am să te întreb de unde ai tabloul, cine l-a făcut şi de ce ţi l-a dat, fiindcă astea sînt treburile tale personale. Eu am să te întreb, foarte direct, dacă n-ai vrea să-l vinzi.

— Cui? a întrebat Ileana.

— Mie, a spus domnul Alajbegovici.

— Nu.

Domnul Alajbegovici a oftat.

— Şi dacă era vorba de altcineva?

— Nici lui. Indiferent cine. Tabloul e al meu şi nu-l vînd.

— Înţeleg că e un cadou, nu? Ai pozat pentru tabloul acesta… îl cunoşti pe artist…

Ileana a întors capul către fereastră.

Din atitudinea ei reieşea că discuţia n-o mai interesează. Domnul Alajbegovici şi-a aprins o

nouă ţigară.

— Nu te presez, deşi aş putea. Să ştii numai că orice are un preţ pe lumea asta.

— N-aş da tabloul acesta pe tot aurul din lume, a spus Ileana pătimaş.

— Nu la tablou mă referеam, fetiţo, ci la tine, a spus domnul Alajbegovici dînd alene fumul afară şi privind-o drept în ochi.

Pe moment, Ileana nu a înţeles la ce se referă domnul Alajbegovici. A priceput-o *mai tîrziu*, cînd Păstorel s-a făcut băiat mare.

Pe artist l-a cunoscut într-un mod foarte brutal.

Într-o după-amiază de toamnă, Ileana mergea liniştită pe stradă, cînd s-a apropiat de ea un tînăr înalt, brunet, subţire şi cu pletele pînă la umăr.

Avea ochii atît de negri, că parcă ardeau şi buze răsfrînte în afară, bogate, ca de femeie. Era nebărbierit de cîteva zile şi purta pe cap o pălărie ciudată. Şi-a scos pălăria în faţa ei şi a făcut o reverenţă pînă la pămînt.

— Bună ziua, frumoaso, a spus tînărul.

Ileana, speriată, a grăbit pasul.

— Nu fugi, frumoaso, a auzit din urmă, că tot am să te ajung…

Ileana a grăbit şi mai tare pasul, fără a privi înapoi.

După o sută-două de metri străbătuţi aproape în goană, s-a liniştit. Tînărul dispăruse. A mers într-un parc, pe o bancă, să se gîndească. Încercaseră mai mulţi s-o *agaţe*, şi înainte, dar nici unul aşa cu o plecăciune pînă la pămînt.

Plus că nu arăta rău tînărul. Ce pălărie bizară avea! Şi părul… cît de lung! Păcat însă că n-a insistat şi el măcar un pic. Sigur l-ar fi respins, dar nu cu toată asprimea. Pentru cîteva secunde, tînărul a făcut-o să se simtă prinţesă…

Ileana a stat multă vreme pe bancă.

Apoi a fost să mănînce o prăjitură. Apoi s-a mai plimbat, uitîndu-se în vitrinele magazinelor, iar pe seară a luat tramvaiul către casă.

Cînd a dat să intre în scara blocului, a auzit din spate:

— Bună seara, frumoaso!

Inima a început să-i bată foarte tare.

S-a întors.

Tînărul a executat aceeaşi plecăciune. Pe urmă s-a îndreptat din mijloc, a înclinat capul pe o parte, ca şi cum ar dori să o vadă mai bine, şi a zîmbit.

— De unde ştii că stau aici? a întrebat Ileana.

— Te-am urmărit, a spus tînărul.

— Atîtea ore?

— Nu mi s-a părut mult, a spus tînărul, apoi din nou a zîmbit.

— E tîrziu, trebuie să ajung acasă, a spus Ileana în loc de „la revedere” şi s-a răsucit pe călcîie.

— Bine, am s-aştept, a spus tînărul.

Ileana s-a oprit, intrigată.

— Săptămîna asta nu ies…

— Nu-i nimic. Aştept pînă săptămîna viitoare.

— Aici?

— Aici.

Ileana i-a studiat chipul.

Tînărul continua să zîmbească, dar tonul lui era serios.

— N-ai decît, a spus Ileana şi a intrat în scara blocului.

— Noapte bună, frumoaso, i-a urat tînărul.

E nebun, şi-a spus Ileana.

Nimeni nu poate aştepta atît şi mai ales pentru ce? Nu l-a încurajat deloc. S-a purtat chiar rece. Poate un om să aibă atîta timp liber… ori hotărîre? Nu, e imposibil, şi-a spus Ileana, apoi a mîncat ceva şi s-a băgat în pat.

Dar nu reuşea să adoarmă.

Destui se chinuiseră, cu puterile lor firave, pînă atunci, s-o impresioneze cu texte gen „singurică-singurică?” ori „alo, ţuţu, bem o ciorbă?”.

Tipi în pantaloni evazaţi şi cu perciuni, umblînd în cămăşi strînse pe corp, duhnind a parfum ieftin şi a bere.

Sau gătiţi la costum cu vestă şi cravată verde, cu „tranzistoarele” legănîndu-se de încheietura mîinii.

Moda era să ieşi cu „tranzistorul” pe stradă, ţinut în unghiul cotului, ca o servietă urlătoare. Unii tîrîiau după ei nişte scule enorme, sub greutatea cărora păreau aproape cocoşaţi, dar erau cineva, nu? Puţinii deţinători de maşini conduceau prudent şi relaxat la volanul autoturismelor proprii, marca Pobeda, Volga, Renault Gordini, Trabant, Fiat 600, I.M.S.-uri, Wartburg-uri şi alte drăcii motorizate, nişte zei ai străzii, nu?, care mergeau cu „maşina mică”, spre deosebire de restul muritorilor, obligaţi să se calce-n picioare prin tramvaie hodorogite şi autobuze puturoase, în care banii se dădeau din mînă-n mînă, „pînă-n fund la taxatoare”, de unde veneau biletul şi restul.

Tramvaiele soseau rar şi se stricau des.

În autobuze mirosea groaznic a benzină, ceapă şi transpiraţie. Mijloacele de transport în comun se umpleau pînă la refuz şi mulţi circulau pe scară, agăţaţi de bara tramvaiului ori uşa autobuzului ca nişte găini acrobate.

Noi eram şi mai şmecheri: cu tramvaiul mergeam în afară, agăţaţi de bara din spate, iar la autobuze preferam Karosele, nişte hîrburi cehoslovace, rotunde ca o pîine, unde bătălia se dădea pentru scaunul din faţă, aflat în dreapta şoferului, cu vedere panoramică.

Dar se construia de zor şi muncitorii mergeau voioşi la serviciu, în fabrici şi uzine.

Chiar şi cartierul nostru era nou: cînd ne mutaserăm acolo, abia se ridicaseră cîteva blocuri:

Zet-ul, C7, D7, D6 şi D5, F7 plus cîteva C-uri. Însă şantierul cotropea mahalaua încetul cu încetul, lungindu-şi braţele prăfuite pe care duduiau camioane, pînă la buza pădurii.

Parcarea noastră era loc de joacă şi teren continuu de fotbal fiindcă în ea vieţuiau doar patru maşini, v-am zis: un Wartburg, un Trabant, un IMS şi o Volga mare cît tancul, parcate într-un colţ, una lîngă alta, ca nişte exponate dintr-un muzeu al bunăstării şi al creativităţii comuniste.

Mai tîrziu au apărut primele Dacii 1100, apoi cele 1300 şi oamenii, sub presiunea progresului, au început să iasă pe-afară cu nişte valize colorate, numite radiocasetofoane portabile, din difuzoarele cărora urlau Benone Sinulescu, Irina Loghin, Romica Puceanu, Gabi Luncă şi alţi vestiţi cîntăreţi, foarte apreciaţi în rîndul maselor.

La Ciric, duminica dimineaţa, cînd oamenii muncii ieşeau la iarbă verde şi partidul „băga" bere, se formau cozi de kilometri, iar ăia victorioşi, care prindeau ceva, stăteau după aceea pe pături şi cearşafuri la soare, cu sticla alături, molfăind mici şi privindu-i de sus pe ceilalţi, ghinioniştii, care nu ciupiseră nimic.

C-aşa-i în tenis…

Vara poporul mergea grupat la mare, prin sindicat, şi mînca la cantină. Era frumos.

Dar acum venise toamna şi oamenii muncii se întorseseră cu entuziasm în fabrici şi uzine.

Ileana se uită pe geam şi tresare.

Tînărul cu plete şi pălărie ciudată e acolo. Se plimbă cu mîinile la spate prin parcare şi studiază stelele.

Ăsta n-are serviciu?, se întreabă Ileana, nu lucrează şi el undeva? Oare va sta o săptămînă sub ferestrele ei aşteptînd să ce?

Pe Ileana o cuprinde un fel de furie: dacă e nebun, să fie nebun! E treaba lui, îl priveşte!

Femeia se culcă iarăşi, aşteptînd să-i vină somnul.

Dar somnul nu vine.

Iarăşi se uită pe geam.

Tînărul e tot acolo, studiind interesat stelele. Şi jocul continuă pînă dimineaţa, cu un protagonist în apartamentul familiei Alajbegovici şi altul în parcare.

Noaptea se sparge şi apar zorile.

Tramvaiele ies din depouri.

Autobuzele rag, încălzindu-şi motoarele.

Unul după altul, muncitorii se trezesc iarăşi, gata să înceapă o nouă săptămînă de muncă.

Pregătirea pentru lucru se face, de obicei, cu două-trei ore înaintea schimbului, fiindcă puţini au norocul să locuiască exact lîngă fabrică. Zilnic, schimbă două-trei autobuze, plus o cursă specială.

Aşa că, dacă trebuie să intre pe poarta uzinei la şase, ei se trezesc de pe la patru, cel mai tîrziu, sar bine dispuşi din pat, execută rapid programul de gimnastică, înfulecă din picioare ceva, iau pacheţelul pregătit de nevastă, îl bagă în geantă şi ies în viteză din casă.

Staţia de tramvai e plină, ca întotdeauna, fie vară sau iarnă.

Dar acum e toamnă.

Iar staţia de tramvai e, da, aţi ghicit!, răspuns corect: plină. Oamenii se calcă-n picioare pentru a prinde un loc înăuntru. Lumea se îmbrînceşte şi ţipă. Sau înjură.

Vatmanul strigă că el nu porneşte pînă nu se închid uşile.

Oamenii continuă să vină. Hai, sus, sus, să urcăm şi noi. Unde vrei să urci, domnule, nu vezi că nu mai e loc? Vreau să urc unde-ai urcat şi tu, ce, nu-ţi convine? Ia-ţi maşină mică şi taci din gură!

În cele din urmă, tramvaiul porneşte cu uşile deschise.

La staţia următoare nu mai opreşte, fiindcă e prea plin.

Cei din staţie agită pumnii şi fluieră.

La o sută-două de metri mai încolo, tramvaiul totuşi face o haltă, ca ăia de vor să coboare, să se dea jos. Cîţiva din staţie au prevăzut manevra şi au gonit pînă aici. Bucuroşi că l-au prins, îi împing pe ăia dinăuntru să se urce şi ei. Dar înăuntru n-ai loc să arunci un ac. Oamenii reuşesc să se prindă de barele exterioare cu vîrful degetelor şi pun un vîrf de pantof pe scară.

Tramvaiul porneşte.

Şi aşa merge pînă la ultima staţie, cînd toţi muncitorii coboară şi se urcă în următorul tramvai (sau autobuz) care-i duce mai departe, spre locul de muncă.

Dar tînărul se pare că nu lucrează.

E deja şase şi jumătate dimineaţa, n-a dormit deloc, cei din schimbul întîi au început deja munca şi el e tot în parcare.

Ileana, furioasă, coboară să-l certe.

— De ce stai aici? întreabă ea.

— E-o ţară liberă, răspunde el zîmbind. Sau pe-aproape… Fiecare stă unde-i place. Iar mie îmi place aici.

— Ţi-am zis că nu ies săptămîna asta din casă, ţi-am zis? Vrei să stai aici o săptămînă întreagă?

— Dacă e nevoie, da.

— Eşti nebun? întreabă Ileana sinceră.

— Nu, spune el, sînt îndrăgostit.

— De mine? întrebă Ileana. Te-ai îndrăgostit de mine pe stradă?

— Da.

Răspunsurile directe ale tînărului o descumpănesc pe fată.

Cei care au ieşit pînă acum din bloc s-au uitat lung şi stăruitor la el, abia abţinîndu-se să nu-l întrebe ce face acolo.

Acum iar iese cineva din bloc şi se uită mirat în direcţia lor. Pălăria ciudată a tînărului atrage extraordinar atenţia.

Ileana hotărăşte să fie cinstită.

— Chiar te-ai îndrăgostit de mine?

— Da.

— Pe cuvîntul tău?

— Pe cuvîntul meu de onoare.

— Bine. Eu nu sînt îndrăgostită de tine, dar îmi placi. Vrei să-ţi dau o întîlnire?

— Da.

— Bine. Atunci, rămîne pe săptămîna viitoare. Duminică la cinci.

— Unde?

— În centru. La statuie.

— Mulţumesc, spune tînărul, dar tot nu pleacă.

— Acum, de ce nu pleci? întreabă Ileana.

— Mai vreau să te privesc puţin, răspunde tînărul, apoi plec. Eşti minunată pentru un tablou.

— Pentru ce?

— Pentru un tablou.

— Eşti pictor…?

— Da.

Ileana stă puţin şi se gîndeşte.

Ar mai vrea să-i pună multe întrebări, dar din nou iese cineva pe scara blocului.

— Nu mai pot să stau, spune Ileana. Vorbim săptămîna viitoare. Pa.

— La revedere, frumoaso, spune tînărul.

Ileana face doi paşi, apoi se întoarce.

— Mă cheamă Ileana, spune ea.

— Îmi pare bine, Ileana, spune tînărul executînd o altă reverenţă. Eu sînt Marcel.

— Bine. Du-te şi te culcă.

— Mă duc.

Marcel nu era îndrăgostit de Ileana, însă nici nu o minţise complet. Cînd spusese „pe cuvîntul meu”, pe asta se baza.

Marcel se îndrăgostise de un tablou care să o reprezinte pe Ileana şi în parcare, toată noaptea, imaginativ, lucrase la tablou.

Nu se-aştepta ca fata să mai iasă şi a rămas surprins cînd a văzut-o. L-a uimit şi modul ei direct de adresare, foarte precis şi practic, în acelaşi timp. Dac-ar fi fost după el, ar fi putut s-o picteze din memorie, folosindu-se de impresia pe care i-a lăsat-o şi de felul în care această impresie a lucrat asupra lui.

Totuşi, s-a dus duminica viitoare, în centru, la statuie, să o întîlnească şi i-a spus, de la primele cuvinte, că vrea să o picteze.

Nud, a precizat el.

— *Adică goală*? a întrebat Ileana.

— Adică goală, a spus el.

— Nu mă dezbrac în faţa ta, a spus Ileana.

— Bine, a spus Marcel. Atunci dezbracă-te după un paravan.

— Bine, dar tot o să mă vezi goală, după aceea!

— După aceea, nu eu am să te privesc, a spus Marcel, ci artistul din mine. Şi dacă vrei să ştii, pot să te reproduc şi din memorie…

— *Adică din minte*?

— Adică din minte, a zîmbit tînărul.

Ileana s-a gîndit puţin. Ceva nu înţelegea.

— Şi atunci, de ce mai e nevoie să mă dezbrac?

— Fiindcă îmi place să te privesc, a spus tînărul. Eşti minunată.

Tenul roz al Ilenei s-a colorat intens.

Era a doua oară cînd i se spunea că e minunată.

— Iar tabloul, a spus tînărul, va ieşi mult mai bine.

— Tu chiar eşti pictor adevărat? a întrebat Ileana.

Tînărul a rîs.

— Nu ştiu cît de adevărat, dar sînt pictor.

— Arată-mi, a cerut Ileana.

Şi tînărul a dus-o la atelier.

Atelierul se afla într-o veche casă boierească, pătrată, cu ferestre largi, situată pe o străduţă aproape de centru. La parter era o galerie comercială, cu tablouri de vînzare, iar la etaj funcţionau atelierele.

Ileana s-a uitat cu interes peste tot.

Pe pereţi stăteau agăţate pînze în diverse stadii de execuţie şi multe desene în creion, prinse în piuneze.

Marcel picta într-o manieră neobişnuită, cu tuşe tari şi stridente. Culorile ţipau una la alta, agitate de vecinele lor.

Erau multe compoziţii din care nu se înţelegea nimic, dar şi lucrări descriptive, cu o temă, însă şi acestea şocau ochiul, fiindcă oamenii stăteau orizontal, ori de-a dreptul în cap, aveau scăfîrliile mai mari decît normalul şi poziţii dezarticulate, de păpuşi bete.

Toţi purtau aceleaşi pălării ciudate ca ale lui, inclusiv femeile.

Se vedea o nuntă, parcă, într-o lucrare, o întrecere, la care participau şi animale, în alta, o scenă de la circ stranie, cu spectatorii aşezaţi invers, iarăşi o nuntă, cu mirii cocoţaţi într-un copac şi aşa mai departe.

Ileana le-a privit cu răsuflarea tăiată fără să scoată un singur cuvînt.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi îi era ruşine să întrebe. Tablourile terminate se găseau într-un colţ, gata înrămate, sub o masă din lemn dreptunghiulară, ţărănească, mînjită cu toate culorile.

Mai era un pat în atelier, o altă masă, mai mică, multe scaune şi un şevalet.

— Ăsta pentru ce-i? a întrebat Ileana arătînd către pat.

— Uneori dorm aici, a spus tînărul.

— Noaptea?

— Şi noaptea, şi ziua.

— Dormi ziua? s-a mirat Ileana.

— Da, a zîmbit tînărul. E interzis? Trăim într-o ţară liberă… sau pe-aproape… şi dacă omului îi e somn ziua, poate să se culce… Are dreptul la somn… nu?… Măcar atîta lucru…

— Da' tu nu lucrezi?

— Ba da, i-a spus tînărul, aici.

— Un serviciu, vreau să zic, n-ai?

— Ăsta-i serviciul meu. Pictez.

— Şi eşti plătit pentru asta?

— Pentru asta, nu. Dar dacă reuşesc să vînd un tablou, da.

— Şi dacă nu vinzi nici un tablou, a insistat Ileana, din ce trăieşti?

— Din *kitsch*-uri.

— Din ce?

— Din *kitsch*-uri.

— Ce-i alea?

— Tot nişte tablouri. Dar care se vînd.

— Astea, a arătat Ileana către pereţi, nu se vînd?

— Nu prea, a zîmbit tînărul. Mai mult sperie. Sau dezamăgesc. Sau pun oamenii pe fugă…

— Şi atunci de ce le faci?

— Fiindcă mă exprimă. Aşa văd eu lumea. Lumea mea.

— Eşti puţin nebun, a constatat Ileana.

— Poate, a admis tînărul.

— Şi celelalte, care se vînd, cum sînt?

— Obişnuite, a spus tînărul. Flori, peisaje, portrete, reproduceri, în general…

— Ce e în general? nu a înţeles Ileana.

— În general, sînt nişte tablouri făcute după alte tablouri.

— Mai… *normale* decît astea?

— Mult mai normale, a rîs tînărul, dezvelindu-şi dinţii.

Toamna s-a făcut rece.

A plouat mult cîteva zile, apoi a căzut bruma.

Cerul era mai tot timpul acoperit de nori vineţii şi arţăgoşi.

Soarele apărea rar şi nu reuşea să încălzească frunzele galbene ale copacilor.

Autobuzele şi tramvaiele, din cauza vremii, mergeau greu şi se stricau des.

Oamenii muncii trebuiau să aştepte dublu în staţii, pregătindu-se pentru urcarea în mijlocul de transport în comun ca pentru un concurs. Numai cei puternici, vicleni ori antrenaţi învingeau.

Ceilalţi rămîneau în staţie, sperînd la o confruntare mai accesibilă. Planurile de producţie se îndeplineau în proporţie de sută la sută, ba chiar erau frecvent depăşite, recoltele de grîu, orez, ovăz şi (completaţi orice pe linia punctată……) la hectar înspăimîntau specialiştii străini, n-aveam şomaj, iar cincinalul se îndeplinea în patru ani şi jumătate. Oamenii muncii zîmbeau prin somn satisfăcuţi de succesele lor.

Noi, în timpul ăsta, nu-ş ce dracu' făceam, da' sigur nu eram în vacanţă.

Probabil ne rupeam coatele pe băncile şcolii încercînd să devenim mai puţin tîmpiţi decît o cerea norma.

Şi într-o zi, pe neaşteptate, a venit iarna.

Ninsoarea a început să cadă, fulg după fulg, uşor, încă de pe seară. A nins neîntrerupt întreaga noapte. Dimineaţa, un strat gros de zăpadă acoperise oraşul.

Acum chiar că nu mai circula nimic.

Tramvaiele şi autobuzele au rămas în garaje şi depouri, însă oamenii muncii, cu lopata-n mînă, şi-au croit drum prin troiene pînă la fabrici şi uzine, speriaţi că, din cauza întîrzierii, îndeplinirea cu succes a planului s-ar fi putut rata.

În acest interval, pe cînd ei, muncitorii, duminica se odihneau, Ileana poza.

Tînărul a lucrat peste o lună de zile la tablou, fără ca fata să fie nevoită să se dezbrace.

Marcel i-a spus că a glumit în legătură cu nudul, să vadă cum reacţionează.

Ileana a pozat două şedinţe îmbrăcată, stînd pe un scaun, iar alte două s-a plimbat prin atelier, oprindu-se doar cînd îi spunea artistul.

În rest, a făcut ce-a vrut: s-a uitat prin albume de artă, a privit curgerea străzii de la balconul atelierului, a frunzărit nişte reviste străine întinsă pe pat, ba chiar a încercat şi ea să picteze pe un bloc de desen.

Tînărul era prietenos şi n-o mai speria.

N-a încercat o secundă să se apropie mai intim de ea, n-a sărutat-o, nu i-a mîngîiat părul, ci şi-a văzut de munca lui.

Tabloul se intitula „Mama natură" şi avea dimensiuni mari.

În el, Ileana plutea pe un scaun printre nori şi de jur împrejurul ei zburau o sumedenie de bărbaţi, de toate vîrstele.

Unii înotau prin aer pur şi simplu, alţii mergeau cu bicicleta ori maşina, alţii pescuiau ori vînau îngeri, iar cei mai mulţi lucrau.

Toţi, însă, indiferent de ce-or fi făcut, se opreau pentru a o privi pe Ileana, care domina centrul tabloului ca un soare.

Bărbaţii păreau nişte insecte comparativ cu Ileana, un stol ameţitor de gîze zăpăcite rotindu-se hipnotic în jurul unei flori imense, cu părul lăsat liber pînă la fund.

Toţi aveau capul exagerat de mare şi purtau pălării ciudate.

Ileana, singură, arăta cam ca ea şi ţinea în mîna dreaptă acelaşi model de pălărie.

Chiar şi din pălărie ieşeau bărbaţi care se grăbeau să-şi ocupe locul în tablou prin viermuiala celorlalţi.

Era o lume de bărbaţi pitici subjugaţi de farmecul unei femei unice, dominatoare, frumoasă şi suverană.

Ileana a văzut lucrarea abia la sfîrşit şi bineînţeles că s-a speriat.

— Aşa arăt eu? a întrebat.

— Aşa te văd eu, a spus tînărul.

— Şi ăştia mici, toţi, cine sînt?

— Bărbaţii. Bărbaţii Pămîntului.

Ileana a studiat tabloul atentă, de parc-ar fi dorit să-l cumpere.

— Tu unde eşti în tabloul acesta? a întrebat.

Marcel s-a lovit cu palma peste creştet.

— Ai dreptate. Eu lipsesc. Dacă sînt toţi bărbaţii de pe Pămînt, ar trebui să fiu şi eu. Ai ochi, doamnă. Ar trebui să te faci critic de artă. Hai, c-o să mă desenez şi pe mine într-un colţ, dar, stai aşa: mi-ai dat o idee. Ca să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat şi mi-ai generat inspiraţia, am să fac un tablou unde vom apărea doar tu şi eu.

— Cînd?

— Acum. Începînd din clipa asta. Ia loc.

Ileana s-a aşezat pe scaun, iar Marcel i-a aranjat poziţia.

— Vei arăta ca o doamnă. Vei fi o doamnă dintr-o epocă demult apusă, într-o după-amiază toropitoare de vară…

— Dar afară e iarnă! a spus Ileana.

— Şi ce? Afară e urît şi sinistru. Dar aici, în atelier, sîntem pe o altă planetă. A, s-a oprit el: ce culoare îţi place?

— Albastru, a spus Ileana fără să clipească.

— Perfect! a exclamat tînărul. Vei fi o doamnă dintr-o epocă demult apusă, îmbrăcată într-o splendidă rochie albastră. Doamnelor şi domnilor, potriviţi-vă cronometrele. Tabloul începe aaa-cum!

Lucrarea a fost gata în numai două şedinţe de pozat.

Duminica viitoare, cînd a venit la atelier, Marcel i l-a arătat, iar Ileana a simţit că i se taie picioarele.

Îi venea să se închine în faţa lui. Atunci a devenit Marcel Dumnezeul Ilenei şi aşa a rămas.

Tabloul a copleşit-o.

Parcă niciodată nu văzuse ceva mai frumos.

Iar faptul că cea din tablou era chiar ea i se părea un lucru atît de intim şi de nerostit, încît aproape i-au dat lacrimile.

Aşa arăta ea? Atît de frumoasă şi de… doamnă? Şi ce doamnă! Nici o femeie de pe stradă sau de aiurea, din bloc ori din cartier nu putea să fie aşa…

Cu o bucurie în piept cît soarele, Ileana s-a întors către Marcel şi l-a sărutat pe gură.

Nu mai sărutase vreodată un bărbat, dar simţea că îl iubeşte pe Marcel cu toată fiinţa ei şi i s-ar fi dăruit pe loc, dacă bărbatul ar fi dorit.

Marcel a părut surprins de gest.

S-a desprins din îmbrăţişare şi i-a spus:

— Mulţumesc, dar nu trebuie. Tu ai nevoie de altcineva care să te iubească. Eu dacă aş face-o, te-aş răni. Sînt artist. Iar artiştii nu-s nici statornici şi nici fideli.

Pe moment, Ileana s-a simţit jignită.

Îi venea, totodată, să intre în pămînt de ruşine.

— Credeam că mă iubeşti, a zis ea şoptit, cu ochii umplîndu-i-se încet de lacrimi. Ziceai că eşti îndrăgostit… de mine…

— Sînt îndrăgostit, în continuare, de imaginea ta, de ceea ce-ai reuşit să mişti în sufletul meu de creator, dar ţi-am spus: eu iubesc tabloul din tine şi forţa inspiraţiei lui asupra mea, de aceea ţi-am zis că – dacă n-ai fi acceptat să pozezi – te-aş putea picta şi din memorie.

— Eu n-am înţeles *aşa*, a spus Ileana furioasă, bătînd din picior.

— Îmi pare rău, a spus Marcel şi a întins mîna către ea, dar Ileana a respins-o, apoi a coborît scările în fugă, plîngînd.

Era prima înfrîngere din viaţa ei de femeie.

Nu-şi pusese, pînă atunci, problema cum va fi cînd se va întîmpla. În mintea ei, totul urma să se petreacă frumos şi fără obstacole, ca într-o poveste. Şi, după aceea, împreună cu EL, să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Ileana merge pe stradă şi plînge.

Din cauza lacrimilor, nu vede nimic în jur. Rătăceşte multă vreme pe străzi, cu inima sfîrşiată de durere. Paşii o poartă prin locuri unde n-a mai fost pînă tîrziu în noapte.

E îngheţată, flămîndă, obosită şi tristă.

De suflet parcă îi atîrnă un bolovan greu şi amar ca fierea.

Nici nu-i vine să se întoarcă acasă.

Are obrajii roşii de ger şi ochii umflaţi. Pe undeva şi-a pierdut o mănuşă. Baticul îi atîrnă strîmb pe cap, iar paltonul e descheiat.

Lumea a intrat de mult în case.

Bate un vînt ascuţit care spulberă sălbatic zăpada. Este o vreme că n-ai scoate nici un cîine afară. Tramvaiele au dispărut. Nu mai e nimeni în staţie. Oraşul se pregăteşte de culcare. Străzile albe strălucesc tăcute sub razele lunii.

Ileana se opreşte.

Doamne, unde mă aflu şi cît o fi ceasul? Probabil e trecut de 12. Domnul Alajbegovici a închis uşa. Unde dorm în noaptea asta? Cum ajung acasă? Am să mor, oare, pînă mîine?

Ileana priveşte în jur şi nu recunoaşte locul.

N-a fost pe-aici niciodată.

Parcă nici n-ar fi oraşul ei.

Pe cine să întrebe?

E zdrobită de tristeţe şi amărăciune. Abia mai poate merge. Îi vine să se aşeze acolo şi să doarmă, fără să-i pese de nimic. De altfel, nimic nu o mai interesează. Are senzaţia că viaţa ei s-a terminat. Că viitorul e aidoma nopţii negre de iarnă care ţine oraşu-n gheare…, că existenţa ei n-are nici un rost. Că-i e indiferent dacă moare sau dacă trăieşte.

Deodată, Ileana simte, în mod ciudat, că nu e singură.

Că o persoană, cineva, o *priveşte*.

Se întoarce brusc şi îl vede pe Marcel venind către ea.

E ireal.

După atîtea ore de rătăcit pe străzi, Marcel e aici şi păşeşte încet către ea. A urmărit-o, aşa, la fel ca prima oară? S-a ţinut după ea pînă-n locul acesta străin? Înseamnă că a minţit. Înseamnă că-i pasă şi că o iubeşte. O iubeşte! O iubeşte!

Ileana o ia la fugă spre bărbat.

Aproape pluteşte prin zăpadă ca într-un vis, cu inima clocotindu-i de bucurie. Se aruncă la pieptul lui strîngîndu-l puternic în braţe. E acasă, e în sfîrşit, acasă!

Femeia se simte aidoma unei corăbii care, după ani de rătăcire, şi-a găsit într-un tîrziu ţărmul. Marcel o strînge şi el în braţe, dar mai moale. Pe chip are o expresie îndurerată.

— Fericirea mea, murmură el, nefericirea mea. Fericirea mea… nefericirea mea… nefericirea mea… de ce?… de ce…?

După legătura cu Marcel[1*] – care nu s-a terminat rău, dar s-a terminat – şi întîmplarea cu ofiţerul neofiţer, Ileana a devenit foarte generoasă cu bărbaţii.

Duminică de duminică, Ileana ieşea să se plimbe şi cine o acosta primul, acela era cîştigătorul zilei.

Duminică de duminică, Ileana îi înţelegea pe toţi bărbaţii oraşului. Toţi aceia care aveau curajul să o agaţe deveneau automat marii cîştigători ai potului.

— Unde stai? întreba Ileana încă de la primele propoziţii peltice.

— De ce? întreba omul, destul de mirat.

— Ca să ajungem mai repede, răspundea Ileana privindu-l pe bărbat drept în ochi, fără nici un echivoc.

Erau dăţi cînd Ileana făcea şi doi bărbaţi fericiţi într-o zi, fiindcă se mişca foarte repede.

N-avea preferinţe Ileana.

Cine apărea primul, cu indiferent ce text, acela era alesul. Bărbaţii se mirau de succesul lor şi rămîneau, multă vreme după aceea, profund nedumeriţi.

Aproape nu înţelegeau ce s-a întîmplat şi unde a dispărut femeia. Mulţi doreau să se prezinte, să spună că mă numesc aşa şi pe dincolo, dar pe Ileana n-o interesau amănuntele acestea.

De obicei, cînd bărbaţii insistau, îşi dădea şi ea un nume, cel mai adesea Irina, fiindcă aşa o chema pe doamna Alajbegovici.

Dar erau şi zile cînd nimeni nu îndrăznea să o întrebe cît e ceasul, ori toţi bărbaţii valizi stăteau în casă.

Atunci Ileana acosta pe indiferent cine, însă bărbaţii, la această acostare, o rupeau la fugă, speriaţi de îndrăzneala femeii.

Modul ei de adresare crea panică şi oamenii credeau ori că e o nebună periculoasă, ori că e vorba de o cursă.

Şi spălau putina. Sau se fîstîceau groaznic şi-o dădeau în bîlbîială. Nu puteau crede că a căzut pe capul lor un astfel de noroc.

Ei voiau o cucerire treptată, *pe etape*, cu strîngeri timide de mînă şi sărutări pe furiş, cu întîlniri şi vizionări de filme, pe cînd Ileana oferea totul instant, fără să pretindă nimic înapoi şi fără să se ceară „vrăjită”. Tehnicile de doi lei ale bărbaţilor o lăsau rece pe Ileana sau îi smulgeau cîte un zîmbet.

Săracii, se gîndea ea, cît se mai chinuie, şi e atît de simplu…

Pe Ileana o oboseau acoladele bărbaţilor, piruetele lor stilistice, menite să dea pe spate

publicul spectator, cînd finalitatea era mereu aceeaşi.

Nimeni nu acostează o femeie doar de amorul artei sau ca să se afle-n treabă. Bărbaţii ştiu de ce o fac şi ar trebui să ştie şi femeile, se gîndea Ileana.

Cel mai tare se speriau golanii perciunaţi şi fuduli, în pantalonii lor evazaţi, strînşi pe coapse, care se luau de ea fluierînd-o sau grohăind graţios: singurică-singurică?

Da, răspundea Ileana, întorcîndu-se către ei. Sînt singurică-singurică. Ai ceva să-mi propui?

Golanii bulbucau ochii, îşi înghiţeau saliva şi se îndepărtau, aruncîndu-i peste umăr: du-te, fă, dracului, că nu ţi-am făcut nimic… Aşa e, se gîndea Ileana: nu mi-aţi făcut nimic, dar de vorbit vă treziţi vorbind… Ştiţi să daţi numai din gură, proştilor… Doar gura e de voi… şi măcar dac-aţi avea habar s-o folosiţi…

Avîndu-l ca profesor pe Marcel, absolvise două facultăţi de tehnici ale amorului şi nimic din ceea ce există între un bărbat şi o femeie nu-i era străin.

Din păcate, nu putea experimenta cu iubiţii ocazionali, bărbaţii îndeplinindu-şi clasic atribuţiile de serviciu, fără fantezie sau originalitate.

După o vreme, Ileana devenise atît de experimentată, încît îşi dădea seama din ochi, de la primele cuvinte, cum e bărbatul respectiv, însă îi accepta şi aşa.

Pe mulţi, foarte intimidaţi, trebuia să-i ajute şi o făcea repede, profesional, ca un medic, spre stupefacţia tipilor, neobişnuiţi cu un astfel de tratament.

Îşi folosea mult gura Ileana, dar nu ca să vorbească.

Bărbaţii nu obţineau de la ea date esenţiale şi nici o a doua întîlnire. Cadoul era total, complet şi unic. Se livra o singură dată, apoi se trecea la următorul destinatar năucit de surpriză.

La un moment dat, Ileana s-a gîndit să aibă un copil cu toţi aceşti taţi fără nume, un copil care să fie numai al ei… dar nu rămînea însărcinată, deşi taţii lucrau în schimburi prelungite, duminică de duminică.

Cerîndu-şi voie, în mod excepţional, pe la mijlocul săptămînii, s-a dus la un doctor şi a aflat că uterul ei are o conformaţie anormală şi că deocamdată trebuie să-şi pună pofta de copii în cui.

(Astăzi, desigur, problema s-ar fi putut rezolva în vreo clinică particulară, dar atunci părea ceva imposibil, ca un verdict de neatacat.)

Din cauza aceea, Ileana s-a pus pe treabă şi mai tare, spunîndu-şi că acesta e destinul ei.

Ileana îşi luase în serios rolul de „Mama natură" şi, după cîţiva ani, fără să ţină o evidenţă, ci doar aproximativ, reuşise să transporte pînă-n Paradis şi înapoi, peste cinci sute de bărbaţi.

Cînd centrul oraşului a devenit prea plin de cei tatuaţi pe vecie cu însemnele ei, Ileana a trecut la cartierele periferice, apoi la mahalalele încă pline de case interbelice, făloase, împestriţate cu jeguri construite aiurea, din ce dăduse Dumnezeu, unde familiile locuiau într-o singură cameră şi se spălau, dacă se spălau, la cişmeaua din curte, maidane duhnind a zoaie şi a pipi, unde căruţele şi caii vieţuiau pe aceeaşi stradă cu automobilele de epocă.

Iar cînd a terminat şi mahalalele, ne-am trezit cu ea, la început mai timid, apoi din ce în ce mai acoperitor, şi în cartierul nostru.

Fiecare din noi avea rude, prieteni, verişori.

Rudele, prietenii, verişorii sau cunoştinţele lor luaseră contact cu fenomenul Ileana măcar printr-un reprezentant, aşa că, din ziua cînd a început să bîntuie pe deasupra străzilor şi blocurilor noastre, s-a conturat ca o adevărată legendă erotică la care toţi aspiram în secret, legendă alimentată atît de povestirile celorlalţi şi

relatările amănunţite ale lui Păstorel, cît şi de fanteziile nocturne ale fiecăruia dintre noi.

În mintea noastră, Ileana era aidoma unui munte, spre care toţi ne îndreptam, gîrboviţi de dorinţă, cu paşi mici, pe cărări misterioase din păduri fermecate, printre hăuri ameţitoare, hotărîţi să ajungem pînă pe vîrful piscului ultim, conturat caligrafic deasupra norilor albi, însă drumul lung, primejdiile şi riscul mortal al ascensiunii ne secerau rîndurile de viteji, cei mai mulţi preferînd să viseze din pat la cucerirea Ilenei, decît să încerce vreun gest.

Gîndurile, totdeauna, au fost mai îndrăzneţe decît acţiunile. Noaptea, după ce adormeam, Ileana se diviza fantastic şi intra în toate paturile cartierului, populîndu-le de orgii şi petreceri desfrînate unde eram aspri, eram neiertători, eram încruntaţi, iar Ileana se ruga de noi să încetăm, căci este prea mult, prea mult, şi ea, o biată muză a nopţii, nu poate face faţă saţului nostru de neoprit, poftei noastre fără margini… care o co-ple-şeş-te… o co-ple-şeş-te… o lasă moale, mică, dulce şi *supusă*…

Mariana nebuna, cealaltă femeie colectivă a noastră, are o poveste mai scurtă.

(Ha, ha!, v-am păcălit, nu-i deloc scurtă, ci chiar mai lungă decît a Ilenei, şi cu o implicare mult mai mare din partea noastră…)

Mariana nebuna era curva oficială a cartierului şi noi ştiam asta. Toţi bărbaţii, toţi ăia mai mari decît noi se culcaseră cu Mariana nebuna şi aproape toţi pe bani.

Mariana nebuna, spre deosebire de Ileana, percepea tarif.

Nu se ştia exact costul, fiindcă unii spuneau ba treizeci, ba cincizeci, iar alţii ajunseseră la o sută de lei!, ceea ce ni se părea enorm. Plănuiam să punem mînă de la mînă ca să adunăm suma, dar nu

ştim dacă acceptă grupuri organizate şi cum se face negocierea.

Plus că mereu măcar unu'-doi cheltuiau banii de Mariana dîndu-i pe cine ştie ce îngheţată cu gust de zmeurică ori vreo prăjitură „Indiană" cu multă frişcă.

Vinovaţii din ziua respectivă nu erau primiţi la fotbal şi trebuiau să chibiţeze de pe margine ori să fie maxim portari.

Mariana nebuna chiar era nebună.

Cînta şi fluiera singură pe stradă, iar cînd deschidea gura, ziceai că s-a pornit războiul.

Femeia avea o voce joasă şi răguşită, de fumătoare profesionistă, care suge trei pachete pe zi fără să clipească.

Ciolănoasă şi uscată, mergea ca un marinar şi rîdea în hohote lungi, sacadate, aidoma unui beţiv.

Dar, ascunşi sub rochiile strîmte, gata să plesnească în dreptul pieptului, stăteau la umbră, în sutiene de elefant, doi sîni înfricoşători ca mărime, probabil cei mai grei din cartier, după cei ai Ilenei, desigur.

Plus că Mariana nebuna era brunetă.

Şi stătea la parter.

Ieşea uneori seara în rama ferestrei, îşi punea amîndouă coatele şi toţi sînii pe scîndura pervazului şi rîdea către noi, amuzată că ne piere glasul şi uităm să vorbim.

După un timp, apărea din casă în vreo fustă scurtă şi se aşeza alături, pe treptele scării, fumînd.

Nici unul din noi, pe vremea aceea, nu-şi cumpăra ţigări în mod constant.

Mai încercasem noi un fum, prin WC-ul şcolii sau prin bălării, dar eram departe de a ne permite să fumăm în public, poate doar dacă doream să fim măcelăriţi acasă.

Problema Marianei ne chinuia.

— Bă, hai s-o întrebăm pe ea, a propus Nelu într-o seară. Cînd iese afară, o întrebăm şi gata. Ce poate să facă? Ori ne spune… ori ne scuipă…

— Sau ne-njură, a spus Lulu.

— Sau ne spune părinţilor, a zis Corneluş.

— Tu ce te bagi? s-a supărat Nelul. Că nu te-a întrebat nimeni. Şi-oricum, eşti prea mic…

— Da' am dat şi eu bani! a strigat Corneluş.

— I-ai dat, i-a explicat Nelu, ca să te acceptăm în grup, nu ca să participi.

— Am zece ani! a strigat Corneluş. Şi merg pe unsprezece!

— Minţi, a spus Puiu. Ai nouă şi mergi pe zece. Ştiu eu.

— De unde ştii? a ţipat Corneluş. Ţi-am spus eu?

— Nu, a zis Puiu, dar ştiu. Aşa că mucles. Ciocu' mic. Mergi pe burtă.

Corneluş s-a întristat.

Ochii îi fugeau printre noi căutînd o soluţie.

— Am să-i spun tatei ce-aveţi de gînd, a mai zis el, apoi a luat-o la fugă.

Pe moment, am îngheţat de groază. Aoleu, părinţii!

— N-are curaj, a zis Puiu. E şi el băgat…

— Băi, da' dacă-i spune? a întrebat Zoli…

— Nu-i spune, băi, a întărit Nelu. Ce să-i spună? Şi cum? Hai, eu sînt taică-tău. Zi-mi mie. Ce-mi spui?

Zoli s-a încordat, uitîndu-se la Nelu.

Încerca, probabil, să şi-l imagineze pe taică-său.

— *Tată…*

— *… da…*

— *Tată, noi vrem să ne culcăm cu Mariana!*

— *Care Mariana, fiule?*

— *Mariana nebuna, aceea de la parter…*

— *Foarte bine, fiule. Toţi odată sau pe rînd?*

— *Toţi odată! Da' pe rînd…*

— *Şi Mariana ce spune?*

— *Mariana nu ştie, tată. Nu i-am spus încă.*

— *Păi, spuneţi-i, fiule, şi vedeţi dacă e de-acord.*

— *Pe bani, tată.*

— *Pe ce bani?*

— *Vrem să-i dăm bani ca să ne culcăm cu ea.*

— *Fără bani nu vrea?*

— *Nu cred, tată.*

— *Păi… daţi-i şi vedeţi dacă e de-acord.*

Grupul tace.

Zoli izbucneşte:

— Du-te, băi, că nu vorbeşte taică-tău aşa cu mine! Cred că mă ia şi mă usucă-n bătaie…

— Băi, zice Nelu, taţii noştri au fost şi ei băieţi… Ştiu cum e treaba… Crezi că ei nu discută acasă… chestia…

— Care chestie? nu înţelege Zoli.

— Asta, zice Nelu, cu fututu'…

— Adică taică-miu discută cu maică-mea acasă despre cînd o să mă fut eu?

— Da, zice Nelu. Ştiu de la ai mei, i-am auzit…

— Cînd?

— Noaptea.

— Da' nu dormeai?

— Nu.

— De ce?

— Aşa.

Explicaţia e convingătoare.

— Şi ce spuneau?

— Spuneau că am crescut… că aşa şi pe dincolo… că poate ar trebui să-l pună pe Vasilică că-mi spună…

— Vasilică de la doi?!

— Nu, boule. Vasilică, frate-miu.

— Ce să-ţi spună Vasilică?

— Să-mi spună… cum devine chestia. Da' ei nu ştiau că frate-miu mi-a spus deja…

— VASILICĂ A FĂCUT-O?

— Oho, zice Nelu, demult.

— Cu cine?

— Cu Ana de la Zet.

— SORA LUI IANCU?

— Sora lui Iancu, ce vă miraţi aşa…

— Da’ i-a dat Iancu voie?

— Eşti prost, băi. De ce să-i dea Iancu voie? Ce, e taică-său? Plus că Iancu nu ştie…

— NU ŞTIE?!

— Nu, de unde să ştie? Ce, s-a dus soră-sa şi i-a zis băi, frate-miu, eu mi-am pus-o cu Vasilică de la D7? Fetele nu spun fraţilor chestii dintr-astea…

Deodată, Lulu are o idee:

— Băi, ştiu cum facem: îl punem pe Vasilică să discute cu Mariana în numele nostru…

Nelu se îndoieşte.

— Băi, nu ştiu dacă o să vrea frate-miu…

— De ce?

— Aşa.

Explicaţia e convingătoare.

Trebuie să ne vină o altă idee.

— BĂI! ţipă deodată Claudiu. Am găsit: tragem la sorţi. Care iese, ăla se duce!

Pe moment ideea ni se pare strălucită.

E genial Claudiu!

După cîteva secunde, deja îi găsim fisuri Ideii.

— Eu, dacă ies, mă intimidez, recunoaşte Ovidiu.

— Şi eu, zice frate-său, Marius. Mariana nebuna e-o femeie mare, iar noi sîntem nişte mucoşi…

— Băi, sare Puiu, voi ştiţi că eu am păr?

— UNDE?

— Acolo, zice Puiu.

Nu ne vine să credem.

Puiu are păr? Măiculiţă, da’ înseamnă că ne-a luat!

Toţi, dimineaţa, ne uitam în oglindă sau cu ochiul să vedem dacă a apărut. Unii aveau nişte fire, acolo, alţii, ceva puf, dar păr? Păr adevărat?

— Nu te cred, zice Zoli, vînăt de invidie.

— Pe cît pui pariu? licitează Puiu.

— Nu pun pariu, da' n-ai, spune Zoli, mai potolit.

— Atunci, întreabă Puiu, cine pune?

Toţi dăm din colţ în colţ…

Pare hotărît Puiu. Şi, mai ştii, dacă are?

— Arată, cere Zoli. Altfel, nu te credem.

— Aşa… gratis? Fără pariu?

— Fără pariu, spune şi Luci. Pe cuvînt de onoare.

Puiu aproape e convins.

Cuvîntul de onoare este ceva care ţine totdeauna.

Puiu duce mîna la pantaloni, gata să şi-i dea jos.

Toţi aşteptăm spectacolul ca pe desenele animate. Momentul frige. Simţim tensiunea de-a dreptul în urechi. Dar, în ultima secundă, Puiu se răzgîndeşte.

— Dacă vă daţi şi voi chiloţii jos, mi-i dau şi eu…

Hopa, ce şantaj! Cine s-a lăudat: el sau noi? De ce să ne dăm şi noi chiloţii jos? Nu-i corect. Cine se laudă trebuie să demonstreze.

— Băi, spune Lulu, tu ai zis primul, tu să ţi-i dai jos. Altfel, n-ai cuvînt de onoare.

Cuvintele lui Lulu cad ca o secure.

Să n-ai cuvînt de onoare e ca şi cum nu ai exista.

Plus că ţi se duce dracului CV-ul.

Pînă şi violatorii de minore, în puşcării, au cuvînt de onoare. Nu ţine nimeni cont de el, da' au.

Puiu este zguduit de *perspectivă*.

Se simte pus la zid, cu un milion de puşti îndreptate către el. Peretele din spate nu-l apără. Cămaşa – nici atît. Puştile se uită în ochii lui cu ochiul lor negru şi mişcă din trăgaci. Dacă nu cere îndurare, va muri dezonorat pe viaţă. Sau pe moarte. Dezonorat. Nu, scutură Puiu din cap. E prea mult. Nu se poate. Îndurare, dom' Semaca, sînt eu, Lăscărică!

— Bine, băi, zice Puiu, da' hai în spate, că e mai puţină lumină.

— Băi, n-o să vedem nimic, protestează Zoli. Vrea să ne păcălească, băi…

— Băi, voi aţi înnebunit? se supără Puiu. Vreţi să-mi dau chiloţii jos aici, în faţa blocului? Dacă vine cineva?

— Îi e frică, spune Luci.

— Se cacă pe el de frică, întăreşte frate-său, Marius.

— Bineeee… zice Puiu ameninţător. Fiţi atenţi. Număr pînă la trei. La trei îmi dau chiloţii jos. Da' să beliţi bine ochii că a doua oară nu vă mai arăt…

Toată lumea se apleacă sau se lasă pe un genunchi, căutîndu-şi un unghi cît mai potrivit.

Nici pînda din WC-ul fetelor parcă n-a fost mai palpitantă.

Avem senzaţia că asistăm la momentul lansării unei rachete în spaţiu.

Puiu se uită în toate direcţiile, apoi numără rar:

— Unu… doi… TREI!

Are loc o explozie orbitoare.

Gata, a plecat Puiu… E deja printre stele. De-acolo de sus, din aerul super-rarefiat al stratosferei, se uită în jos spre noi, pigmeii de rînd, ca un zeu pentru totdeauna nemuritor.

N-a minţit, ticălosul. Chiar are. Nu cine ştie ce, dar are.

Puiu îşi potriveşte la loc pantalonii şi chiloţii.

Dac-ar fi pe o arenă sportivă, mai că ar defila triumfător, fericit, cu braţele amîndouă ridicate deasupra capului.

Ne-a bătut Puiu la scor. De-acum înainte, el e căpitanul echipei, cel mai tare din parcarea blocului.

— Cînd ţi-a apărut? întreabă Luci.

— Acu' vreo trei săptămîni, zice Puiu.

Are deja ţinuta unei vedete care acordă interviuri ziariştilor.

— Acu’ trei săptămîni!! exclamă Claudiu. Şi nouă de ce nu ne-ai spus?

— Voiam să mai crească, spune Puiu de la înălţimea stelelor care-l înconjoară.

— Eu n-am văzut bine, se plînge Ovidiu, că mi s-a băgat Claudiu în faţă…

— Chiar! Ne mai arăţi o dată? cere şi Lulu. Că la mine bătea nu ştiu cum felinarul…

— Nu, băi, zice Puiu. Am spus o dată şi gata, o dată şi gata!

E vedetă în draci. Acu’ se lasă rugat. Dă autograful direct pe fruntea fanilor.

— Taică-tău ştie? întreabă Radu.

— Nu ştie, băi, spune Puiu. Ce, i-am arătat?

— Păi… zice Nelu, ar trebui să-i arăţi… Poate nu te mai bate suspendat… ci te cotonogeşte cu bîta… Sau ţi-o arde cu făcăleţul…

Puiu se prăbuşeşte din înalturi cu o viteză ameţitoare.

Stele verzi, albastre şi galbene îi vîjîie pe lîngă urechi. Paraşutele de rezervă nu se deschid, deşi Puiu apasă disperat de manete. Pămîntul se apropie din ce în ce mai tare. Este inevitabilul, da, inevitabilul. De ce, Doamne, de ce?

Jos, sub el, pigmeii rîd în hohote. Sînt veseli şi bine dispuşi, în timp ce el îşi vede strivit statutul de zeu, cu ochii dilataţi la maximum.

ZBANG!

Puiu se turteşte de sol. Pigmeii, dezlănţuiţi, încing o horă tribală în jurul lui, bătînd din palme ritmuri sălbatice. Săracu’ zeu Puiu! N-au trecut nici trei minute. Pigmeii continuă să rîdă. Parc-a dat strechea-n ei.

— Duceţi-vă, băi, dracului, zice Puiu supărat. Vă e ciudă, asta e. Muriţi de ciudă că eu am şi voi n-aveţi…

— Da, băi, spune Lulu batjocoritor, murim de ciudă… eşti mulţumit?

— Prost am fost că v-am arătat…

— Şi prost ai rămas…

— Ce-ai zis, băi, ce-ai zis? Pe cine faci tu prost?

— Pe ăla care-ntreabă, na!

— Atunci, na şi ţie, boule!

— Ce dai, băi, idiotule? Eu m-am făcut de rîs ori tu?

— Să mă pupi în cur!

— Ba să mă pupi tu!

Şi seara s-a terminat cu o ceartă.

Problema Marianei a rămas nerezolvată.

Am plecat în case cam întorşi pe dos. Ceva nu mersese bine, ceva ne dezbinase. Nu că Puiu ar fi avut păr şi noi nu, da' parcă nu trebuia să ne-arate. Sigur, noi am vrut, da' el de ce-a acceptat? Ce, accepţi ceva, orice, aşa, *doar pentru că ţi-o cere unu"*?

În noaptea aceea Ileana n-a venit pe la noi şi fiecare a dormit singur.

Mariana era şomeră. Sau casnică. Sau n-avea serviciu.

De fapt, se chema că e casnică. Aşa era denumirea oficială, fiindcă partidul nu-şi permitea s-avem şomeri în scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, condusă exemplar, strălucit şi extraordinar de geniul neobosit al Carpaţilor, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, URA! URA! URA!, păi cum altfel?

Şomeri? La noi? Pe acest picior de plai? Pe această minunată gură de rai? Ferească Dumnezeu! Cum am fi îndeplinit noi planu' cincinal în patru ani şi jumătate, dacă aveam şomeri? Şomeri existau numai în putredele tări capitaliste. Şomeri, drogaţi, homosexuali, travestiţi, *homeless*-i, decadenţă, risipă şi haos. La noi, totul era perfect, desăvîrşit, imaculat şi neprihănit. Totul-totul, ba şi ceva pe deasupra…

Mariana lucrase odată, demult, într-o fabrică, da' făcuse nu ştiu ce prostie şi-o dăduseră ăia afară.

După asta, nu s-a mai angajat nicăieri. A rămas acasă împreună cu maică-sa (altă sinistră) şi tăia frunză la cîini.

De plictiseală ori pentru că n-avea ce face, a început să şi-o pună cu diverşi din cartier.

Ca să o ai pe Mariana (nebuna), nu-ţi trebuia cine ştie ce *strategie*. O întîlneai pe stradă, îi spuneai hai pînă la mine să-ţi arăt colecţia mea de scobitori şi ea mergea. Dacă mai luai şi o sticlă-două de vin, se chema că ai fost domn.

Însă nu prea intrau bani în casă.

Maică-sa trăia dintr-o pensie mică şi alţi bani, ele două, nu pupau. Aşa că Mariana (nebuna, desigur), forţată de împrejurări, a început să pună condiţii.

Acum situaţia se schimbase. Mergeai tu liniştit pe stradă, o vedeai pe Mariana, o invitai pe la tine să-i arăţi colecţia de timbre, iar Mariana spunea: vin dacă-mi dai şi mie 30 de lei. Tu te căutai prin buzunare, găseai cei 30 de lei, îi dădeai Marianei şi ea venea cu tine, plus că nici nu mai trebuia să cumperi vin, fiindcă se chema că eşti client.

Cînd a văzut ce simplă e treaba, Mariana a mărit tariful.

A trecut la cincizeci, apoi la şaizeci, ba pentru unii a ridicat ştacheta sus: o sută de lei!

De aceea oamenii nu se înţelegeau, în cartier, care e tariful Marianei, fiecare spunînd altceva.

Cînd cerea o sută probabil că banii, în casă, se topiseră de mult şi pensia maică-sii stătea să vină. Ori nu i-a plăcut de tip. Ori văzuse prea multe colecţii de scobitori şi de timbre şi i se acrise. Ori alt motiv (completaţi voi, după cum deja v-aţi obişnuit, pe linia punctată …….).

Mariana stătea la parter.

Trebuia doar să baţi în geam şi Mariana apărea.

Dacă ieşea maică-sa, din greşeală, o striga:

— Marianã, vinã pînã la geam, cã te cautã cineva.

Totdeauna cei care o căutau erau bărbaţi.

Unul, l-am văzut noi, n-avea curaj să bată în geam.

Mariana, de după perdele, îl pîndea.

Omul se plimba prin parcare, se uita la ferestrele Marianei, făcea doi paşi către ele, apoi se răzgîndea şi îşi relua patrularea prin parcare. Nici la faţă nu arăta rău. Doar că nu îndrăznea să bată la geamul femeii ziua în amiaza mare. (De fapt, încă nu trecuse de cinci.)

Mariana, după perdele, îl pîndea. Noi, pe treptele scării B, urmăream spectacolul.

Deodată, omul ia o hotărîre şi pleacă. Trecuse de parcare şi mergea către S-uri, cînd, cine iese fuga din bloc şi o ia la goană spre el, să-l prindă din urmă? Mariana, desigur. Au vorbit ceva, apoi au plecat împreună.

Nouă ni se luase o piatră de pe inimă. Doamne, spuneam, era cît pe-aci să-l rateze p'ăsta… Dar Mariana nu se lăsa. Dacă omul nu avea destulă iniţiativă, trecea ea la comenzi.

Totuşi, problema noastră rămînea *nerezolvată*.

Vasilică de la patru, fratele lui Nelu, ne refuzase pentru că „aşa", tragerea la sorţi era riscantă, aşa că am apelat, de voie-de nevoie, la un compromis.

Ne-am călcat pe inimă, cum ar veni.

Dorel, un coleg de clasă, locuia la Zet. Era de-al lor. Mai venea pe la noi din cînd în cînd şi-l acceptam la vreun fotbal doar fiindcă se accidenta unu' ori lipsea altu'.

Da' discuţii, aşa, cu el, nu prea aveam.

Doru făcea parte dintr-ăia care trecuseră dincolo.

Umbla toată ziua de gît cu o tipă şi păreau foarte pe felie: se sărutau, mergeau de mînă… chestii… socoteli.

Pe fată o chema Strachină Anca, iar noi, foarte subtili, spuneam despre el că a călcat în străchini. Arăta bine băiatu': înalt, se bărbierea deja, purta mustaţă.

Şi, ei bine, da, pe Dorel l-am ales să ne reprezinte.

I-am prezentat cazu', i-am înmînat banii strînşi cu chiu cu vai (o sută de lei întreagă!), apoi l-am împins sub ferestrele Marianei.

De emoţie, n-am rezistat să asistăm direct la învoială şi am şters-o în spatele blocului, transpiraţi fleaşcă.

Tremuram ca nebunii şi ne clănţăneau dinţii-n gură de ziceai c-a dat o boală peste noi.

Îndrăzneala gestului şi implicaţiile lui imediate ne zgîriau pe creier ca nişte gheare.

O făcusem!

După atîta amar de ani şi sute de ezitări, o făcusem!

Aproape eram bărbaţi. Puteam atinge cerul cu palma. Soarele se mutase la noi în bucătărie. Pluteam prin Univers. Am devenit, brusc, foarte eterni.

Stăteam în spatele blocului şi ne mîncam ficaţii. Dorel întîrzia. Ne aşteptam să vină imediat, însă el nu apărea.

— Băi, zise deodată Luci: dac-a fugit cu banii?

Sugestia ne-a lovit drept în moalele capului.

Aoleu, chiar: dacă fugise cu banii noştri?

— N-a fugit, băi, spuse Lulu, unde să fugă? Păi, nu-l prindeam şi-i rupeam picioarele?

— I le rupeam, admise Luci, da' ne-am şters pe bot de bani? Ne-am şters…

— N-a fugit, băi, îi luă apărarea şi Claudiu. O fi el de la Zet, da' nu face Dorel chestii dintr-astea…

— Băi, zise altcineva, dar dacă n-a vorbit cu Mariana?

— Cum să nu vorbească?

— Simplu. A stat ori stă sub geamul ei cu limba-n gură şi după aia vine şi spune: băi, n-a vrut. Noi îl credem pe cuvînt şi rămînem aşa…

„Aşa”? Să rămînem „aşa”? Nu! De un milion de ori, nu! Mai bine moartea!

— Băi, îl punem să jure, zise Zoli. Să-i moară mama-n chinuri cu el la piept şi să-i îngroape împreună!

— În acelaşi sicriu? strigă Radu.

— Eşti prost, zise Zoli. Nu sicriul contează. Moartea contează.

— Şi dacă jură strîmb? întrebă Lulu. Uite: nu face nimic, vine, se jură, noi îl credem şi rămînem aşa!

Aoleu, din nou „aşa”? Atît de repede? Nu cumva chemam ghinionul?

— Băi, zise Nelu, trebuia să rămînă unu’ să-l pîndească.

— Trebuia, zise Lulu, da’ nu ne-am gîndit.

— Ne trebuia o strategie, zise iarăşi Nelu.

După bătălia luată în faţa ălora de la Zet, Lulu înnebuneşte cînd aude de strategie. De tactici. De planuri.

— Ce strategie, băi, ce strategie? ţipă Lulu. Adică tot eu sînt vinovat? Ăl de-a avut ideea e vinovat, nu eu, că nimeni nu s-a gîndit dinainte!

— Ho! zise Nelu, că n-am zis de tine… Ziceam aşa…

Doamne! „Aşa”? Zicea şi el „aşa”? A treia oară? Era prea mult! Simţeam că luăm foc.

Am hotărît să ne întoarcem la locul faptei, adică sub fereastra Marianei nebuna, fie ce-o fi.

Şi-l vedem pe Dorel că vine.

Păşea îngîndurat ca un om mare. Nu se grăbea deloc. Parcă ducea întreaga parcare pe umeri.

Hait! am zis în gînd: nu-i a bună. Dar am continuat să sperăm.

Dorel a ajuns lîngă noi, a scos suta din buzunar şi i-a dat-o lui Lulu.

— Ţine, a zis. Nu vrea.

— Cum nu vrea? a reuşit să întrebe Lulu.

— Nu vrea şi gata. A zis că e prea puţin.

— PREA PUŢIN? Da' cît vrea?

— Două sute. Şi a zis că numai se dezbracă. Şi că n-aveţi voie să puneţi mîna.

Informaţiile erau prea multe pentru puterea noastră de asimilare. Veniseră în avalanşe, una după alta şi ne turtiseră… De sub greutatea lor, abia reuşeam să gîndim.

— DOUĂ SUTE!? E nebună?

— Da' ce, crede că sîntem bancheri?

— Şi cum adică să nu punem mîna?

— Două sute pentru un dezbrăcat? Doar se dezbracă? Şi noi ce facem?

— Îşi bate joc! Ne ia de fraieri!

— Îşi bate joc, băi, vrea să ne umilească…

După ce zarva protestelor s-a mai potolit, Dorel a zis:

— Băi, e cam mult, da' eu spun că merită…

N-a terminat bine fraza, că furtuna iarăşi s-a pornit:

— E mult? ESTE ENORM! Şi ce să merite? Ce să merite?

— Da, c-om fi noi proştii cartierului! Şi-o pun unii pe treizeci de lei şi noi să dăm două sute? Trebuie să fim nebuni!

— Două sute de lei numai să se dezbrace? Da' ce, se crede la circ? Şi la circ e mai ieftin!

— N-are chef, băi, n-are chef, asta e. Ştie că n-o să acceptăm şi ne scuipă-n cap!

— Două sute de lei să văd o tipă goală? Da' ce, n-am mai văzut eu tipe goale? Să se dezbrace în faţa lui mă-sa!

— E nesimţită, băi. Să fi fost în locu' ei făceam o reducere, ceva, că sîntem mici, da' ea

urcă preţul!

— E-o speculantă, băi, o speculantă ordinară! Ar trebui să-i fie ruşine!

— Dă-i tu două sute dacă spui că merită! Scoate tu două sute şi dă-i, să te vedem!

— Băi, cine-a zis că e nebună, n-a greşit. Mariana nebuna e nebună, băi, e nebună cu acte! Păi, cu două sute merg la mare şi-mi mai şi rămîn! Şi acolo-s căcălău tipe goale!

— Eu am fost cu maică-mea la Techirghiol şi toate femeile umblau în curu' gol! Se mai ungeau ele cu nămol, da' tot puteai vedea!

Toată lumea era groaznic de indignată.

Ţipam ca demenţii, cerîndu-ne dreptate.

Mai era puţin şi porneam o revoluţie.

Mariana nebuna ne *jecmănea*. Sugea sîngele poporului. În loc să fie şi ea înţelegătoare – doar săriserăm cu banu' jos şi eram nişte puşti –, ea ne dădea cu tifla.

Procedaserăm *standard*, nu? Eram clienţi-clienţi în toată regula! Un pic de respect, asta ceruserăm, iar ea ne jignise. Lipsa de respect ne durea cel mai tare.

Deodată, Nelu a avut o propunere.

— Bă, eu zic să-i fugărim clienţii!

Am îmbrăţişat ideea cu toţii, imediat:

— Excelent, Nelu, bravo!

— Mişto! Nu mi-ar fi dat prin cap!

— Nelu, eşti mare! MA-RE!

— Bună idee! Bună de tot! BU-NĂ!

Şi-am început să facem planuri de răzbunare.

Urma să strigăm după ea. Să-i mînjim clanţa cu rahat. Să spunem că nu ştim unde stă. Să jucăm fotbal tare şi să ţipăm dacă totuşi e unu' mai insistent, ca să nu audă. Să n-o lăsăm să doarmă noaptea. Să-i aruncăm cîteva ligheane de apă-n cap. Să ne ţinem după ea, cînd e vreun tip, şi să urlăm. Să, să, să, să.

La sfîrşit, aproape obosiserăm.

O şi vedeam pe Mariana cerîndu-şi iertare, în genunchi, rugîndu-ne să avem milă.

În liniştea care se lăsase – că nu se auzeau decît gîfîielile noastre, de melci furioşi –, Dorel deschide gura şi întreabă:

— Băi… cîţi dintre voi aţi văzut o *femeie goală de-aproape*?

Gîfîielile răzbunătoare au încetat.

Întrebarea lui Dorel semăna cu aceea a unui profesor cînd te scoate la tablă. Iar tu nu doar nu ştii lecţia, dar n-ai habar nici măcar ce lecţie este.

Ne-am uitat unii la alţii încurcaţi. O sfecliserăm. Sosise momentul adevărului.

— Eu am văzut-o pe soră-mea cînd făcea baie, a spus Nelu.

— Nu se pune, a zis Dorel: e soră-ta. Şi cît ai stat să te uiţi: o secundă-două?

— Vreo cinci, a spus Nelu.

— Da, sigur, că le-ai numărat tu, spune Dorel de sus, exact ca un profesor. Altcineva!

— Eu i-am văzut pe ai mei cînd o făceau, spune Puiu.

Ne uităm la el năuci.

Bă, da' ce le scoate ăsta!

— Cît i-ai văzut? întreabă Dorel.

— Tot cîteva secunde, recunoaşte Puiu. Că după aia, am fugit…

— Era uşa deschisă? întreabă Luci.

— N-nu, am deschis-o eu… spune Puiu.

— În dormitor… erau? insistă Luci.

— Da, spune Puiu. Unu' peste altu'…

— Moammă, ce fază! exclamă Claudiu. Eu m-aş fi căcat pe mine!

— Şi eu, recunoaşte Nelu.

— Şi eu, întăreşte Lulu.

Iarăşi ne uităm la Puiu ca la un extraterestru şi ne întrebăm: Puiu ăsta e chiar de pe Pămînt?

— Vezi?, spune Nelu, de-aia te bate taică-tău suspendat… în aer… Altfel, te-ar bate normal.

În alte condiţii, Puiu ar fi reacţionat violent. Acum se mărgineşte să explice:

— Nu mă mai bate de mult aşa, băi… Mă bătea aşa cînd eram mic… Acu' doar îmi trage cîte-o palmă…

Tonul lui Puiu e oarecum trist.

Ţine ochii în pămînt şi desenează ceva în ţărînă cu vîrful sandalei. Nu l-am văzut niciodată aşa pe Puiu.

Dorel intervine iarăşi:

— O.K. I-ai văzut, i-ai văzut. Da' tot nu se pune. Părinţii nu intră în discuţie.

— Nici verişoarele? întreabă Zoli. Eu am văzut-o pe vară-mea goală.

Hopa! O fi Zoli campionul?

— Cîţi ani are? cere Dorel.

— Păi… calculează Zoli, e mai mare decît mine… Vreo 15-16, cred…

— Ăăăă, zice Dorel, e fetiţă…

— Ce fetiţă, băi? sare Zoli jignit. Are ţîţe… are păr… şi e şi mai înaltă ca mine… Ce, Strachina ta e mai mare?

— Nici n-am spus că-i mare, se apără Dorel. Tu ai zis de vară-ta, iar eu întrebam de femei…

— Vară-mea e aproape femeie, susţine Zoli. Cred că se şi fute…

Subiectul ne interesează. Facem ochii mari.

— De unde ştii?

— Nu ştiu exact… aşa cred…

— Ăăăă…

O dezamăgire generală ne cuprinde.

Speram şi noi la vreo relatare picană, da' Zoli nu se bazează pe nimic. Doar crede.

Apoi Claudiu vine cu istoria lui. Luci vine cu a lui. Radu cu a lui. Însă Dorel e *exigent*. Nici o vizionare nu ţine. Nici o femeie goală dintr-acelea văzute nu e o femeie goală adevărată, adică să fie o străină, să aibă cel puţin 18 ani, să fie de-aproape şi întîmplarea să ţină mai mult de cîteva secunde.

Concluzie: sîntem zero barat. Avem experienţă la femei cît dinţi în palme.

Momentul e destul de nasol.

Ne vine să intrăm sub pămînt de jenă. Reiese clar că sîntem jalnici. Nişte iepuraşi de jucărie care se sperie de propriile mustăţi, dar se dau lupi. Urşi. Balauri cu şapte capete.

Văzusem toţi femei goale în poze. Răsfoisem reviste străine explicite, cu figuri de amor unde unii şi-o puneau în fel şi chip. Citisem cărţulii porno pe faţă. Mai pusesem şi noi mîna pe vreo repetentă simţindu-i carnea moale a sînului.

Toate serile, pe rînd sau mai mulţi, fiindcă fata voia, o pipăiam pe Olimpia, vecina noastră de la scara A, care stătea tot la parter, vizavi de geamurile Marianei nebuna.

Sărutasem şi noi, aşa, nişte fetiţe. Da, aveam surori mai mari, verişoare, cunoştinţe, rude.

Olimpia, cel puţin, era aproape un bun comun al tuturor, dar nu ne plăcea de ea, că vorbisem între noi.

O foloseam pe Olimpia ca teren (citiţi cîmp dacă vreţi) de antrenament. Exersam pe Olimpia. Uceniceam pe Olimpia aşa cum un boxer se bate cu umbra lui, încercînd s-o plesnească din toate poziţiile, însă umbra, ca şi Olimpia, nu reacţiona ca o fiinţă normală.

Îi băgai mîna-n sîn, Olimpia chicotea. O pipăiai pe fund, Olimpia chicotea. Ridicam fusta Olimpiei să vedem ce fel de chiloţi poartă astăzi şi ea chicotea, fără să se apere măcar, fără să protesteze, fie şi formal. Olimpia, vecina noastră, era o păpuşă gonflabilă vie, plină de coşuri pe faţă, cu dinţi de cal, grăsuţă şi proastă.

Olimpia, noaptea, sărea pe geam în stradă pentru a se întinde cu diverşi gealaţi prin bălării.

Cîte trei, patru o poşteau la rînd şi Olimpia *chicotea*.

Se ridica sprintenă după aceea din iarbă, îşi trăgea chiloţii pe ea şi escalada geamul înapoi în casă.

Taică-său, exasperat de nesfîrşiţii trubaduri nocturni, îi pusese, într-o vară, piciorul drept în ghips pînă la genunchi, dar Olimpia sărea pe geam ca o pisică şi cu picioru'-n ghips.

Zilnic o cotonăgea taică-său, o sfrijitură de om, mai scund şi mai slab decît fiică-sa, dar Olimpia nu renunţa la sportul ei preferat.

Cum să fim, în condiţiile astea, atraşi de Olimpia? Ce *miză* reprezenta Olimpia şi cine se putea lăuda că a regulat-o pe Olimpia?

Te făceai de rîs. Ori erai chiar ocolit.

Plus că Olimpia avea cam vîrsta noastră… Adică nu era nici o sfîrîială.

Pe cînd Mariana nebuna… *oho*!

Mariana nebuna putea fi o săritură *dibace*, puteam spera, după aceea, la nişte aplauze.

Curvă pe bani, curvă pe bani, dar dădea bine în CV-ul fiecăruia: Mariana nebuna avea aproape cei mai mari sîni din cartier; Mariana nebuna era cu vreo 10-15 ani, cel puţin, mai bătrînă decît noi; Mariana nebuna făcea parte din grupa mare; pe Mariana nebuna, fiindc-o avuseseră atîţia, o doream şi noi; Mariana nebuna duduia de experienţă; Mariana nebuna, deşi „dusă", era sexy ca o femeie adevărată, Mariana nebuna, Mariana nebuna, Mariana nebuna (completaţi voi pe linia punctată …….).

Dorel trase concluzia.

— E clar. Nimeni dintre voi n-a văzut de-aproape o femeie goală.

— Da' tu ai văzut, băi, ai văzut? sări Lulu.

— Băi, cu mine e altceva… zise Dorel. Eu văd zilnic… şi mi-o şi trag cu ea…

Oooo, dar uitasem că avem printre noi un zeu.

Am sărit peste partea cu femeia adevărată şi ne-am concentrat pe aceea cu „trasul”.

— Şi cum e? întreabă Luci în numele tuturor.

Dorel se uită la noi circular, cumpănind, probabil, dacă să deschidă lada comorilor ori s-o ţină închisă.

După ce se lăsă aşteptat, ridică puţin capacul.

— Mişto, zise Dorel. Ca lumea…

— „Mişto”! „Ca lumea”! Du-te, băi, dracului, zise Puiu dispreţuitor. Noi te-am întrebat pe bune, nu „aşa”…

Avea dreptate Puiu. Noi nu-l întrebaserăm „aşa”. „Aşa” ştiam şi noi.

Dorel luă aerul unui moşneag sfătos care spune poveşti din Primul Război Mondial nepoţilor.

— Băi… zise el, la început e mai nasol, că te doare, da’ după aia te obişnuieşti şi-ţi trece…

— Ce te doare? întrebă Zoli, şocat ca noi toţi.

— Chestia te doare, zise Dorel, bătîndu-l cu mîna peste pantaloni. Chestia… Se rupe asa, un firişor… iar uneori poate curge şi sînge…

Aoleu, da’ era periculos, nene!

Noi nu prea ne imaginaserăm „aşa”…

Îţi curge sînge…?! Ştiam, din legende, că tipei, dacă e virgină, i se întîmplă, dar şi ţie?! Ce-i asta? Măcel? Trebuie să-ţi iei trusa medicală cu tine? Să fie o infirmieră care să te bandajeze?

— Băi, zise şi Alexandru, da’ Mariana-i curvă… Se rupe firişoru’ ăla şi la curve?

— Păi, zise Dorel, şi dacă ţi-o freci tare-n baie, poate să ţi se rupă … Mariana că-i curvă, n-are nici o importanţă… Merge mai uşor, da’ tot te doare…

Am făcut ochii cît cepele.

Problema cu frecatu-n baie i-a atins pe mulţi dintre noi, însă am înghiţit lovitura, vitejeşte, fără să clipim.

Plus că nu despre *noi* era vorba, ci despre alţii. Alţii o frecau în baie. Noi mergeam acolo să

ne spălăm pe dinţi… Şi poate un pişu, eventual, sau un caca. Altceva nimic… Nimic-nimic. Ce insinuează şi Dorel ăsta… Porcu'!

— Cît de tare te doare? vrea să ştie Zoli, care e arbitru şi posesor de ceas. Zoli e omul datelor exacte.

— Păi… depinde, spune Dorel.

— De ce, băi, depinde? se enervează tot Zoli. N-o mai lălăi atît: c-o fi, c-o păţi… zi concret!

— Băi… se chinuie Dorel să ne explice. Depinde şi de tipă… depinde şi de tine… depinde şi de *context*…

Context? Ce dracu' mai înseamnă şi asta?

— Păi… contextu' e adică cum o faci… Acasă la tine, acasă la ea… Eşti grăbit… ţi-e frică… pui o muzică… bei ceva… vin ai ei sau ai tăi… nu găseşti locu'… te sperii… e o tipă care-ţi place… o tipă care nu-ţi place… Chestii dintr-astea înseamnă contextu'…

— Băi, ăsta ne vrăjeşte, spune Lulu apăsat. Îl întrebi ceva şi el o ia prin bălării…

— Băi, se supără Dorel, m-aţi rugat o treabă, am făcut-o. V-am zis şi care-i preţu' şi care-s condiţiile… Vreţi, bine. Nu vreţi, treaba voastră. Da' părerea mea ar fi să acceptaţi, măcar ca experienţă… Ce-s două sute? Un căcat! Da' o femeie goală văzută de-aproape e ceva!

Parcă s-a deschis cerul şi l-am văzut pe Dumnezeu.

Avea dreptate tipu'! Ce erau două sute de lei? Un căcat!

Da' o femeie goală văzută de-aproape e ceva!

Ni s-a luat o pînză de pe ochi.

Ne-am privit unii pe alţii, recunoscîndu-ne. Da, uite-l pe Puiu, pe Ninelu, pe Lulu, pe Zoli, pe Lucian, pe Marius, pe Claudiu, pe Radu, pe Alexandru… şi restul. Toţi eram aici.

Cuvintele lui Dorel ne-au pus în mîini cheia fermecată care stătuse lîngă noi, agăţată-n cui, la îndemînă, ca-n *Albă ca zăpada*…

Cheia de la sipetul cu minunăţii… Cheia de la peştera comorilor… Ce ne tot căcam pe noi pentru un fleac? Mariana nebuna spusese da, iar noi, în loc să chiuim, săream de cur în sus şi-o făceam pe jigniţii…

Nouă trebuia să ne fie ruşine, nu ei…

Ne-am împrăştiat hotărîţi să facem rost de înc-o sută, fie ce-o fi…

Şi cît mai repede! Acum. Astăzi. Voiam să fim bărbaţi. Voiam să trecem şi noi „dincolo”, măcar ca experienţă.

Da, ne uitam numai pe gaura cheii, da’ ne uitam la o femeie goală *de-aproape*. O femeie *adevărată.*

Cu toţii simţeam că e cea mai importantă zi din viaţa noastră de pînă atunci.

Vizionarea s-a hotărît să aibă loc în apartamentul lui Lulu, fiindcă maică-sa lucra în ture şi era de serviciu după-amiază.

Eram toţi.

Venise pînă şi Corneluş pe care-l iertasem între timp.

Nu lipsea nimeni, în afară de Vasilică de la doi. Pe Vasilică de la doi nu l-am luat: era prea nesuferit, plus că putea să facă o prostie, să zică el ceva, să leşine ori să ţipe şi ne strica spectacolul. Pe Vasilică de la doi nu te puteai baza şi gata.

Chestia cu leşinatul a fost a lui Lulu care, fiindcă *show*-ul se petrecea în apartamentul lui, încerca să fie strateg şi să gîndească dinainte urmările.

— Băi, dacă leşină vreunul?

— Cum să leşine?

— Uite-aşa bine. Apare Mariana, se dezbracă, ăla-i vede păsărica, dă ochii peste cap şi pică lat!

— Cum, băi, să pice lat?

— I se face rău, explică Lulu. Cade din picioare.

— Da’ o să stăm în picioare? întreabă Corneluş.

— Băi! ţipă Nelu. Ţi-am zis să taci. Nu te-a întrebat nimeni pe tine!

Nelu se întoarce spre grup, luîndu-l martor.

— Băi, sînteţi martori! Dacă ăsta micu’ mai întreabă ceva, eu îl dau afară! Sînteţi de-acord?

Grupul dă din cap.

Corneluş, din mic ce este, se face şi mai mic.

— Auzi întrebare!?, e în continuare nervos Nelu. Dac-o să stăm în picioare?! Păi, sigur c-o să stăm în picioare! Nu vezi cîţi sîntem? Voiai scaune, ca la teatru, voiai pe dulap?

Corneluş, vinovat, se uită în pămînt.

Dar întrebarea lui iscă o problemă.

— Băi, spune Carol (de la scara A), eu vreau pe scaun şi mai în faţă! C-am dat o sută întreagă! Fără mine, nu făceaţi rost de bani.

Asta aşa e.

Carol a dat restul de bani. A venit cu o sută întreagă din ce-i dădea maică-sa pe dulciuri şi el economisea.

Erau numai bănuţi de un leu, cincizeci, cincisprezece şi cinci bani. Am numărat la ei peste o oră şi mereu ne dădea altceva.

Pînă la urmă a ieşit că erau 92 de lei, da’ am mai găsit şi noi ceva prin buzunare.

Am fost la complex să-i schimbăm pe o hîrtie albastră, cu Bălcescu pe ea şi iarăşi am stat mult fiindcă era aglomerat şi vînzătorii n-aveau chef de noi…

Intrase raţia la alimentară, iar la carne băgaseră nişte mezeluri *fără soia* – ziceau unii, aşa că era bătălie mare.

Cei care stătuseră de dimineaţă să prindă ceva, orice, strigau la ăia veniţi ultimii, iar ultimii strigau să se dea numai un kilogram, să ajungă la toată lumea.

Pensionarii ţipau cel mai tare şi loveau cu plasele.

Vînzătorul urla şi el că nu mai vinde nimic dacă nu se păstrează rîndu', ceea ce a creat o panică generală.

Coada s-a rupt în mai multe părţi şi toate părţile, în aceeaşi secundă, ca şi cum s-ar fi înţeles, s-au repezit în faţă, fără să ţină cont de nimic.

Peretele de sticlă al galantarului a plesnit sub presiunea mulţimii, iar unii s-au tăiat în bucăţile sparte.

Ăştia urlau cel mai tare şi îşi agitau braţele înroşite de sînge, mînjindu-i şi pe ceilalţi.

O femeie a leşinat (ceea ce i-a dat idei lui Lulu, mai tîrziu), iar un bolnav de epilepsie a avut o criză.

Se zvîrcolea pe jos omu' şi sărea ca un peşte scos din apă.

Imaginea a îngrozit mulţimea care a fugit către margini.

Se-auzea capul omului izbindu-se de ciment.

Era un tip tînăr, cu o faţă albă, frumos bărbierită şi părul grizonant. Cămaşa i s-a desfăcut la piept şi pantofii i-au sărit din picioare.

Un domn s-a aplecat şi i-a luat capul în mîini, să nu şi-l facă bucăţi, apoi i-a băgat cotu-n gură.

— Daţi-mi o bucată de lemn, striga domnul, daţi-mi o bucată de lemn să i-o bag între dinţi, că-mi sfîşie braţul!

Un pensionar i-a întins plasa:

— Are mîner de lemn, a zis, ţine…

— Ce mîner, dom'le, ia-l de-aici, că e mai bun ăsta, a zis măcelarul, apărut de după tejghea cu un ditamai cuţitoiul în mînă.

Înfăşurase lama cuţitului, din mers, cu halatul scos în grabă de pe umeri şi acum arăta caraghios în pantaloni scurţi şi cu o burtă rotunjoară ieşindu-i de sub maioul murdar.

Fără halat nu mai semăna cu vînzătorul dinainte, ci părea un individ de la coadă, venit

direct de sub duş să prindă şi el un kil de salam fără soia, adică salam-salam, că aşa se spunea cînd voiai să autentifici un lucru şi să-i prezinţi, la modul superlativ, calităţile: repetai de două ori cuvîntul.

Astfel, carnea cea mai de soi era carne-carne, laptele era lapte-lapte, pîinea era pîine-pîine, mobila, mobilă-mobilă, maşina, maşină-maşină, vacanţa, vacanţă, petrecerea, petrecere, viaţa, viaţă şi… aşa mai departe, deşi viaţa de pe-atunci nu era chiar o viaţă, ci mai mult o existenţă, dar în fine, să trecem…

Epilepticul, cu mînerul cuţitului între dinţi, a molfăit ce-a molfăit din el, apoi s-a potolit. Picioarele îi mai zvîcneau din cînd în cînd, mişca ochii în toate părţile şi scutura din cap, dar tremuratul convulsiv încetase.

— Să-l ducă cineva acasă, a zis unu'.

— Da' unde stă? a întrebat altu'.

— Păi, nu ştiu, a zis primul, nu-l cunoaşte nimeni?

Nu-l cunoştea nimeni.

L-au aşezat lîngă femeia leşinată, care între timp, stropită cu apă, îşi revenise, dar continua să stea în fund, pe jos, sprijinită de un perete. Arătau ca două manechine fugite dintr-o vitrină şi căzute acolo, cu ultimele puteri.

Chiar semănau, fiindcă nici femeia nu arăta rău. Puteau fi soţ şi soţie. Sau colegi de şcoală.

Vînzarea s-a reluat, dar se pierduse complet ordinea.

Acu' se dădea la întîmplare, oricui ajungea în faţă, printre resturile sparte ale fostului galantar.

Răniţii s-au repezit ca la rugby, agitîndu-şi braţele zgîriate, semn că au fost acolo, în rîndul întîi, şi că merită recompensa după ce au plătit cu sînge salamurile.

Ăia din faţă nu voiau să le cedeze locurile şi s-a pornit, la un moment, o bătaie generală.

Pensionarii loveau cu bastoanele şi plasele, femeile cu poşetele, iar bărbaţii îşi foloseau forţa.

A apărut responsabilul, vînăt de nervi fiindcă i se distrusese raionul. Ţipa şi sufla într-un fluier de arbitru, ca la fotbal.

Imediat, au mai sosit şi alţi vînzători, plus doi miliţieni cu un cîine-lup.

Complexul arăta ca după război: ăia doi, bolnavii, pe jos, în fund, sprijiniţi de un perete; alţii, tot răniţi, în patru labe, îşi căutau ochelarii sau protezele dentare; femeile lovite ţipau isteric şi dădeau semne că vor să îngroaşe rîndurile leşinaţilor; măcelarul, depăşit de situaţie, în chiloţi şi maiou, căzuse pe spate printre salamuri, cu un şirag de cîrnaţi încolăcit în jurul gîtului; vitrina spartă, responsabilul fluiera din ţignal şi-şi smulgea părul din cap, deşi era cam chel, ăia mici plîngeau convulsiv, cu mucii întinşi pe toată faţa, iar noi, într-un colţ, înmărmuriţi, cu banii noştri *de Mariana* puşi într-o pungă de-un leu, căscam ochii ca la circ.

Mereu aveau loc bătăi şi ambuscade la „complex” cînd se băga ceva şi ăia de vedeau că nu vor prinde nimic se răsculau şi-i atacau pe aceia din faţă, care veniseră de cu noaptea, cuminţi, cu scăunelele după ei, şi-şi puseseră plasele una lîngă alta lîngă perete, să arate cum devine cazu’.

Erau unii, dom’le, maniaci: soseau încă de la două-trei noaptea, cu patru-cinci-şase plase, pe care le puneau peste tot, hămesiţi să nu le scape vreun produs.

Făceau liste de aşteptare, cu nume, prenume, adresa şi ora sosirii fiecăruia, apoi patrulau vigilenţi de colo-colo, uitîndu-se ba la foile din mînă, ba la ăia din rînd.

Părinţii sau bunicii ne mai luau şi pe noi cînd se dădea cîte-un singur produs din dracu’ ştie ce şi familiile cu mulţi copii îşi trimiteau combatanţii să vină glorioşi acasă, cocoşaţi de beţia succesului:

carne! unt! brînză! ciocolată chinezească! ness! alune! săpun fin! hîrtie igienică! ouă! caşcaval!

Carne! carne! carne!

Puiu avea o tehnică imbatabilă în a-şi face loc: trăgea băşini.

Lansa fără zgomot cîte-o „puturoasă fîsîită" – după cum spuneam noi, atît de toxică şi de usturătoare, încît oamenii dădeau ochii peste cap, duceau batistele la nas, tuşeau, se clătinau pe picioare… (completaţi voi mai departe pe linia punctată……) , şi în golul creat, ca o şopîrlă isteaţă, Puiu înainta.

Mai stătea ce stătea şi din nou lansa o „puturoasă", otrăvitoare ca un gaz paralizant.

După trei-patru astfel de bombe, Puiu era aproape în faţă, privind la ceilalţi mirat că unii pot fi atît de porci.

Chiar vocifera cel mai tare:

— Băi, ce nesimţiţi, domnule, ce nesimţiţi care confundă magazinul cu WC-ul! Ar trebui să le fie ruşine la obraz de măgari împuţiţi! Phai, ce miroase! Phai, ce duhoare! Da' e posibil aşa ceva? Unde sîntem, în codru?

Puiu se indigna ca un om mare. Era foarte *convingător*.

Acum, tot el a hotărît:

— Băi, hai la aprozar, c-o ştiu eu pe vînzătoare, e colegă cu maică-mea de coafor şi mă cunoaşte.

Vînzătoarea aia n-a fost, da' Puiu a scornit pe loc o minciună: i-a murit bunicu' de la ţară şi ăştia sînt banii strînşi din sat pentru sicriu, ce a avut fiecare.

I-a adus bunica, da' maică-sa a cumpărat sicriul din banii ei şi ăştia au rămas. Maică-sa n-are ce face cu ei „aşa" şi vrea să-i dea bunicii o sută întreagă, să nu se mai care după ea cu mărunţişul, că e bătrînă şi stă departe.

Şi astfel am făcut rost de a doua sută pentru Mariana.

Lulu se uită la noi întrebător.

Am ridicat din umeri.

— Bine, spune Lulu. Tu o să stai pe scaun. Da' fii atent să nu pui mîna!

— Pe ce să pun mîna? întrebă Carol.

— Pe Mariana, zise Lulu. C-o să fii cel mai aproape. Şi să nu leşini. Ţi se face rău, aşa, în general?

Carol simte întrebarea ca pe un pumn în stomac.

De la naştere, vizitase toate spitalele de copii din oraş fiindcă avea o boală care nu-i dăduse voie să se dezvolte, dar doctorii n-o depistau. Carol nu putea mînca, nu dormea noaptea şi urla toată ziua.

Maică-sa aproape înnebunise.

Pe la şapte ani, Carol era o epavă de copil. Toate tratamentele dăduseră greş. Carol părea că nu va prinde opt ani.

Şi într-o zi, cineva a spus: n-o fi cumva o formă de alergie rară, de pildă la lactoză? Ia să nu-i mai daţi să bea lapte şi haideţi să facem şi nişte analize.

Tipul a tras cartea cîştigătoare: laptele îl otrăvea pe Carol.

Laptele băut pînă atunci îi distrusese aproape tot sistemul imunitar şi bolile se înghesuiau pe Carol ca muştele. După aia, a fost relativ bine şi s-a îmbolnăvit mai puţin, însă o oarecare sensibilitate la orice cam continua să aibă Carol.

De aceea întrebarea lui Lulu l-a lovit drept în plex.

— N-nu, minţi Carol.

— Băi, sigur? Că parcă nu eşti sigur!…

— N-am, băi, nimic.

Lulu se întoarse către ceilalţi.

— Voi leşinaţi?

Am scuturat cu toţii din cap.

Şi chiar să fi leşinat în fiecare zi, n-am fi recunoscut.

— Băi, să nu vi se facă rău, c-o înbulinăm. Mă omoară maică-mea dacă află… Şi acu' roiu, că am puţină treabă. La patru toată lumea e la mine. Nu sunaţi, c-am să las uşa deschisă…

— Băi, se trezi Ovidiu că întreabă: venim aşa?

Ne-am uitat unii la alţii.

Eram în pantaloni scurţi şi cu o cămaşă deasupra sau un maiou. Unii nu purtau nici măcar chiloţi – ştiam de la fotbal.

— Da' cum dracu' vrei să vii? ţipă Nelu. (Nelu era cel mai nervos.) În uniformă de şcoală? Cu paltonu' pe tine?

Ovidiu, cel mai mic dintre fraţii Matran, se ascunse după Luci.

— Băi, ia nu mai ţipa aşa, zise Luci. Ce, eşti vreun şef, ceva? Responsabil de turmă? Şi Ovidiu are dreptate. Arătăm ca nişte căcaţi în pantaloni scurţi. Mie sigur o să mi se scoale! Ce fac, o ţin cu mîna? Dacă-mi iese afară, ăă?

— Şi mie o să mi scoale, cred, zise Claudiu.

— Mie mi s-a sculat deja, zise Puiu.

— Şi mie, zise Alexandru.

Era o problemă.

— Băi, zise Lulu, dacă vi se scoală, se scoală. Ăsta-i şi şpilul: să se scoale. N-avem ce face…

— Da' n-o să arătăm ca dracu'? întreabă şi Marius. Poate se sperie Mariana de-atîtea puţe sculate, poate fuge sau leşină, na! Ea de ce n-ar leşina? Să vezi atîtea puţe sculate la un loc… e-o chestie. Cred că n-a văzut în viaţa ei…

— Lasă, băi, zise Lulu, c-a văzut destule, nu-i duce tu grija…

— Da, băi, insistă Marius, da' la un loc. Grupate. Împreună.

Atunci Zoli avu ideea vieţii lui:

— Băi, dac-am face o repetiţie înainte? Aşa, să vedem cum iese…

Ideea lui Zoli ne-a tăiat pur şi simplu respiraţia.

Aproape s-a auzit un icnet general de surpriză, îndoială şi încîntare.

Moaaamă, asta da *pregătire*!

O s-o dăm pe spate pe Mariana! (Am fi vrut noi. Ştiam că nu e în program, da' ziceam aşa…) O să-i cadă faţa. Eram groaznic de bucuroşi c-o să putem măcar mima.

Singurul care s-a împotrivit a fost, ca de obicei, Puiu.

— Ce repetiţie, băi? Eşti nebun la cap? Ce repetiţie?!

— Păi, să vedem cum iese, zise Zoli. Cum stăm… pe unde intră tipa… ce facem noi… Chestii dintr-astea…

— Băi, te-ai tîmpit la cap, zise Puiu, apoi se întoarse către noi. Băi, ăsta s-a tîmpit la cap!

N-am reacţionat.

Ne uitam la Puiu ca la tablă. Iar pe tablă nu scria nimic.

— Băi, zise Puiu mai tare: ăsta s-a tîmpit la cap! Vrea repetiţie! Vrea să jucăm într-o piesă!

— N-ar fi rău, spuse Lulu.

— Ceee?

— Ideea cu repetiţia… nu-i rea. E chiar bună. Şi-mi pare rău că nu mi-a dat mie prin cap primu'…

— Mda… merge… spuse şi Claudiu.

— Da, da, zise şi Nelu. Aşa ne mai liniştim, nu? Sîntem mai puţin nervoşi…

— Şi mie-mi place, zise şi Corneluş, dar, la privirea lui Nelu, se ascunse în spatele fraţilor Matran.

— Băi, da' e o problemă, anunţă tot Zoli. Acu' mi-am dat seama… Noi sîntem noi, da' cine e Mariana?

În mod uluitor, am înţeles ce vrea să spună şi ne-am privit intrigaţi: da', cine-ar putea fi Mariana?

Noi eram noi, dar cine dintre noi ar putea fi în aşa fel încît să *credem* că e Mariana?

Că fără Mariana, noi degeaba eram noi. Noi eram noi şi-nainte. Şi speram să fim alţii după. Însa fără o Mariana credibilă, ne jucam rolurile de pomană.

— Fac eu pe Mariana, spuse Puiu.

După ce ţipase că e o prostie, acu' voia să fie Mariana!

— Băi, îi reaminti Lulu, da' parcă ziceai că-i o tîmpenie… Nu erai tu ăla care ţipa?

— Băi, anunţă Puiu, mie nu-mi convenea să fiu eu. Sau voi. Da' să fiu Mariana îmi convine.

— Păi, ştii tu s-o joci pe Mariana? Ştii ce-o să facă Mariana?

— Da.

La orice ne aşteptam, numai la asta nu.

— De unde?

— Aşa. O să vedeţi…

„Aşa" era argumentul suprem.

La „aşa" nu se întreba mai departe. Cînd unul spunea „aşa", fără vreo explicaţie, ori acceptai imediat că acesta e răspunsul, ori renunţai să mai întrebi.

— Bine, spuse Lulu. Atunci, hai repede. Cîte unul. Nu intraţi toţi odată în scara blocului… Şi fiţi atenţi: vă ia mama dracului dacă suflă careva ceva. Ne-am înţeles?

— Da.

— Da.

— Da.

— Da.

— Da.

— Băi, fiţi atenţi că nu-i de glumă: dacă vreunul suflă ceva cuiva, eu nu mai vorbesc în viaţa mea cu el. În viaţa mea. Să moară mama-n chinuri şi să mor şi eu dacă nu-i aşa!

Ameninţarea era cumplită.

Cum să nu mai vorbim noi cu Lulu? Sau cum să nu mai vorbească el cu noi?

Lulu se purta ca un fel de şef neoficial şi noi acceptam asta.

Fără Lulu, parcarea noastră n-ar fi fost parcare şi nici un joc n-ar mai fi arătat la fel. Îl iubeam pe Lulu, deşi ne enerva şi avea soluţii proaste de multe ori.

Însă şi acum: cine şi-a pus la dispoziţie apartamentul, ba mai mult: cine s-a oferit, fără să-l împingă nimeni? Nu Lulu? Ba da, Lulu. Cum puteam noi să nu-l ascultăm?

Lulu îşi făcea „ziua" în fiecare an şi ne invita pe toţi.

Venea cumnatu-său cu porumbei fripţi, cu raţe sălbatice şi carne de mistreţ. Ai noştri – că i-am întrebat după aia – nu mîncaseră niciodată aşa ceva. Noi, copiii, gustam înaintea lor din paradis.

Plus „Tobleroanele" aduse de Lulu, ciocolatele chinezeşti, alunele, „gumele" iugoslave pe care le mestecam cu toţii zile întregi, restul minunăţiilor…

După „gume", cel puţin, eram nebuni: cîte o săptămînă, două le molfăiam dîndu-ne tari şi *macho*… Eram Alain Delon-ii cartierului, Charles Bronson… Burt Lancaster şi alţi idoli ai ecranului mondial. Seara, întindeam guma bine, puneam zahăr peste ea, şi dimineaţa o luam în gură ca pe una nouă.

Da' cel mai tare a fost cînd cumnatu-său a adus o navetă întreagă de Coca-Cola!

Am înnebunit pe loc, imediat şi în acelasi timp.

Nu Pepsi, că ăsta se mai găsea: Coca-Cola! *Chiar Coca-Cola!*

Ne-am simţit împăraţi, pur şi simplu împăraţi. Dumnezei. În pantaloni scurti, dar Dumnezei.

Iar la sfîrşit, Lulu a făcut un gest pe care nimeni nu-l poate uita şi nu-l va putea uita vreodată: ne-a dat fiecăruia cîte o sticlă goală de Coca-Cola!

Toţi am avut sentimentul că e ziua noastră, nu că e ziua lui, atît de preţios ni s-a părut cadoul: o sticlă adevărată de Coca-Cola!

O sticlă *americană* pe care scria în a*mericană*!

Toţi am păstrat sticla aia, de-atunci, şi am băut apă aproape numai cu ea.

Nimeni, dar nimeni, nimeni, nimeni nu mai avea în cartier sticle de Coca-Cola, în afara noastră.

Şi la şcoală mergeam cu ele.

Cît am mai admirat noi eticheta aia roşie… şi cît am mai privit-o… La nici o icoană, cred, nu ne-am uita aşa…

E drept, unii şi-au spart sticlele, sau le-au pierdut, din greşeală, suferind după aceea ca nişte cîini ai nimănui, da' ăia de încă le mai aveam şi le-am păstrat… oho!

Lulu a făcut-o pentru noi. Lulu ne-a adus puşca. Lulu se bătea cu ăia de la Zet. Lulu făcea rost de reviste străine cu femei. Lulu era căpitanul echipei de fotbal.

Cum să nu mai vorbim noi cu Lulu? Sau cum să nu mai vorbească Lulu cu noi?

— Să-i moară mama, am zis în cor. Şi să moară şi el în chinuri!

Lulu ne-a privit mulţumit.

Da, şi el era mîndru de noi… Băieţii lui… tovarăşii lui…

Cea mai tare trupă din parcare, pe bune! *Pe bune şi pe cinstite!* – că aceasta era formula întreagă.

— Bun. Să mergem. Eu o iau primul.

Într-un sfert de oră eram toţi în apartamentul lui şi nu ştiam ce să facem mai departe.

— Cred că o să stăm în sufragerie, a zis Lulu, că e mai mult spaţiu. Ia treceţi lîngă fereastră…

Am trecut, da' nu prea aveam loc de masă.

Am scos masa. Şi scaunele. Apoi ne-am chinuit să cărăm dincolo şi un ficus enorm.

Apoi am adus înapoi un scaun. Pentru Carol. Carol s-a aşezat pe scaun, iar noi ne-am bulucit în spatele lui.

Stăteam ca la poză şi eram foarte înghesuiţi.

Cineva a propus să tragem storurile şi să aprindem lumina.

Am făcut-o, da' nu ne-a convenit, că nu se vedea bine.

Altu' a zis să stăm ciuci, în fund, ca popîndăii, şi iar n-a fost bine. Pînă la urmă, am împins o servantă mai lîngă uşă şi am mutat noptiera cu oglindă pe hol, noi grupîndu-ne într-un fel de careu.

Claudiu chiar a zis că parcă sîntem la şcoală, cînd se începe anul şcolar. Profesorii mai lipseau, directorul Pătrăţică şi Gabriela Mandache.

Cînd s-a pronunţat numele Gabriela Mandache, ăi de o ştiau au început să mimeze un act sexual. Gemeau şi mişcau din şolduri ca la circ. Celorlalţi, care nu ştiau, le-am explicat noi cum devenea cazu', arătîndu-le prin gesturi *dimensiunile* Gabrielei.

— Băi, atîta le are: uite-aşa!

— Du-te, băi, că nu se poate aşa: aşa le are Mariana…

— Ei, poate nu atîta, da' oricum: pîn-aici sînt!

— Şi-s drepte?

— Băi, ca cuţitu', băi, ca cuţitu'! Spui că are două mingi de fotbal!

— Mamă, şi cînd aleargă… alea saltă aşa, la fiecare pas: hop, hop, hop, hop! E futere!

— Futere, da' nu de orice. Futere de utere!

(Asta era una din formulele preferate. Cînd unul descria ceva unic şi extraordinar totodată, iar la sfîrşit, pentru a fi convingător, exclama: futere! E futere!, toţi ceilalţi urlau: futere, futere, da' nu de orice. E futere de (completaţi voi pe linia punctată……)!

— Mamă, să fie aici Gabriela Mandache şi să se dezbrace…

— O-ho-ho-ho-ho… aoleu!

— Băi, mie mi s-a sculat deja…

— Şi mie… Şi nici n-a venit Mariana. Cred c-o să-mi sară nasturii de la pantaloni…

— Băi, vezi să nu mi-o bagi mie-n fund… Du-te cu ea de aici…

— Păi, dacă s-a sculat, s-a sculat. Acu' o oră aşa stă…

— La mine ţine cîteva ceasuri…

— Hai, du-te… Cîteva ceasuri… O săptămînă întreagă, nu?

— Băi, pe bune! Uneori stau aşa cu ea toată noaptea… Mă doare dimineaţa de-mi dau lacrimile cînd mă piş…

— Păi, n-o freci şi tu puţin… să-ţi treacă?

— Du-te, băi… Poate tu o freci…

— Şi tu, nu! Hai sictir! Toţi o frecăm, băi, da' nu vrem să spunem…

— Eu n-o frec, zise Radu.

— Ei, n-o freci… zise Claudiu.

— Pe bune că n-o frec…

— Să-ţi moară ţie mama?

— Pe cuvînt de onoare că n-o frec.

— Nici eu, zise Corneluş.

Am izbucnit cu toţii în rîs.

Hă, hă, hă. Auzi ce spunea şi ăsta micu'!

— Băi, n-o freci că tu nici n-o ai! zise Claudiu.

— Ba am, zise Corneluş.

— Ia arat-o, s-o vedem şi noi…

— Băi, dacă mă enervaţi, eu o scot, ameninţă Corneluş.

— Scoate-o dacă ai curaj, zise Claudiu. Hai, scoate-o…

— Bineee… mormăi Corneluş şi în următoarea secundă era cu pantalonii la genunchi.

Ni s-a oprit respiraţia şi mai multe nu.

Corneluş, cel mai mic dintre noi, mucea grupului, avea o puţulică de două ori mai lungă şi mai groasă decît a noastră. Şi atîrna. Nu era sculată. Nouă cînd ni se scula era ca a lui nesculată.

Maamă, ce-avea Corneluş! Ne venea s-o pipăim. Unde dracu' o ţinea ăsta ascunsă? Nu se-mpiedică în ea? Cum de n-am observat pînă atunci?

— Băi, da' tu eşti campion, recunoscu, primul, Claudiu. Eu n-o am atîta…

— Nici eu, zise Luci.

— A mea-i… pe jumătate, spuse frate-său, Ovidiu.

— Pot să pun mîna? întrebă Nelu.

Ne-am întors către el uimiţi.

Nelu folosea un ton de la egal la egal cu mucea. Nu mai ţipa la el. Ba îi cerea şi voie!

— Să văd cît e de grea! zise Nelu, explicativ, ce vă uitaţi aşa… E mai babană decît a lui frate-miu, cred, şi frate-miu s-a futut cu Ana!

Ei, da! Asta ne-a convins.

Şi chiar ne-a intrigat. Vasilică de la patru o avea mai mică? Mooamă! Şi era cu vreo trei-patru ani mai mare decît noi…

Cum naiba şi-a pus-o cu Ana de la Zet, cînd o avea aproape ca a noastră? Păi, înseamnă că şi noi am putea, ăă?

Nu ne reveneam.

Ni se părea că am primit un secret care ne făcea egali cu el.

Din ziua aceea, fără s-o ştie, cu toate că trecuse dincolo şi şi-o pusese cu Ana, Vasilică de la patru, fratele lui Nelu, a căzut de pe soclu şi s-a spart: Vasilică de la patru o avea cît a noastră.

În schimb, lui Corneluş nimeni nu i-a mai zis mucea şi nici n-a mai ţipat la el. Pînă s-apară altu', că n-aveam probe, Corneluş a rămas *campionul*. Ne-o făcuse mucosul…

— N-aş prea vrea… se sperie Corneluş.

— Hai, băi, zice Nelu, că nu ţi-o frec… Doar o iau puţin în mînă, să văd cît e de grea… că de lungă, e lungă…

— Bine, da' puţin…

— Puţin! spuse Nelu.

Aproape uitaserăm pentru ce eram acolo.

Nelu întinse mîna cu timiditate şi-i luă chestia lui Corneluş în mînă. De-abia atunci ne-am îngrozit: Nelu îi ţinea chestia lui Corneluş în mînă, iar chestia ieşea, de o parte şi de alta a pumnului…

Vreo două-trei secunde am încremenit cu toţii. Nu ne venea să credem. Nu puteam crede.

Nelu stătea ca la fotograf, nemişcat, ţinîndu-l pe Corneluş de chestie. Grupul, în păr, holba ochii.

Nelu parcă uitase să respire. Şi noi, în jur, cu ochii ieşiţi din cap ca la melc, uitasem că trebuie să respirăm. Uitasem că ne antrenam pentru Mariana.

Ce se întîmpla acolo, în apartamentul lui Lulu, ne fascina, pe moment, mai tare. Niciodată, nici unul din noi nu mai văzuse aşa ceva.

Şi chestia a început dintr-odată să se umfle. Şi se tot umfla. Nelu n-a mai putut s-o ţină în pumnul strîns. Degetele i s-au desfăcut şi chestia a ţîşnit în sus, lovindu-l pe Corneluş peste burtă.

Mooamă, cît s-a făcut! Era şarpe, nu altceva!

— OAU! au exclamat băieţii într-un glas. MAMĂ!

Carol se albeşte la faţă. Respiraţia i se accelerează şi mîinile-i devin moi. Ochii fug către tîmple şi capul îi alunecă uşor pe spătarul scaunului.

Primul care observă situaţia e Lulu.

— Băi, strigă el, ăstuia îi e rău! Apă! Aduceţi nişte apă şi stropiţi-l!

Luci şi Claudiu îl întind pe covor. Marius soseşte cu un pahar plin. Ceilalţi îi fac vînt cu nişte reviste.

— Şi acu'? întrebă Marius.

— Dă-i, băi, cu apă pe faţă! strigă Lulu.

— Toată? I-o torn în cap? Se udă covoru'… Treaba ta… zice Marius şi răstoarnă paharul peste Carol.

Carol se scutură şi-şi revine.

Apa i s-a scurs pe gît şi pe piept, apoi a făcut baltă dedesubt. Are părul ud complet Carol. Parc-a ieşit din baie. Se uită la noi năuc.

— Băi… spune Lulu cu reproş, şi nici măcar n-a venit Mariana… Nu s-a dezbrăcat…

— E de la căldură, spune Carol. E foarte cald… astăzi…

Marius studiază covorul în patru labe.

— S-a făcut ciuciulete, anunţă el. E o baltă mare aici…

— Las' că se usucă, zice Lulu. Da' şi tu eşti prost! Ce, ţi-am zis eu să i-l verşi tot în cap?

— Păi, n-ai zis nimic, se scuză Marius.

— N-am zis că n-am avut timp! Da' trebuia să-l stropeşti aşaaa… N-ai văzut în filme cum se face? Leşină unul şi nimeni nu-i aruncă o căldare de apă-n cap!

— Era o cană, băi, protestează Marius.

— Cană… căldare… Am zis şi eu aşa…

Aoleu!

Iarăşi începeau unii să zică „aşa"?

Între timp, discuţiile continuă.

— Băi, e nasol dacă se leşină de pe-acum…

— N-a leşinat nimeni, băi, i-a fost cald…

— Păi, cald mi-e şi mie! Şi ce, leşin?

— Băi, tu n-auzi că n-a leşinat ? Zi, Carol, ai leşinat?

— N-am leşinat, băi, da' sîntem prea mulţi aici…

— Vezi, băi, c-am avut dreptate cu repetiţia? Nici nu-ncăpeam măcar… Acu' e loc…

— Bă, da’ cald e! Futere de cald!

— Futere-futere! Şi nu aşa… dintr-aia simplă…

— Da, ştim, ştim… Da’ tot nasol rămîne…

— De ce?

— DE CE? C-o s-avem probleme… de aia…

— Băi, da’ să leşine Carol fiindcă i s-a sculat lui Corneluş…

— N-a leşinat, băi, n-a leşinat… I s-a făcut puţin rău, de la căldură…

— Păi, şi cînd o să vină Mariana o să fie mai rece? N-o să fie la fel? Ba şi mai cald, poate? Şi atunci o să ni scoale la toţi! Să vezi atunci fază şi ce se mai poate întîmpla…

— Ce se poate întîmpla? O regulăm şi gata!

— Du-te, băi, dracului, că eşti prost! Numai la regulat ţi-e gîndu’! Eu vorbeam aici de situaţie… de context, după cum spunea şi Dorel… Ăsta e-un context…

— Da, c-ai învăţat tu cuvinte… Context… chestii… situaţie… draci-laci! Mariana-i numai o femeie!

— NUMAI O FEMEIE!? Băiii! Cînd un eschimos vede pentru prima oară o cobră… care-l muşcă de nas… da?… nu poţi să-i spui, după aia, că a fost numai o cobră! Că deja a murit! E mort!

— Şi ce, adică Mariana-i cobra şi noi sîntem eschimoşii?

— Băi, dacă eşti prost, eşti prost, gata. Eu nu mai am ce discuta… Da’ vă zic c-o să fie nasol…

— Băi, prost eşti tu cu taică-tău… şi cu maică-ta, împreună! Să nu mă faci pe mine prost!

— Ce-ai zis, băi, de mama? De mama şi de tata?

— HO! HO! intervine Lulu. VĂ DAU AFARĂ, BĂI! BĂTEŢI-VĂ ÎN PARCARE DACĂ AVEŢI CHEF, NU LA MINE ACASĂ! HO!

Cuvintele lui Lulu parcă ne-au mai potolit, dar continuăm să respirăm războinic.

Carol, sprijinit de perete ca epilepticul în alimentară, ne priveşte blînd.

Era să ne scoatem ochii.

— Şi Puiu unde e? întrebă deodată Luci.

— În baie, spune Lulu, se schimbă…

— Ceee?

— Se schimbă, băi! Vrei s-o joace pe Mariana în pantaloni scurţi? I-am dat o rochie de-a lui maică-mea…

Informaţia ne amuză groaznic: Puiu în rochie? Poate dat cu ruj, mai ştii?, şi pe tocuri! Mooamă, ce tare!

Ne aducem aminte pentru ce sîntem aici: pentru repetiţie.

Şi pentru Puiu. Puiu care o va imita pe Mariana. Puiu care ştie ce face Mariana şi cum. Phai, da' e mişto! Spectacolul continuă. Şi, de fapt, nici n-a început.

Ne reluăm locurile şi belim ochii către baie, de unde trebuie să iasă Puiu. Da' Puiu nu iese… din baie. Începem să ne pierdem răbdarea.

— Hai, băi, ce face-atîta?

— Puiu, ieşi odată!

— Hai, Mariana, hai fetiţă, curaj, curaj…

— PUIU! PUIU! PUIU!

Batem din palme ritmic şi-i scandăm numele.

Parc-am fi pe terenul de fotbal sau la un concert rock, aşteptînd să apară din culise formaţia vedetă.

Am dat la spate restul incidentelor. Acum îl vrem pe Puiu. Puiu, idolul nostru. Pu-iu! Pu-iu! Pu-iu!

— HO! strigă iarăşi Lulu, că treziţi tot blocul! Poate unii dorm la ora asta! Aţi uitat că între două şi cinci trebuie să facem linişte? Acu' ne trezim cu vreunul la uşă!

A, da, aşa e.

Între două şi cinci erau orele sfinte de linişte, cînd trebuia să executăm somnul sau să vorbim cu gura-nchisă.

La toate scările blocului scrie, mare, pe cîte-un afiş strident, cu roşu pe alb, că între orele 14 şi 17 locatarii vor asigura liniştea celorlalţi şi că noi, copiii, sîntem *interzişi*.

Cînd rămîneam prin parcare ori hălăduiam fugărindu-ne prin bălăriile din spatele blocului şi zbieretele noastre zgîriau coaja subţire a liniştii oficiale, mereu apărea cîte unu', în maiou şi pantaloni de pijama din balcon, care striga la noi.

Am urît liniştea aia împuţită ca scîrbosul ulei de peşte. Şi nici după zece noaptea nu mai aveam voie să şoptim.

Trebuia să ne punem plasturi la gură.

Eram vînaţi ca infractorii.

Poporul muncitor se odihnea. Poporul muncitor se băga *regulamentar* în pat şi presta somnul *obligatoriu*.

Ţara avea nevoie de oameni proaspeţi, rozalii şi neridaţi pentru ca planul cincinal să se execute întocmai şi la timp.

Noi, că deranjam siesta celorlalţi şi tulburam sfîntul somn al naţiunii recunoscătoare, eram un fel de duşmani ai poporului harnic şi muncitor, popor din mijlocul căruia apăruserăm, popor strîns unit în jurul conducătorului suprem.

Conducătorul iubit.

Îl iubeam de crăpa cămaşa pe noi.

Cel mai suprem şi mai genial dintre conducători.

Extraordinar şi nemaipomenit de genial.

Uraaaa! Uraaaa! Uraaaa! Ceauşescu-PCR! Ceauşescu-PCR! Ceauşescu şi poporul! Ceauşescu şi poporul! Uraaaa! Uraaaa!

Am încropit, pe loc, o linişte aproape religioasă.

Serioşi şi solemni, aşteptam ieşirea lui Puiu din baie ca pe apariţia comandantului absolut la deschiderea oficială a anului şcolar, cînd EL şi EA coborau cu elicopterul din înalturi direct în miezul tineretului studios pentru a le ura noi şi noi succese exorbitante, succese de nedescris şi de neimaginat şi, dacă se poate, să ocupăm chiar locu-ntîi. Uraaa! Uraaa!Uraaa!

Puiu n-apare, dar auzim uşa de la baie deschizîndu-se.

Pentru mai puţin de o secundă, Puiu îşi iţeşte capul în sufragerie, apoi îl retrage fulgerător.

Reuşim să vedem că are un batic legat sub bărbie, e dat din gros cu ruj, ba şi-a atîrnat şi nişte cercei de urechi!

Înainte de-a apuca să ne tăvălim pe jos de rîs, Puiu strigă:

— Băi, întorceţi-vă cu spatele, ce dracu'!

— De ce? ne mirăm noi.

— Fiindcă Mariana o să vină din holul de la intrare, nu din baie şi vreau s-o facem pe bune!

— Hai, băi, ieşi de-acolo, că te-am văzut, zicem noi. Hai, lasă fiţele şi fii Mariana!

— Băi, ameninţă Puiu, eu îmi bag picioarele dacă nu vă întoarceţi cu spatele!

Aoleu!

Nu e bine să-şi bage cineva picioarele.

A-ţi băga picioarele înseamna că renunţi şi pleci dintr-un joc, din orice. Nu vrem ca Puiu să-şi bage picioarele. După ce-am aşteptat atît? De voie – de nevoie, protestînd şi îmbrîncindu-ne, ne întoarcem, totuşi.

— Băi, strigă Nelu, gata, sîntem cu faţa la geam. Da' cît stăm aşa? Că eu mă plictisesc…

— Pînă vă spun eu, răspunde Puiu.

Ne uităm pe geam la parcarea noastră dragă.

Parcarea e goală. Şi e normal să fie goală, dacă noi sîntem aici. Lumina soarelui cade peste cimentul parcării ca o secure. Nici o frunză nu tremură în copaci. Pînă şi vrăbiile au dispărut.

Prin geamuri vedem parcarea şi blocul de vizavi ţintuite sub o linişte groasă ca smîntîna, o linişte binecuvîntată şi grea dedesubtul căreia noi, copiii ei, abia respirăm.

Noi, fiii ploii. Noi, spaima întunericului. Da' nu e noapte şi nici nu plouă.

— Gata, strigă Puiu.

Ne întoarcem şi nu vedem nimic. Puiu e încă pe hol.

— Hai, băi, vociferăm, ieşi odată!

Şi Puiu îşi face apariţia.

Are pe el o rochie de seară, cu sclipici, şi-a pus pantofi cu toc, ţine în mîna dreaptă o poşetă, capul tuns periuţă şi l-a ascuns sub un batic înflorat, s-a dat cu ruj din gros şi s-a machiat.

Merge ca o femeie, legănîndu-şi graţios poşetuţa.

Arată exact ca o sperietoare fugită din lan.

În trei secunde sîntem pe jos, ţinîndu-ne de burtă. Rîdem ca nebunii, dînd din picioare, unii peste alţii.

Puiu se opreşte.

A rămas cu o mînă-n aer de parc-ar scrie ceva pe o tablă invizibilă. Faţa, de uimire, i-a căzut peste bărbie. Credea, probabil, c-o să rămînem şocaţi.

Iar în loc de asta, noi rîdem cu lacrimi, înecîndu-ne, într-un delir satanic, de neoprit, care inundă apartamentul.

Niciodată nu ne-am mai distrat aşa de *bine*.

Puiu e Charlie Chaplin, Stan şi Bran plus alţi o mie de comici vestiţi ai ecranului laolaltă.

Puiu lasă mîna pe lîngă corp şi reuşeşte să închidă gura.

Noi, cu lacrimi şiruindu-ne pe obraji şi dureri de burtă, ne potolim greu.

— Ce rîdeţi, băi, ce rîdeţi aşa?

După ton, Puiu e supărat.

Nu înţelege unde-a greşit. Doar s-a îmbrăcat ca o femeie. Pînă şi sutien şi-a pus pe dedesubt,

umplut cu naiba ştie ce.

Sărim în picioare şi începem să-l pipăim.

Îi băgăm mîna sub fustă, îi masăm pieptul şi-l strîngem de fund. Sub greutatea noastră, Puiu se prăbuşeşte pe spate, cu picioarele-n sus. Îl călărim sălbatic, muşcîndu-l de braţe şi ciupindu-l.

Vrem să-i dăm chiloţii jos şi Puiu urlă.

Nelu, deasupra lui, îi astupă gura cu palma, dar urletele lui Puiu continuă să zguduie apartamentul. Se zbate să scape din strînsoare, dar sîntem prea mulţi.

A rămas fără chiloţi şi are rochia ridicată pînă la brîu.

Puiu izbeşte cu picioarele şi ţipă.

Reuşim să-l întoarcem cu faţa-n jos şi mimăm că i-o tragem pe la spate. S-a făcut roşu fundul lui Puiu de la atîtea palme.

Ne place. Ne place *groaznic*.

Deodată, se aude soneria: ţîrrrrr! Ţîrrrrr! Ţîrrrrr!

Încremenim.

Soneria continuă să zbîrnîie.

De data asta, lung.

Ţîrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!

Ăla de-afară s-a înţepenit cu degetul pe buton.

Lulu duce un deget la buze, făcîndu-ne semn să nu vorbim, însă nu e cazul: aproape ne ţinem şi respiraţia.

Începe o serie de bătăi cu palma în uşă.

— Nu vă e ruşine, la ora asta! Da' unde vă treziţi? Lulu şi voi ăia de-acolo, deschide! Lulu, n-auzi? Aţi înnebunit? Ca nişte animale! Băi, animalelor! Chem miliţia, nesimţiţilor! LULU! DESCHIDE! Ei, las' c-am să te spun eu lui maică-ta, măgarule! Un sunet dacă mai aud, sparg uşa, vin la voi şi vă calc în picioare!

Vocea se îndepărtează continuînd să bombăne.

— E Milescu, de la patru, şopteşte Luci.

— Mooamă, zice Lulu tot în şoaptă, vă daţi seama? Dac-a coborît ăsta de la patru, înseamnă că s-a auzit în tot blocu'!

— Băi, ce ţipa! se miră şi Claudiu.

— Lucrează în tura de noapte, şopteşte Luci. Ziua doarme. Cred că l-am sculat din somn…

— Mooamă, se jeluie Lulu, atunci i-am sculat pe toţi, dacă s-a dat ăsta jos din patu' lui de la patru… Am belit-o…

— Am belit-o, normal, completează Claudiu.

— Am belit-o baban de tot, adaugă şi Nelu. O să iasă scandal…

— Băi, şi doar v-am rugat, băi, în pizda măsii!, să nu faceţi gălăgie… Şi noi era să dărîmăm blocu'!

— Din cauza lui Puiu, se dezvinovăţeşte Claudiu.

— CARE, BĂI, DIN CAUZA MEA? ţipă Puiu.

Lulu îi pune iarăşi mîna la gură.

— Băi, vorbeşte în şoaptă, la dracu' să vă ia! şuieră Lulu.

— Băi, frate, mai era puţin şi i-o trăgeam lui Puiu, săracu', în loc de Mariana, zice Nelu pe un ton admirativ şi imediat icnim cu toţii de rîs, astupîndu-ne gura cu palmele şi ţinîndu-ne de nas.

— Cum se mai zbătea, băi…

— Era viol! Viol curat…

— Îi făceam ferfeniţă fundu' lui Puiu…

— Mie mi se sculase…

— Şi mie!

— Da' mie!

— Băi, şi Puiu nu e Mariana!

— Aoleu, să fi fost Mariana aici, cred c-o gîtuiam dacă nu stătea…

Sîntem din nou pe jos de rîs, fiecare ţîşnind să-şi spună părerea. Cînd ne mai potolim, Lulu trage concluzia.

— Băi, nu e bine… A avut dreptate Zoli cu repetiţia… Putea să iasă nasol… Şi o să iasă

nasol… Dacă nici măcar n-a venit Mariana şi a ieşit scandalu' ăsta, vă daţi seama ce s-ar fi întîmplat dacă se dezbrăca?

Toţi derulăm în viteză imagini apocaliptice de viol crunt şi ne excităm imediat: Mariana ridicîndu-şi rochia… Mariana cu ţîţele goale… Mariana… pe spate… Mariana desfăcîndu-şi picioarele… Noi toţi, pe Mariana…

Mooamă, e prea mult!

Ni se întunecă mintea şi vedem negru înaintea ochilor.

Acum sîntem de-a dreptu' speriaţi.

Mamă, ce-ar fi ieşit! Poate şi-o crimă, dacă se împotrivea. Înfundam puşcăria. Sau ne băgau pe toţi la şcoala de corecţie.

Stăteam după gratii ca proştii. Şi pentru ce?

Pentru c-am văzut şi noi o femeie goală adevărată de-aproape… Mamă, da' e periculos sexu' ăsta…

Te face nebun. Tîmpeşte. Îţi pierzi… creierii…

Cred c-o mîncam de vie pe biata Mariana…

Phai! Deştept a fost Zoli cu repetiţia lui. Ne-a salvat viaţa… Mamă, da' ce de criminali zac în noi, aoleu!

Parcă înnebuniserăm.

Şi era numai Puiu. Numai Puiu îmbrăcat în femeie.

Nasol. Foarte nasol.

Bineînţeles că n-am văzut-o niciodată pe Mariana nebuna goală. Nici în ziua aceea, nici altă dată.

Mariana a rămas un mister nocturn, învăluit în ceaţă, ca un vapor pierdut printre gheţari, aidoma Ilenei.

De Ileana, măcar, n-am fi avut curaj să ne apropiem fiindcă privirea, statura, discreţia şi felul ei impenetrabil de a fi ne intimidau. Mariana, ca fantasmă, părea totuşi mai accesibilă, mai

pământeană. Plus că se numea Mariana nebuna, nu Ileana simplu.

Plus că aproape acceptase. Plus că ne luase banii.

Ilenei abia puteam să-i spunem sărut-mîna, dar'mite să-i propunem ceva, Doamne fereşte!

Bîrrr!

Probabil, sub privirea ei albastră şi dreaptă, ne-am fi dezintegrat ca muştele. Sau s-ar fi crăpat pământul, pe loc, şi-am fi căzut grămadă în falia creată.

Da' s-o iau mai domol, ca să înţelegeţi.

A fost aşa: mai întîi, Lulu ne-a dat afară, spunînd că el îşi bagă picioarele şi că dacă vrem totuşi spectacol, să-l programăm în altă parte, nu în apartamentul lui.

Ne-am dus în spatele blocului, la o şedinţă de consiliu, însă nimeni n-a mai sărit cu apartamentul lui după cele întîmplate cu puţin timp în urmă. Toţi dădeau din colţ în colţ şi găseau pretexte după pretexte.

La un moment dat, a apărut Vasilică de la doi care, aflînd cum stă situaţia, s-a oferit să ne bage la el, dar ne-am scuipat în sîn.

Doamne fereşte!, ce-i trecuse prin cap lui Vasilică de la doi! Puteam noi să ne bazăm pe el? Nu puteam. Vasilică era „dus".

Cine ştie ce grozăvenie se mai putea întîmpla în apartamentul lui…: o muşca… îi tăia gîtu'… sărea tipa pe geam… Nu, nu, nu.

Vasilică în sine era un pericol, dar'mite în contact cu o femeie goală adevărată… Era ca şi cum i-ai da chibrituri unui ţînc de trei ani şi l-ai trimite să se joace lîngă rezervorul cu benzină… Aoleu, mamă!

Apoi Claudiu a venit iar cu ideea lui: să tragem la sorţi.

Adică să nu asistăm toţi la dezbrăcare, ci numai trei sau cinci, aleşii aleşilor, care să povestească după aia şi celorlalţi cum a fost.

Numărul ălora cu stea în frunte, din prima, a stîrnit ceartă: Carol spunea că el e deja calificat în finală pe motiv că a venit cu o sută-ntreagă, ceea ce nu ne-a convenit.

Dacă era să fie noroc, atunci noroc să fie, fără pile, cunoştinţe şi relaţii. *Norocu' noroc, de la mama lui!*

Ne-am certat pe chestia asta destul.

Apoi s-a mărit numărul fericiţilor la zece şi din nou ne-am certat.

La urmă de tot, Claudiu a venit cu o soluţie extremă: unul singur!

Cînd am auzit, ni s-a oprit sîngele-n vene.

Mamă, ce miză! Un singur zeu! O singură statuie vorbitoare…

Părea ceva mai tare decît să cîştigi la loz în plic o maşină.

Şi la fel de imposibil.

Toţi ne-am gîndit fulgerător, dacă să intrăm în joc ori nu. Toţi ne-am revăzut viaţa de pînă atunci, căutînd să înţelegem dacă sîntem norocoşi ori nu.

Pe Şerban l-am eliminat de start fiindcă-i ştiam povestea şi cînd ne-a spus-o aproape am picat din picioare: nimeni n-ar fi avut curajul lui. Şerban s-a jucat cu bomba atomică şi a scăpat. Iar asta e rar. Foarte rar, frate.

Pe Şerban nu-l cotonogeau ai lui, ci bunicul din partea mamei care stătea în acelaşi bloc, dar cu un etaj mai sus.

Şerban, ca noi toţi de altfel, nu venea de la şcoală direct acasă, ci mai zăbovea pe ici, pe colo, pe dincolo, pe dincoace, ore bune.

Într-o zi, bunică-său i-a zis:

— Şerban, puiule, nu ma întîrzia atît, că mama ta se îngrijorează. Ştiu că faci de la şcoală

pînă acasă cinci minute, maxim, da' eu îţi dau jumătate de oră. Să nu întîrzii peste o jumătate de oră, c-am să mă înfurii şi-am să te bat.

Deci, i-a şi spus. Deci, ştia. Deci, era în cunoştinţă de cauză.

Însă lui Şerban i-a intrat pe o ureche şi i-a ieşit pe alta.

A doua zi, a venit ca de obicei acasă: după vreo două ore jumate-trei.

În faţa scării, îl aştepta bunică-său.

Cum l-a văzut, cum l-a şi luat de gît, l-a dus sus, în apartamentul lui, aproape tîrîndu-l pe scări şi i-a ars o bătaie la fund cu fosta lui centură de colonel (general era acum, în rezervă, singurul general-general din cartier), că Şerban a dormit numai pe burtă vreo două săptămîni.

Nici nu putea să se-aşeze pe capacul WC-ului şi făcea caca din picioare. La şcoală stătea în bancă fără să atingă scaunul, proptit în genunchi, umeri şi coate. Cînd îşi punea chiloţii pe el, urla. Cînd îl atingea unu' din greşeală, urla.

De ruşine, Şerban nu a povestit nimănui că l-a bătut bunică-său. Zicea că taică-său şi maică-sa şi ne-am cam mirat, dar am lăsat-o „aşa".

Buuuun.

Şi altă dată, într-o vară, maică-sa îl trimite pe Şerban la tuns.

(Cu toţii, vara, parcă eram Tarzani încrucişaţi cu omul-maimuţă. Singurul care se tundea periuţă şi vara şi iarna era Puiu.)

Şerban nu se duce. Atunci maică-sa i se plînge generalului. Generalul îl cheamă la el, îi dă şase lei şi îi spune:

— Vii într-o oră tuns. Ne-am înţeles?

— D-da.

— Zi mai tare, că n-am auzit. NE-AM ÎNŢELES?

— DA! a urlat Şerban, abţinîndu-se să spună da, să trăiţi, tovarăşe general locotenent în rezervă!

A coborît scările Şerban foarte nervos.

(Băi, să strige bunică-miu la mine de parc-aş fi în armată… da' ce-s eu? Unde se crede, pe front? Nu strigă taică-miu şi zbiară el? Mai am pînă plec soldat! Bou' dracului! Şi nici atunci! Cin' se crede? „Vii într-o oră tuns"! Aşa, tam-nisam! Băi, da'….. – completaţi voi în continuare pe linia punctată ce-a tot bodogănit Şerban.)

La colţul blocului este un chioşc de unde cumpăram noi eugenii, ciocolată cu rom, bomboane, ăia mai mari îşi iau ţigări şi uneori, iarna, se mai bagă portocale sau banane.

Pînă la chioşc, Şerban nu se calmase.

Era vară afară, cald. Îi cad ochii pe o îngheţată de trei lei. Scoate automat banii din buzunar, o cumpără şi pleacă lingînd-o către frizerie.

Pe drum, realizează dezastrul: a cheltuit trei lei din ăia şase pentru tuns! Moaamă, ce-l aşteaptă!

Existau două variante: ori se tundea, de doi lei, chilug, la piele, şi-ar fi rîs toţi băieţii de el, ori fugea de-acasă unde vedea cu ochii, renunţa la şcoală… se făcea miner ori pleca pe un şantier al patriei, undeva unde să nu-l ştie nimeni, într-o zonă îndeajuns de lugubră să nu-l găsească nici bunică-său.

Şi atunci Şerban a făcut ceea ce noi, după aceea, am considerat că e gestul de maxim curaj al secolului: *cu ultimii lui trei lei, a tras un loz în plic*!

Putea să iasă necîştigător şi nu-i rămînea decît să se spînzure, fiindcă lui bunică-său n-ar fi avut curaj să-i spună ce-a făcut.

Într-un moment de luciditate îngrozită şi-a văzut moartea cu ochii: el întorcîndu-se fără bani şi netuns. Bunică-său aşteptîndu-l în faţa blocului. Privirile celor doi se întîlnesc. Sînt acum faţă-n faţă. Faţa lui Şerban e pămîntie. A generalului e vînătă de nervi. Mîna dreaptă a generalului, ameninţător, se închide şi se deschide. Degetele

puternice pîrîie. Şerban ţine bărbia-n piept. Sprîncenele generalului formează un „V”.

Generalul: *A trecut mai mult de-o oră. Unde-ai întîrziat, Şerban?*

Şerban nu poate îngăima nimic.

Generalul: *Şerbane, cu tine vorbesc! Ai surzit cumva?*

Şerban: *Nu…*

Generalul: *Bravo. Deci, vorbeşte. Şi auzi. Iar acum răspunde-mi la întrebare: unde-ai întîrziat atît?*

Şerban: *La frizerie.*

Generalul: *Daaa? Şi de ce nu eşti tuns, Şerbane? Nu ţi-am spus să vii într-o oră tuns?*

Şerban: *Ba da…*

Generalul: *Şi atunci, explică-mi: de ce nu eşti tuns?*

Şerban: *Am… cheltuit banii…*

(S-a gîndit să spună că i-a pierdut… că i-a furat cineva… că l-au atacat nişte tîlhari… da’ nu ţinea. Generalul simţea minciunile de la un kilometru.)

Generalul: *Poftim? CE-AI SPUS?! Ia mai repetă o dată.*

Şerban: *I-am… cheltuit…*

Generalul: *Pe ce, Şerban? Nu ţi-am spus eu să vii într-o oră tuns? Şi să te duci direct la frizerie?*

Şerban: *Ba da.*

Generalul: *ŞI?*

Pînă aici a ajuns Şerban cu imaginaţia.

Mai departe n-a putut să treacă, da’ oricum era înspăimîntător.

Şi deci, trage Şerban lozul acela. Şi deci, erau ultimii lui bani. Şi deci, alţii nu mai avea.

Pentru că restul dăduse pe o îngheţată. În loc să se tundă. Într-o oră. Aşa cum ordonase generalul.

Şerban desface lozul cu degete tremurînde şi devine brusc credincios.

Înăuntrul lozului, cu îngeri de jur-împrejur, e Dumnezeu. Chiar Dumnezeu-Dumnezeu. Iar pe pieptul de aur al lui Dumnezeu este scris mare, pe româneşte, cu litere foarte citeţe: ŞASE LEI.

Din ziua aceea Şerban crede în minuni şi ştie că minunile sînt posibile, doar l-a văzut pe Dumnezeu în persoana, cu ochii lui.

Cînd ne-a povestit „faza", mai tîrziu, am avut două reacţii.

Prima: ni s-au tăiat pur şi simplu picioarele, uluiţi de înălţimea şi îndrăzneala gestului. A doua: am jurat să nu ne punem cu Şerban cînd e vorba de vreo chestie norocoasă, fiindcă ursitoarele l-au binecuvîntat din belşug.

În condiţiile astea, vă daţi seama: pe Şerban l-am scos din cursă.

L-am şters de pe listă primul.

Păi, cine a mai avut vreodată în istoria omenirii un curaj asemănător, *măcar pe departe*, cu acela al lui Şerban?

Răspuns corect: nimeni, niciodată.

Iar pe general îl ocoleam.

Dac-ar fi bătut el la uşă, în locul lui Milescu, sigur am fi sărit cu toţii pe geam. Plus că Lulu nu stă decît la unu… jos e iarbă… o nimica toată…un fleac, l-am fi ciuruit…

Şiiii… acu'… ce să vă zic… da' ne-a fost frică!

Ne-a fost frică, na!

Ne-am temut să punem în mîinile unuia singur întreg Paradisul. Mariana nebuna, în mintea noastră – la fel ca şi Ileana –, aparţinea tuturor.

Toţi o cîştigaserăm în dar. Era a noastră. Locuia în blocul nostru.

Cum s-o dăm unuia… „aşa"?

N-am putut. L-am fi urît toată viaţa. Şi după moarte, cred.

Aşa că… am hotărît să-i cerem banii înapoi Marianei.

Ne crăpa obrazul de ruşine, da' ce să facem? N-am avut de ales. Viaţa, uneori, e crudă.

Acu' a apărut problema cine se duce şi-i cere banii înapoi.

Claudiu a sugerat că tot Dorel, da' Dorel n-a vrut.

— Băi, mă fac de rîs, a zis el. v-aţi răzgîndit, n-aveţi chef de femei goale, treaba voastră, da' eu nu mă duc să-i cer tipei banii înapoi. Mai bine i-aţi considera pierduţi şi gata. Ar fi mai frumos. Ce faceţi voi e nasol. E foarte nasol.

Şi cam avea dreptate.

Cînd tot Claudiu, omul tragerilor la sorţi, a propus să dăm cu banu', am fost imediat de-acord.

Dacă pica stema, îi ceream banii. Dacă pica faţa, lăsam lucrurile „aşa".

Am dat cu banu' (o monedă de-un leu) şi a ieşit stema.

Stema Republicii Socialiste România. Stema de pe insignele noastre de foşti pionieri. Stema de pe drapelul naţional.

Stema ţării noastre.

Ah, cît am urît stema aia, cu spicele ei de grîu, cu munţii, brazii, soarele şi ce rahaţi mai erau pe-acolo!

Priveam stema căzută-n praf şi ne venea s-o mîncăm.

Ori să ne căcăm pe ea.

Stema dracului. Ce ne făcuse! Stemă împuţită, de doi lei cincizeci, stema ruşinii noastre! Căzuse ca proasta, pe spate, cu spicele gata desfăcute, ca o tîrfă jegoasă…

Ah, cît am urît în ziua aceea stema patriei, stema Re-pu-bli-cii So-cia-lis-te Ro-mâ-ni-a, stema care ne făcuse de rahat şi din cauza căreia *am ratat să fim bărbaţi*…

Să fim şi noi Lino Ventura… sau Jean Paul Belmondo… Măcar cu experienţă, după cum

spusese Dorel…

Da’ nimeni nu voia să se ducă şi să-i ceară banii Marianei.

Şi totuşi, dăduserăm cu banu’, ceea ce era un lucru aproape sfînt şi care se respecta întotdeauna… Păi, dacă şi datul cu banu’ îl nesocoteam, ne lua dracu’ din secunda următoare şi universul s-ar fi prăbuşit într-un haos absolut.

N-am vrut să chemăm sfîrşitul lumii, aşa că l-am convins pe Corneluş să se ducă.

— Băi, i-am zis, tu eşti cel mai mic dintre noi, nu te poate refuza. Iar dacă te întreabă cumva de ce te-am trimis pe tine, de ce-ai venit tu, dă-ţi pantalonii jos şi stai aşa în faţa ei. O să înţeleagă. Să vezi c-o să înţeleagă ea…

Şi Corneluş s-a dus glonţ, foarte încîntat de misiune.

Urma să stea foarte aproape de Mariana. Urma să discute cu Mariana ca un băiat mare, în numele grupului. Urma să primească nişte bani de la ea. Şi, poate, urma ca Mariana să-l întrebe „da’, de ce-ai venit tu, pui mic?”, iar el atunci… el atunci… da, da, o va face…

Şi, poate, Mariana va fi uimită, la fel cum au fost băieţii… şi se va uita curioasă… la ce are el… Şi dacă Nelu, care e băiat, a pus mîna, de ce n-ar pune mîna şi ea… care nu-i băiat…?

A fost ciudat… da’ nu neplăcut… Ba chiar s-a simţit mîndru cînd băieţii au exclamat OAU, MAMĂ! E ceva. Era chiar ceva.

… Corneluş se întoarce destul de repede cu cele două sute ţinute strîns în pumn. De la căldură şi emoţia misiunii, hîrtiile s-au udat, da’ tot două sute rămîn.

Sîntem uimiţi. Aşa de simplu s-a desfăşurat totul? Se pare că da. Uite, Corneluş e viu. Şi noi sîntem vii. Am scăpat. Se pare că am scăpat.

Sărim cu gura pe Corneluş:

— Cum a fost, băi, zi!

— Păi… spune Corneluş, m-am dus, i-am zis…

— Ce i-ai zis, ce?

— I-am zis… să ne dea banii… înapoi…

— Da' cum i-ai zis? Cum i-ai zis exact?

— Păi… am sunat… ea a deschis…

— Ea a deschis!?

— Da.

— Nu maică-sa…

— Nu, ea.

— Şi? zi mai departe.

— Păi… am sunat… ea a deschis…

— Treci, băi, peste asta! Asta ai mai spus-o. Treci mai departe!

— Păi…

Corneluş stă şi se gîndeşte.

— Păi… ea a deschiiiis… eu i-am zis săru'-mîna…

— Săru'-mîna i-ai zis? Nu bună ziua?

— Nu. I-am zis săru'-mîna. Aşa m-a învăţat maică-mea şi eu aşa zic…

— Bun. Şi după săru'-mîna?

— După săru'-mînaaa… i-am ziiis…

Corneluş se gîndeşte din nou.

Cam încordaţi, noi aşteptăm, totuşi.

Corneluş îşi trece mîna prin cap, ciufulindu-se, apoi o duce la gură.

— După săru'-mîna… i-am zis… am zis… băieţii vor banii înapoi. S-au răzgîndit.

Ne uităm unii la alţii admirativ: dibace propoziţii. Directe. Drept la ţintă. S-a descurcat mucea…

— Şi ea ce-a zis?

— Ea a zis da.

— Cum să zică da?

— Nu. A zis: daaa?

— Adică s-a mirat puţin, nu?

— Da, s-a mirat, admite Corneluş.

— Şi după aia?

— După aia, ea a zis s-aştept puţin… apoi a venit cu banii şi mi i-a dat…

— Şi tu ce-ai făcut?

— Eu am zis mulţumeeesc… apoi săru'-mîna… şi am plecat…

Sîntem un pic nemulţumiţi. Lipseşte ceva. dar ce lipseşte?

— Cum era îmbrăcată? sare Zoli.

— Păi… cu un capot, cred…

— UN CAPOT?

— Da.

— Ce culoare?

— Ei… nu mai ţin minte culoarea…

— Cum să nu ţii, băi, minte? Că dacă apărea în chiloţi, nu?, ţineai! Sau în costum de baie! Sau în ţîţele goale…

Corneluş nu poate crede:

— Cum s-apară, băi, în ţîţele goale? Putea fi oricine… că nu s-a uitat pe vizor…

Aha! AHA! Asta e: NU S-A UITAT PE VIZOR!

— Şi ce dacă nu s-a uitat pe vizor? întreabă Corneluş.

— Păi, înseamnă că se-aştepta să venim! răcneşte Zoli. Se-aştepta!

— Şi atunci, întreabă Nelu, de ce era în capot? Dormea? Ştergea prafu'? Nu trebuia să se pregătească şi ea? Că două sute de lei e o sumă… Nu pică aşaa… din cer…

O mulţime de întrebări ne înconjoară.

Prin păienjenişul făcut de crengile lor abia puteam să ne mai vedem. Întrebări groase cît brazii, întrebări şerpuite, ca lianele, întrebări micuţe, ca lăstărişul, iar pădurea formată de ele e atît de deasă încît rătăcim prin ea pînă seara, despicînd firu' în patru şi întorcîndu-l pe toate părţile.

Era ca un desen din aburi. Simţeam cu toţii că lipseşte o piesă, ca desenul să fie complet, şi nu găseam piesa. Am căutat-o multă vreme, fără să o

găsim. Iar unii dintre noi, aceia de-atunci, o mai caută şi astăzi, în serile lungi de singurătate pustie, cînd bem în tîmpenie, sticlă după sticlă, ori ne trezim noaptea, ieşim pe balcon, ne aprindem cîte-o ţigară şi stăm aşa, ca proştii, cu mintea amorţită şi ochii-n lacrimi, fără să înţelegem de ce, pînă dimineaţă…

Mamă… dacă n-am fi fost atunci atît de nebuni… şi de copii, la urma urmei, oare cum ar fi arătat viaţa noastră de-acum?

Spre seară, am fost la cofetărie cu alea două sute de lei şi i-am făcut praf. Fiecare a comandat, ca boieru', ce-a dorit. Am mîncat la prăjituri de ne-a venit rău.

Am mîncat-o *pe Mariana* nebuna pînă la ultima firimitură, nimic n-am lăsat în farfurii. Fiecare a avut parte de *o bucăţică* din Mariana şi bucăţica a fost dulce. *Foarte* dulce.

Unii dintre noi, aceia de-atunci, încă mai simţim şi astăzi pe limbă explodîndu-ne gustul minunat al Marianei nebuna…

Draga noastră dragă Mariana nebuna…

Apoi au venit surorile Acutunoaie… şi altele, după ele, dar Ileana şi Mariana nebuna, deşi fictive, au fost primele.

Primele noastre femei. Şi lucrul acesta bărbaţii nu-l uită niciodată, niciodată, niciodată, nici măcar o dată.

Şi cu femeile e la fel, da' ele, cel puţin, sînt femei, nu?

Fiecare bloc, din oricare cartier de pe glob, are legendele lui.

Şi blocul nostru avea.

Madam Piuaru, cea în apartamentul căreia au aterizat planoarele, era mai mult decît o legendă, era de-a dreptul un simbol.

Madam Piuaru, în capotul ei negru, cu flori mari, roşii, părea că trăieşte pe treptele de la scara

ei, scara C.

Vara, cum se crăpa de ziuă, madam Piuaru ieşea din apartament cu o cană mare de cafea într-o mînă şi pachetul de Snagov în cealaltă, cobora greoi treptele care despărţeau apartamentul ei de parter, se aşeza pe balustrada lustruită de ciment a intrării în bloc şi rămînea acolo pînă tîrziu în noapte.

Madam Piuaru trăia la vedere, în faţa blocului, urmărindu-i pe toţi cei care intrau, care ieşeau sau mişunau prin jurul zonei ei de observaţie.

Dacă tu, copil, intrai în bloc de o sută de ori şi ieşeai de o sută de ori, trebuia să o saluţi, în total, de două sute de ori, altfel madam Piuaru te ocăra şi ţipa la tine că eşti nepoliticos şi prost crescut.

Blocul nostru avea lipită de el o ştampilă: ştampila era madam Piuaru.

Femeia dădea impresia că s-a născut direct pe treptele care duceau către intrarea în scara C, ori că a crescut acolo, ori că proiectanţii, cînd au gîndit blocul, l-au desenat pe hîrtie cu tot cu madam Piuaru stînd ghemuită ca o balenă gestantă şi sătulă pe balustrada de ciment negru a ultimei scări.

Madam Piuaru ştia tot ce se întîmplă în bloc, da' tot, tot, tot.

În bloc şi pe lîngă bloc, fiindcă în ciuda ochelarilor enormi, cu rame groase şi lentile cît sifoanele, „bătea" pînă departe madam Piuaru şi nu-i scăpa nici o mişcare.

Probabil ştia exact şi cîte vrăbii sînt în copaci şi le cunoştea pe fiecare după un mic amănunt, inobservabil pentru alţii.

Nu însă şi pentru madam Piuaru, care, în creierul ei de elefant laborios compartimentat, stoca toate informaţiile referitoare la ăia de treceau pe lîngă bloc, dar şi la ăia de stăteau în bloc.

Putea să-ţi spună Madam Piuaru culoarea precisă a cămăşilor purtate săptămîna trecută, de

cîte ori ai intrat în scară şi ce aveai în mînă, cum îţi stătea părul şi dacă aveai sandale în picioare ori pantofi.

Toată ziua sugea din ţigară şi bea tone de cafele, din aceeaşi cană maro cu dungi galbene.

Capotul negru cu flori mari roşii şi cana maro cu dungi galbene erau emblemele lui Madam Piuaru, semnele ei distinctive.

Cînd urca uneori în apartament, cu diferite ocazii, cana maro şi pachetul de Snagov rămîneau acolo, pe balustrada lată de ciment negru a scării blocului, ca nişte semne teritoriale avertizante.

Nimeni n-a îndrăznit vreodată să se aşeze pe locul lui Madam Piuaru, chiar şi cînd femeia nu era prezentă, din cauza cănii şi a pachetului de Snagov care strigau: păstraţi distanţa! Fiţi respectuoşi! Ăsta e spaţiul sacru al stăpînei noastre! Temeţi-vă de consecinţe şi, dacă ţineţi la viaţa voastră, să nu vă treacă prin cap vreun gest nesăbuit! Stăpîna noastră nu e aici, dar se va întoarce şi vai de acela care ar cuteza să-i murdărească tronul! Pace vouă, locatarilor, şi dormiţi liniştiţi: Madam Piuaru veghează! Ochiul ei aprins nu se închide niciodată, niciodată, niciodată…

Noi eram nişte mucoşi, mai mici decît Corneluş, cînd ne-am mutat în bloc, unii la grădiniţă, iar alţii în clasa întîi sau a doua, am trecut într-a treia, apoi într-a patra, într-a cincea, a şasea, a şaptea şi Madam Piuaru a fost mereu acolo, la postul ei, urmărindu-ne îndeaproape evoluţia, ştiind ce boli am avut şi cum ne-am vindecat, cît am stat prin spitale şi din ce motiv, cum îi cheamă pe bunicii noştri şi unde locuiesc, de cîte ori am fost la ei şi numărul exact de zile, ce note am luat la şcoală, care-s materiile ce nu ne plac şi aşa mai departe.

Madam Piuaru era enciclopedia vie a blocului, arhiva biografică a tuturor locatarilor, strîngătoarea de bîrfe şi secrete, sfătuitoarea

mamelor şi soacra neoficială a taţilor, directorul general al perimetrului, paznicul şi soldatul necruţător de care se tem toţi duşmanii.

Cu madam Piuaru acolo, pe treptele scării C, ştiam că sîntem apăraţi.

Ştiam că nu ni se poate întîmpla nimic.

Ştiam că exista un zeu, în capot şi cu bigudiurile ascunse sub basma, care ne ocroteşte.

De aceea, mă şi mir că planoarele au căzut în apartamentul ei sau că a putut avea loc explozia buteliei de la subsol…

Tare ne-am mai mirat atunci şi aproape nu puteam crede: cum, cu Madam Piuaru aici, să se întîmple aşa ceva?

Madam Piuaru, pentru noi, era precum Ceauşescu, adică Primul Secretar ori Secretarul General al blocului.

Însă aşa cum şi Ceauşescu a păţit-o în ’77, cu dezastrul acela de pe 4 martie, cînd un cutremur a lovit România fără acordul lui, la fel s-a întîmplat, probabil, şi cu Madam Piuaru.

Ceauşescu se afla în Iran atunci, adică ochiul lui nestins lumina departe de ţară.

În secunda ciocnirii planoarelor, Madam Piuaru desigur aţipise în spatele ochelarilor cu lentile groase şi, în plus, nu se găsea pe teritoriul apartamentului, altfel planoarele, oricît ar fi fost ele de planoare avariate, n-ar fi îndrăznit să cadă peste ea.

În creierul lor de orătănii plutitoare tot şi-ar fi zis: băi, nu e bine! Hai s-o facem mai la dreapta sau mai la stînga, nu aici, nu, nu, că ne omoară Madam Piuaru după aceea…

Prăbuşirea planoarelor şi explozia buteliei de la subsol au fost şi au rămas o pată urîtă, de neşters, pe dosarul şi cariera imaculată a femeii. Sigur, după aceea, cînd partidul i-a înlocuit toată mobila din casă cu una nou-nouţă, inexistentă în magazine, pentru export, celebritatea ei a crescut, depăşind marginile blocului, însă ruşinea, de doar

cîteva secunde, cînd a luat-o, probabil, somnul, a continuat să fîlfîie deasupra CV-ului ei de cerber, demascator şi jenant ca o gaură în chiloţi.

Şi ştiţi cum e: degeaba eşti tu o super-divă, idolul bărbaţilor şi invidia femeilor, dacă te împiedici în direct, o singură dată, şi întreg mapamondu' vede că, sub rochia de vedetă, ai chiloţii murdari sau cu marginile zdrenţuite, că gata, te-ai pogorît din înalturi şi ai devenit o simplă muritoare batjocorită.

Însă Madam Piuaru, spre deosebire de divele astea neînzestrate, care se bazează doar pe strălucire, frumuseţe şi farmec, fără să aibă şi o miză morală în conduita lor, Madam Piuaru, deci, era o luptătoare, o încercată profesionistă a hărţuielilor de guerillă, un suflet de partizană călit în torturile asasine ale duşmanului, şi n-a renunţat.

A luat-o iarăşi de jos, construindu-şi firimitură cu firimitură propria casă a Poporului, muncind din greu zi de zi, cu sudoare, abnegaţie şi dăruire, astfel că, peste doar cîteva luni, era din nou ce-a fost, ba şi mai mult decît atît.

Madam Piuaru, dragi cititori, un exemplu de urmat, o pildă vie a ceea ce înseamnă să vrei cu adevărat ceva şi să nu precupeţeşti nici un efort pînă ce obiectivul, ţinta, planul nu sînt îndeplinite în proporţie de sută la sută, şi chiar depăşite, întru slava contemporanilor şi uimirea veşnică a generaţiilor ce vor veni.

Madam Piuaru: ce om!, ce voinţă!, cît caracter!

Madam Piuaru: un exemplu pentru noi toţi, o stea din constelaţia geniilor neştiute ale cartierului, un drum în viaţa pe care puţini îl pot urma, prea slabi ori insuficient antrenaţi ca să poată măcar spera la un astfel de destin măreţ.

Madam Piuaru: un far călăuzitor al blocului, un om între oamenii cartierului, o biografie tulburătoare, un spirit dîrz, revoluţionar, venit să ne însufleţească pentru totdeauna şi să rămînă

mereu, ca un diamant fierbinte, în zestrea de aur a omenirii, pînă-n veacul veacurilor.

Ma-dam Pi-ua-ru! Ma-dam Pi-ua-ru! Ma-dam Pi-ua-ru!

Uraaaa! Uraaaa! Uraaa!

Slava noastră şi mîndria, Madam Piuaru – România, slava noastră şi mîndria, Madam Piuaru – România, uraaaa, uraaa, uraaa… (completaţi voi, aşa cum v-aţi plictisit deja, mai departe, pe linia punctată……).

Nea Mircea, o altă legendă a blocului, era şofer de pîine, după cum spuneam noi, adică toată ziua conducea pe străzi o caşcarabetă pîrîitoare, cu roţi şi volan, care aducea vag a maşină.

Lua tone de covrigi de la fabrica de pîine şi-i distribuia.

Nu mai exista un alt covrigar în tîrg.

Nea Mircea, un om din blocul nostru, era singurul şi unicul care făcea treaba asta şi toţi copiii din oraş îl cunoşteau, atît pe el, cît şi pîrîitoarea lui.

Cum îl vedeau sau îi auzeau maşina (fiindcă se recunoştea după zgomot, de departe), cum ştiau: au venit covrigii! au venit covrigii!

Erau de două feluri covrigii: unii mai mari şi mai graşi, de un leu, prin care puteai să-ţi treci pumnul şi să-i porţi la încheietură, ca pe o brăţară de aluat, şi ăia mici, de cincizeci de bani, împletiţi şi mai subţiri.

Pentru noi, n-avea importanţă: ne plăceau şi unii şi ceilalţi.

Nea Mircea, în fiecare zi, măcar o dată, de obicei pe la prînz, trecea pe-acasă.

Lăsa pîrîitoarea în faţa blocului şi urca la trei, unde stătea el, să lase diverse: o pîine-două, nişte covrigi, carne, salam, brînză, ouă, portocale, banane, ciocolată şi ce mai găsea el în drumurile lui de vedetă muncitoare.

Noi îi pîndeam sosirea şi făceam cerc în jurul maşinii, aidoma unor soldaţi de rînd la sosirea comandantului unităţii. Aproape că şi salutam. Nea Mircea, om bun de felul său, ne dădea măcar un şirag de covrigi calzi pe care ne băteam ca hienele flămînde.

Unul înhăţa covrigii şi-o lua la fugă, urmărit de restul trupei, încercînd să mănînce, în alergare, cît mai mulţi, pînă puneam mîna pe el, îl trînteam în iarbă şi reuşeam să împărţim ce-a mai rămas, printre scuipaţi, înjurături şi şpiţuri trase cu sete în coastele ăluia care pusese primul mîna pe ei.

După o vreme, văzînd bătăliile turbate care se duceau din cauza covrigilor lui, nea Mircea a început să-i împartă personal: unu' ţie, unu' ţie, unu' ţie, da' niciodată nu ajungeau, fiindcă noi eram o groază şi el nu putea să fure chiar toată producţia.

Era ca la carne: cine sosea mai repede şi prindea, prindea, cine fugea mai încet, rămînea cu buzele umflate.

Luînd exemplul părinţilor noştri, am început să facem liste: tu ai luat azi, nu mai iei mîine; tu n-ai luat azi, tu iei mîine, însă nici aşa n-a fost bine, că nea Mircea venea la o anumită oră cînd unii erau în casă, pe alţii îi strigau deja mamele lor şi astfel cîţiva mîncau zilnic, iar restul abia prindea.

Am trecut la o altă listă, de data asta nominală, în ordine alfabetică, unde erau numele tuturor şi zilele săptămînii.

Cine primea un covrig luni, apărea cu o bulină pe listă.

Mai putea spera la unul joi sau vineri, ori dacă renunţa cineva, însă nu prea era cazu'…

Lista o ţinea Zoli în camera lui şi era documentul oficial al covrigilor blocului.

Numai că Zoli, uneori, mai pleca din oraş, părinţii lui aveau concediu sau se duceau pe la ţară, ploua, ningea, începea şcoala şi se alegea prafu' de listă.

Atunci iar ieşea bătaie şi nea Mircea ameninţa că nu mai pupăm nici un covrig pînă la adînci bătrîneţi. Da' era om bun nea Mircea şi peste cîteva zile ne ierta.

Nimeni n-a mai mîncat în cartier atîţia covrigi calzi cîţi am mîncat noi.

Încercau unii, în special ăia de la Zet, să se infiltreze în rîndurile noastre, doar-doar or prinde şi ei ceva, da' nu le mergea.

Cum vedeam un străin, cum ţipam ca maimuţele: şase, Zetul! şase, Zetul! şi imediat se dădea alarma. Plus că şi nea Mircea ne cunoştea după figură, însă cîte unu', aşa, din cînd în cînd, profitînd de neatenţia noastră, mai reuşea să înhaţe un covrig. Da' se-ntîmpla rar. Foarte rar. Ne păzeam cu străşnicie parcarea şi n-o cedam nimănui.

Şi mai avea un obicei nea Mircea pe care-l cunoşteam toţi: seara, venea puţin afumat acasă şi punea muzica tare.

În timpul săptămînii mai puţin, da' sîmbăta şi duminica – destul.

Scotea boxele pe balcon şi ne asasina cu Benone Sinulescu.

Benone Sinulescu, Irina Loghin, Maria Lătăreţu şi alţii, dar la Benone Sinulescu, în special, leşinam.

Îi plăcea Benone Sinulescu lui nea Mircea de ziceai că-i frate-său.

Punea, la pick-up-ul lui aceleaşi şi aceleaşi discuri, de zeci de ori, că ne venea să plecăm în codru.

Muzica îl emoţiona foarte tare pe nea Mircea: începea să plîngă şi spărgea pahare în dinţi. Bea vinu' pînă la fund, apoi mînca paharu'. Sărea nevastă-sa să i-l scoată din gură, însă el deja reuşea să înghită o bucată.

Muzica populară a lui Benone Sinulescu îi crea nişte stări unice lui nea Mircea.

Întîi se întuneca la faţă şi nu mai putea să vorbească. Apoi începea să plîngă şi pupa pe toată lumea, cerîndu-şi iertare că a greşit…?! Apoi îl apuca urlatu' şi mînca paharu'. La urmă, plîngea, din nou, cu fruntea-n mîini, zguduit de suspine largi şi lacrimile curgîndu-i gîrlă pe cămaşă.

Noi, copiii, învăţasem pe de rost tot repertoriul artistic al lui Benone Sinulescu şi l-am fi putut recita oricînd.

Ştiam la virgulă şi „Cît e Siriul de mare", şi „Cînd eram pe Ialomiţa", şi „La Lenuţa sub cerdac", şi „Eu ţi-am iubit ochii tăi".

„Eu ţi-am iubit ochii tăi" era şlagărul preferat al lui nea Mircea.

Pe ăsta îl punea cel mai des. Iar cînd o făcea, ştiam că e deja la partea cu mîncatul paharului, după care urmează plînsul, tot pe „Eu ţi-am iubit ochii tăi".

Îl ataca groaznic la sentiment melodia asta pe nea Mircea.

Să fi fost la volan, cred că ne-ar fi dat întreaga caşcarabetă plină de covrigi, plus hainele de pe el.

Se sensibiliza în ultimul hal nea Mircea cînd auzea „Eu ţi-am iubit ochii tăi" şi plîngea multă vreme, deznădăjduit, ca după mort.

Plîngea de uda cămaşa. I-o scotea nevastă-sa, rămînea în maiou, şi tot plîngea. Avea un efect teribil asupra lui „Eu ţi-am iubit ochii tăi" cîntat de Benone Sinulescu. Şi altele, da' ăsta într-un fel extraordinar.

Fiindcă zgîria discurile şi acul sărea exact cînd îi era lumea mai dragă şi el uda faţa de masă, îşi cumpărase vreo douăzeci de discuri cu melodia respectivă, să aibă de rezervă şi să nu rămînă în pauză de plîns pe gol.

N-avea copii nea Mircea, pentru că nevastă-sa, după cîteva avorturi la rînd, şi-a stricat uterul.

A adoptat unu', o fetiţă, Doina, mai tîrziu, însă pînă s-apară fetiţa, noi, copiii blocului, toţi,

am fost copiii lui.

Era un om bun nea Mircea şi noi îl iubeam.

Numai că într-o seară, cum venea el puţin afumat acasă, n-a observat un şanţ săpat pentru extinderea canalizării cartierului, s-a împiedicat, a căzut direct în cap de la vreo doi metri pe o conductă de beton şi a murit.

Crescusem măricei, da' am fost toţi la înmormîntarea lui, iar melodia aceea a lui Benone Sinulescu, „Eu ţi-am iubit ochii tăi", ne-a rămas celor care încă mai sîntem, imprimată pe veci în memorie şi cînd o auzim, foarte, foarte rar, în cine ştie ce ocazie, ne dau lacrimile gîndindu-ne la săracu' nea Mircea şi covrigii lui calzi de un leu şi plîngem ca proştii, fără să ne înţeleagă nimeni, exact ca el…

Da' exact ca el… atunci…

Doar că nu mîncăm pahare…

Şi legende mai erau, dar n-am să vă plictisesc acum prea mult cu ele.

Nea Ţiţi, de pildă, fost sportiv de performanţă, care cobora în fiecare duminică dimineaţa din bloc, fie vară, fie iarnă, doar în şort şi maiou, şi făcea exerciţii pe maidanul de lîngă bloc, trăgea de-un extensor pînă să-l rupă şi arunca hăt!, o bilă de opt kilograme…

… nea Ghiţă, judokan şi culturist, omul cu umerii cei mai laţi din cartier, spaima de moarte a borfaşilor, tot în blocul nostru stătea şi în caz de, ziceam: băi, poate vrei să te spun lui nea Ghiţă!, că respectivul, oricine-ar fi fost, se şi evapora…

… nea Costel, artistul blocului, actor la Teatrul Naţional din centru, singurul actor-actor din cartier, cu pleata lăsată pe spate şi ochii de viperă care băga fiori în toate mamele noastre, făcîndu-le să suspine nostalgic şi să-l privească, după ce trecea, cu un zîmbet dureros agăţat de colţul gurii…

… şi alţii, da… Şi alţii.

Însă în ziua cînd au apărut surorile Acutunoaie, balanţa nu doar că s-a înclinat, dar s-a rupt şi cîntarul, frate!

Surorile Acutunoaie au devenit *emblema* noastră.

Le-am adoptat imediat şi ne-am îndrăgostit de ele în aceeaşi secundă. Ele erau reginele, iar noi sclavii devotaţi pînă la moarte, gata să sărim şi de pe bloc dacă ne-o cereau.

Surorile Acutunoaie ne-au marcat cu fierul roşu.

Surorile Acutunoaie ne-au rămas tatuate pe creier şi oricîte Angeline Jolie, Eve Herţigove, Claudii Schiffer, Peneloape Cruz şi alte minunăţii feminine ar exista pe planetă ori prin Univers, în mintea noastră, cei care mai sîntem (ştiu că v-am asasinat cu formula asta şi-mi cer scuze), surorile Acutunoaie rămîn *ever*, pentru totdeauna pe locul întîi şi nu pot coborî de-acolo aşa cum nu poţi să-l înlocuieşti pe Iisus Hristos cu altcineva şi să spui: gata! De mîine nu-l mai invoc pe Iisus, dă-l în pisici! O fi fost el mare sculă acu' două mii de ani, da' e puţin expirat băiatu' şi n-a venit cu nimic nou de-atunci.

Aşa că, *sorry*.

Din clipa asta, mă închin, uite, la nea Pandele, administratorul blocului. O fi el gras, prost şi ridicol în tot ce face, da' e parcă mai aproape de mine, plus că sîntem şi vecini de palier! Pa, pa, Iisus, adio şi să-mi scrii dacă te întorci. Pînă atunci, nea Pandele e Dumnezeu.

Poţi face aşa ceva? Da, sigur, însă e cam… rar…

S-a întîmplat aşa: eram cu toţii în parcare şi jucam fotbal, cînd un camion militar verde, mare cît o secerătoare, a oprit lîngă noi.

În cabină, lîngă şofer, stăteau înghesuite mai multe persoane, iar în spate, pe platforma înţesată de mobilă, una lîngă alta, aşezate ca păpuşile într-o vitrină, deasupra unei canapele rabatabile, cu ochi mari, părul lung şi zîmbăreţe, *stăteau trei fete*…

Şoferul s-a dat jos din cabină, s-a dus în spate şi-a tras de mînerele platformei, eliberînd-o.

Cele trei graţii s-au ridicat sprintene, uşoare şi transparente ca fulgii de păpădie (sau cel puţin aşa ni s-a părut nouă) şi au poposit pe pămînt, în mijlocul nostru, fără să se topească…

Aveau fustiţe scurte, din care ieşeau picioare lungi, subţiri şi bronzate.

Nu semănau una cu alta decît la ochi şi la păr.

Erau cam de vîrsta noastră şi zîmbeau frumos.

Stăteau drepte, mlădioase, umăr lîngă umăr, şi se uitau la noi.

Şi noi ne uitam la ele şi aveam impresia că se dăduseră jos nu dintr-un camion militar hodorogit, ci de-a dreptul dintr-o icoană. Pentru că zîmbeau, ne-am dat seama că sînt vii; hipnotizaţi aproape de ochii lor negri, ne spuneam în gînd că niciodată n-am văzut ceva mai frumos.

Una să fi fost doar şi am fi căzut cu toţii la picioarele ei, jurîndu-i credinţă, pe loc, dar trei deodată?!

Trei, Doamne, şi toate trei… vorba poetului…?

Partida de fotbal s-a dus dracului.

Mingea, izbită de unu', a fugit ruşinată-n iarbă şi a rămas acolo, plîngînd cu spume, convinsă, în sufletul ei de minge, că o vom uita pentru totdeauna şi că nimeni, niciodată n-o va mai atinge.

Vara va trece, va veni toamna şi apoi iarna, va fi frig, zăpadă şi ger, iar ea va îngheţa sub stratul gros de nea, abandonată şi uitată de toţi, pînă la primăvară, cînd zăpada se va topi şi cineva, un străin, nu noi, va da peste ea din greşeală şi va exclama uimit: uite o minge de fotbal din piele, o

minge profesionistă care costă trei sute de lei! Cine oare a lăsat-o aici şi de ce? Ia, hai, s-o iau eu acasă şi s-o dau copiilor să se joace, că e păcat de ea!

Aşa se gîndea mingea că va păţi în cel mai bun caz, fiindcă surorile Acutunoaie coborîseră din ceruri în cartier, fără aripi, că ne-am fi speriat de ele!, şi stăteau lîngă noi ca nişte îngerese de porţelan fin, iar nouă ne era teamă să respirăm prea tare, ca nu cumva, aidoma păpădiilor fragile, să nu se dezintegreze în fragmente micuţe şi să dispară.

Le priveam printre gene, înfricoşaţi.

Doamne, ne gîndeam, poate exista *aşa ceva*?

Doamne, ce-ai făcut? Doamne, atotputernicule, ne-ai nenorocit!

Ai luat o bucată de Rai şi ai trîntit-o în capul nostru. Cum ne vom descurca noi mai departe cu Raiu' ăsta? care-s instrucţiunile de folosire? Termenul de valabilitate? Ce facem mai concret cu Raiu' ăsta şi cum?

Sîntem nişte bieţi muritori, Doamne, nici măcar adolescenţi de-a binelea, şi trimiţi în mijlocul nostru nu una, ci trei îngerese deodată? Păi, dacă făceam în bloc atac de cord şi-o mierleam?

Mamele noastre şi-ar fi smuls părul din cap. Taţii noştri ar fi înnebunit. Bunicile îşi băgau unghia-n gît, ca piţigoaicele. Nici n-aveau o parcelă liberă în cimitir unde să ne îngroape pe toţi…

Şi de ce?

Dai cu gaz toxic, Doamne? Trimiţi Apocalipsa în parcarea noastră? N-ai şi Tu puţină milă, Doamne?

Însă Dumnezeu cred că era plecat în concediu atunci. Sau dormea. Cert e că nu ne-a răspuns la nici o întrebare şi ne-a lăsat, de capul nostru, să ne descurcăm, cum om şti.

Şi momentul de stupoare fericită poate s-ar fi prelungit naiba ştie cît, fiindcă noi nu eram în stare nici să ne mişcăm de-acolo, nici să vorbim, nici să

ne smulgem picioarele înţepenite în ciment dacă n-ar fi apărut un bărbat înalt, îmbrăcat în militar, cu părul dat peste cap, complet alb, care să spună:

— Bună, băieţi? Ce faceţi aici?

Am ridicat către el nişte priviri imploratoare, explicîndu-i din ochi:

— *Murim, domnule. Murim de dragul fetelor ăstea*…

— Staţi aici? a continuat domnul, trecînd peste blocajul nostru.

Am reuşit, cu eforturi, să dăm din cap, adică da, da, stăm aici, stăm aici, nu ne vom mişca de-aici, unde sînt fetele astea, niciodată, niciodată, niciodată… aici rămînem, în vecii vecilor, Amin şi aleluia…

Domnul, înţelegînd probabil altceva, a zis:

— Ei, înseamnă că vom fi vecini…

Apoi domnul a făcut ceva *extraordinar*…

Domnul a întins mîna stîngă într-o parte şi a spus în limba română, clar, astfel încît am înţeles toţi:

— Ele sînt fetele mele. Mariana, Dorina şi Silvia.

Moaamă!

Le-a zis pe nume! Ştiam cum le cheamă.

Nici unul din noi n-a înţeles care-i Mariana, care-i Dorina şi care-i Silvia, dar vă dau cuvîntul meu că-n-avea-nici-o-im-por-tan-ţă… nici-o-im-por-tan-ţă…

Era deja prea mult.

Puteam spune, *măcar în gînd*, Mariana…? Dorina…? Silvia…? Aveam voie, oare? Nu ne auzea cineva?

Mariana – Dorina – Silvia, Mariana – Dorina – Silvia, Mariana – Dorina – Silvia…

Cred c-am fi fost în stare să repetăm numele astea zile întregi, fără mîncare ori apă, hrănindu-ne doar din sonoritatea lor magică.

Poate vă întrebaţi cum de s-a întîmplat să păţim ce-am păţit, şi pe bună dreptate.

Păiiii… v-am zis, nu prea erau fete.

Nici în blocul nostru, nici prin cartier.

La băieţi, ne călcam în picioare unii pe alţii, da' fete ciuciu. Iar acelea care totuşi existau, v-am spus, da' poate aţi uitat: ori erau prea mari, ori prea mici, ori nu ne interesau.

Trecuseră numai cîteva zile de la întîmplarea cu Mariana nebuna şi ne simţeam încă naşpa. Naşpa de tot.

Plus că a avut loc, presupun, unul din acele momente rare din istoria omenirii, cosmice, care se produc o dată la o sută sau o mie de ani, cînd toate condiţiile efectuării lui sînt îndeplinite, iar cei care participă, sînt pregătiţi.

Noi eram copţi şi tînjeam, inconştient, pentru întîlnirea cu surorile Acutunoaie, însă nu ştiam că surorile Acutunoaie există.

Newton, de pildă, era pregătit şi muncise ani la rînd pentru teoria lui, fără s-o poată formula exact, dar legenda spune că i-a căzut un măr din grădină în cap şi Newton a exclamat:

— Mişto! Meserie! O să devin celebru! Toţi mucoşii pămîntului mă vor învăţa la şcoală! Am să intru în toate manualele de fizică! Poza mea va fi pretutindeni! Mamă, ce marfă este! Păcat nu s-a inventat premiul Nobel, că l-aş fi luat! Sau televizorul! Apăream la televizor, mă vedeau gagicile din întreaga lume! Sau Facebook-ul… Primeam paişpe catralioane de *like*-uri, îl spărgeam pe Messi… Nasol, din punctul ăsta de vedere! Foarte nasol. Măcar dac-ar exista cinematograful… Jucam şi eu cu Angelina Jolie în vreun film, alături de Pacino şi de Niro, în regia lui Spielberg, poate luam un Oscar, două… Aoleu, şi-a amintit el, da' nici astea nu s-au inventat… Ce dracu' să fac? Hai în bibliotecă să scriu naibii teoria asta, să-i dau numele meu şi ce-o fi mai departe, om vedea… Doamne-ajută!

Sau Arhimede: omu' era pregătit pentru ce avea să facă, doar că nu ştia cum s-o facă.

Şi s-a băgat în baie, fiindcă fusese la un meci de fotbal din parcarea lui, pierduse cu 3-1, era furios şi transpirase, a simţit că e mai uşor, a văzut apa urcînd pe marginea căzii şi a urlat:

— EVRIKA! M-am scos! Am să fiu *number one*! Groaznic de faimos! Celebru! Meserie va fi, pe bune! Am să dau autografe! O să mă adore femeile. Ăştia micii, dacă n-or să ştie de mine, vor rămîne repetenţi şi se va alege dracu' de ei! O să îngroaşe rîndurile şomerilor şi-o să cerşească un bănuţ, de secărică, la colţu' străzii! Băi, frate, o să am statui peste tot, de-acu' pînă-n 2014, ba chiar şi mai încolo! Pe Kennedy o să-l împuşte la Dallas, Ceauşescu o să fie ciuruit la Tîrgovişte, Marilyn Monroe se va sinucide la 36 de ani, Janis Joplin va muri de o supradoză, de John Lennon, săracu', nici nu mai vorbesc, da' tot eu o să rămîn cel mai nemuritor dintre nemuritorii nemuritorilor! Cel mai celebru matematician *ever*! *Ever!*

Şi legenda spune că a sărit din baie şi a luat-o la fugă prin oraş, nebun de fericire.

Cu noi s-a întîmplat la fel.

Surorile Acutunoaie au fost, pentru noi, mărul care i-a căzut în cap lui Newton ori sala de baie a lui Arhimede.

A fost aşa cum am zis deja, o potrivire cosmică.

Toate, dar toate planetele erau aliniate, inclusiv acelea de prin alte galaxii, care n-au fost descoperite încă, şi a avut loc ce a avut loc.

E simplu. *Groaznic de simplu*.

S-a produs, altfel spus, un *coup de foudre* colectiv între surorile Acutunoaie şi noi.

Moaamă! Viaţa putea începe: ne găsiserăm Julietele.

Apoi, din cabină a coborît şi mama fetelor, cu un băieţel în braţe (vestitul frăţior al surorilor Acutunoaie, cel mai frumos copil care s-a născut vreodată pe planetă), şi a lătrat atît către domnul cu părul alb, cît şi în direcţia zînelor:

— Şi acum, ce staţi aşa? Puneţi mîna şi daţi jos mobila! Vreţi să ne apuce seara aici?

Domnul cu părul alb s-a uitat spre noi şi a zîmbit, fără să spună nimic.

Fetele s-au întors cu faţa la camion şi au început să tragă de nişte scaune băgate unu-ntr-altul.

Fustiţele scurte s-au ridicat în acelaşi timp, ca la o comandă, toate trei, şi noi am putut să vedem şi mai mult din picioarele lor lungi, subţiri şi bronzate.

Stăteau cu spatele la noi şi cu faţa către camion, chinuindu-se, bietele de ele, să dea jos de pe platforma camionului scaunele acelea.

Fără ca Lulu (sau Nelu, sau Puiu, sau Zoli, sau Claudiu, sau Luci) să spună ceva, orice, am lăsat partida noastră de fotbal în paştele mamii ei şi am sărit să le ajutăm.

Săream şi-n foc, v-am zis, dacă ne-o cereau, săream în cap, de pe bloc, toţi deodată, cît ai zice peşte, aşa că numai a le ajuta să dea jos mobila aceea şi s-o ducem în apartamentul lor de la parter ni s-a părut un fleac.

Niciodată n-am cărat nişte mobilă cu mai mult entuziasm.

Ne băteam care să pună mîna primul pe vreo noptieră, pe vreun cuier sau un covor.

La piesele mari (patul, şifonierul, dulapul de bucătărie) se băgau şi domnul cu părul alb, şi şoferul, da' noi eram de bază.

N-am lăsat graţiile acelea divine, unice şi desăvîrşite să transporte cu mînuţele lor fine aproape nimic.

Mai luau şi ele, aşa, cîte-o crăticioară, cîte-o vază micuţă ori un ghiveci minuscul de flori, dar în

rest noi am făcut, cît ai bate din palme, toată munca, plini de energie, zîmbind în permanenţă ca proştii, de parcă înghiţiserăm nişte pastile euforizante, fără să simţim efortul.

A fost, cred, cea mai rapidă mutare din istoria cartierului.

Mama fetelor, în apartament, dădea indicaţii:

— Ăsta aici…. Ăsta aici… Ăsta mai la stînga… Nu, nu e bine… mai la stînga, gata, STOP!, lăsaţi-o aşa, da, aici… ghivecele pe geam, aidoma unui comandant care-şi organizează cu mîna sigură, ochi ager şi voinţă de fier, trupele pe cîmpul de luptă.

Fetele, cu fustiţele lor scurte şi picioarele bronzate, pluteau prin aer (ni se părea nouă), abia atingînd pămîntul, pe drumul de la camion şi pînă-n apartament.

Fiindcă eram prea mulţi şi ajunseserăm să ne ciocnim cap în cap de atîta dăruire, s-au aşezat cuminţi, una lîngă alta, pe balustrada de ciment lustruit a intrării în bloc şi ne urmăreau.

Fiecare, trecînd prin dreptul lor, fără să vrea, instinctiv, îşi umfla pieptul, căuta să calce cît mai ţanţos, pentru a convinge juriul că el e cel mai puternic, cel mai hotărît, cel mai frumos şi mai destoinic băiat. Juriul, generos, zîmbea tuturor concurenţilor, încurajîndu-i din priviri şi menţinînd vie flacăra întrecerii…

La sfîrşit, aproape ne-a părut rău că s-a terminat.

Sub ochii celor trei zeiţe, am fi descărcat un TIR!, două!, o sută de TIR-uri!, numai ca ele să stea acolo, în fustiţele lor scurte, cu mîinile aşezate frumos în poală, zîmbăreţe şi cuminţi, ca nişte cadouri minunate găsite sub bradul de Crăciun.

— Gata, a anunţat şoferul, vesel. S-a terminat…

Domnul cu părul alb a venit şi a privit camionul gol, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

De la muncă, uniforma militară transpirase. Era numai în cămaşă. Domnul a scos printre buze un sunet uşor, lung, ca un fluierat, pe două tonuri, jumătate uimire – jumătate admiraţie.

— Bravo, băieţi, a spus. Vă mulţumesc mult! Fără voi, nu ştiu, sincer, cum ne-am fi descurcat…

Apoi a băgat mîna în buzunar şi ne-a întins o hîrtie de 50 de lei:

— Luaţi-vă o îngheţată, a zis el. Sau nişte sucuri. Le meritaţi…

Am refuzat cu indignare banii: vai, da' se poate, noi am făcut-o „aşa", ca vecini, a fost o nimica toată, nu ne-am obosit deloc… – şi zău dacă minţeam în vreun fel.

Domnul fugea după noi cu banii, noi fugeam de el, să nu-i primim.

Mama fetelor privea scena de la fereastra bucătăriei.

Văzînd cum stă treaba, a strigat:

— Mariana, Silvia, Dorina! Ia daţi-le voi băieţilor măcar un pahar de sirop, dacă altceva nu vor…, apoi a făcut un semn autoritar către noi:

— Băieţi, veniţi aici! Fetele or să v-aducă un pahar de sirop. Sper că nu le refuzaţi, nu?

O, Doamne, cum am fi putut să le refuzăm?

Şi nici nu trebuie vreun pahar: am fi băut lichidul direct din pantoful lor, ori de pe jos…

Ne-am aliniat, ca popîndăii-n lan, pe treptele scării, trăgînd, din cînd în cînd, cu ochiul către bucătărie, unde fetele se mişcau repede şi precis, siluetele lor fulgerînd uneori cadrul ferestrei.

Luci s-a trezit, la un moment dat, să întrebe:

— Băi, da' mingea unde este?

Am întors toţi capetele către parcare.

Nu se vedea.

Ei, drăcia dracului, da' parcă jucaserăm fotbal cu ea, nu? Unde era mingea? Mingea noastră de fotbal, din piele veritabilă?

Fraţii Matran s-au ridicat în picioare.

— Băi, aţi ascuns-o voi cumva?

Noi? NOI??

Am suit umerii spre cer aproape şocaţi: noi să ascundem mingea? Ce minge? Şi cînd am jucat ultima oară fotbal? Dar care fotbal?Nici n-am auzit de jocul asta… Ne confundă fraţii Matran, sigur ne confundă…

— Băi, mă omoară taică-meu dacă vin fără minge acasă, a mai apucat să spună Luci, însă cuvintele i s-au oprit în gît.

Surorile Acutunoaie, una după alta, aidoma unor stewardese de vis la bordul unui Boeing 707, plin cu oameni de afaceri super bogaţi, soseau cu trei tăvi de plastic pe care erau puse o mulţime de pahare.

(Cît am cărat mobila, mai mult din semne şi indicaţii uşoare, le învăţaserăm deja numele.)

Prima era Mariana, oh, măiculiţă, Mariana… apoi venea Silvia, iar la urmă Dorina. Problema dispariţiei mingii s-a fîsîit, ducîndu-se pe burtă în paştele mamii ei, fiindcă surorile Acutunoaie se aflau acolo, în mijlocul nostru, ba ne şi serveau, cu mîinile lor, din nişte pahare de toate felurile, desperecheate, însă cui îi păsa d'asta?, cel mai bun sirop de vişine cu sifon pe care l-am băut vreodată.

Fiecare a primit paharul din mîinile lor aşa cum sportivii, la Olimpiadă, primesc medaliile de aur: cu emoţie, recunoştinţă şi evlavie. Abia reuşeam să apucăm paharele acelea, ferindu-ne să le atungem degetele, dînd din cap şi mormăind lucruri de neînţeles, în afara lui Lulu care, cînd a primit paharul lui de pe tava Marianei, a spus tare, făcîndu-ne să ne simţim de tot rahatul, că nu ne-a dat prin minte, dar spălînd, totuşi, ruşinea întregului grup:

— *Mulţumesc, sărut mîna…*

Era să scăpăm băuturile din mînă.

Unu: Lulu spusese „mulţumesc", ceea ce noi n-am fost în stare, şi doi: zisese, clar, bine articulat, „sărut mîna" şi nu obişnuitul „săru'-mîna".

„T”-ul acela adăugat artistic la sfîrşitul verbului „săru”, ceea ce a schimbat neidentificatul „săru” într-un ditamai „sărut”, l-a catapultat pe Lulu în stratosferă, făcîndu-l, dintr-odată, să fie deasupra noastră. Putea să ne scuipe-n cap ori să se strîmbe la noi de la înălţimea unde se afla, fără ca noi să-i putem face… ceva…

Am belit ochii bovin, paralizaţi de surpriză, şi ne-am spus în sinea noastră: băi, da’ e tare Lulu… E tare de tot! Ce-a mai scos-o şi cum a zis-o!

— Cu plăcere, a şoptit Mariana, aruncîndu-i un zîmbet numai şi numai pentru el, zîmbet pe care Lulu l-a primit şi l-a pus apoi neglijent pe umăr, ca un fular sportiv.

Altu’ ar fi fugit în casă, repede, să-l ascundă bine, să nu i-l ia ceilalţi, dar Lulu a procedat ca un adevărat JohnWayne mărinimos, care-şi cruţă duşmanul de moarte şi nu-l împuşcă, deşi ar putea, şi ar fi cazu’, că ăla după aia se ridică, scoate cu degete tremurînde pistolul şi (completaţi voi, după fantezie, pe linia punctată……).

Mingea s-a găsit, da, şi fraţii Matran au luat-o în casă. Recunoscătoare şi fericită, mingea a vărsat cîteva lacrimi de piele veritabilă, drept mulţumire că n-a fost abandonată străinilor şi nu va putrezi acolo, în iarbă, pînă la primăvara viitoare.

Noi ne-am răspîndit, fiecare prin apartamentele noastre, simţind în suflet ceva foarte ciudat şi nou.

În după-amiaza aceea toţi ne-am purtat foarte *bizar*.

Lulu a încercat, pentru prima oară în viaţa lui, să se bărbierească.

N-avea pe faţă cine ştie ce, doar un puf moale şi rar, abia vizibil, dar şi-a zis că a venit timpul să-l dea jos.

S-a tăiat îngrozitor cu aparatul de ras al lui cumnatu-său, ciopîrţindu-se ca după o bătălie cu

turcii.

Luci s-a dus în camera lui, a încuiat-o cu cheia şi şi-a pus Phoenix, *Mugur de fluier*.

A ascultat melodia stînd în pat, de vreo zece ori la rînd, cu mîinile sub cap şi privind tavanul.

Claudiu a mîncat un borcan întreg de dulceaţă.

Simţea că îi e foame şi prin frigider cam bătea vîntul.

S-a aşezat la masă, cu borcanul în faţă şi pîinea alături.

A luat o linguriţă, apoi încă o linguriţă, apoi încă o linguriţă cu gîndurile aiurea… şi poate-ar mai fi luat, dar se terminase borcanul.

Ultima oară cînd a vrut să înghită, în linguriţă nu mai era nimic.

S-a uitat la obiectul de metal, apoi la acela de sticlă şi pentru o secundă s-a întrebat unde dracului e dulceaţa, că el mai-nainte deschisese borcanul?! Şi cine naiba a mîncat-o, că el nu se simţea sătul deloc…?, ba dimpotrivă, parcă îi era şi mai foame…

Nelu, pentru prima dată în vara aceea şi poate pentru singura dată în toate verile de pînă atunci, după ce-a intrat în casă, s-a uitat la cărţile din biblioteca familiei.

Nelu avea chef să citească… o chestie… ceva, „aşa”, de aventuri, dar şi cu dragoste, dacă se poate, însă niciodată nu se uitase prea bine la biblioteca din sufragerie.

Ştia că o şterge soră-sa de praf, duminica, şi că taică-său, în stînga, jos, după un geam de sticlă, avea colecţia lui de băuturi şi ţigări străine, puse acolo „de mîndrie”, ca în vitrina unui *Shop*.

Bibelourile maică-sii, mileurile – astea le mai cunoştea, da’ cărţile…

La cărţi nu se uitase niciodată.

Văzuse că sînt prin rafturi, mai multe volume, unele cu scris argintat pe cotor, altele simple, plus

cele patru biblii, că ţi se dizloca umărul cînd le luai în mînă, ale *Dicţionarului Enciclopedic Român*.

Pe astea, mai demult, se uitase, în special la poze, însă cu restul n-avea nici o legătură.

A început să citească literele: Alexandre Dumas – *Cei trei muşchetari*, Alexandre Dumas *Regina Margot*, Alexandre Dumas *Vicontele de Bragelonne*, Alexandre Dumas *După douăzeci de ani*…. dar volumele cartonate, cu scris auriu pe copertă erau parcă prea groase şi prea multe.

Vicontele de Bragelonne – patru bucăţi babane! *Regina Margot* – o cărţoaie de vreo 500 de pagini, *După douăzeci de ani* – alte două cărămizi descurajante… nu, şi-a spus Nelu, e mult, e prea mult…

El voia ceva uşor, simplu şi cu puţine pagini, care să aibă nişte cavaleri, da, însă şi puţină dragoste…

S-a uitat prin bibliotecă vreo jumătate de oră şi efortul citirii atîtor titluri l-a obosit atît de tare, încît după aceea s-a culcat şi a visat ceva unde el însuşi era cavaler, pe un cal negru, şi salva nişte domniţe înspăimîntate dintr-un turn în flăcări atacat de duşmani.

Tot a fost bine şi s-a felicitat pentru idee: uite că a visat ceva ca o carte, da' fără să fie obligat s-o citească… O chestie mişto. Foarte mişto. Poate o să mai încerce o dată.

Zoli s-a dus acasă şi a făcut o baie. Aşa i-a venit.

Maică-sa îl credea în camera lui.

Cînd a intrat şi l-a văzut în cadă, deşi a strigat Zoli „ocupat!", femeia a rămas în prag, nemişcată, uitîndu-se la el ca la o fantomă.

— Ce faci aici? a întrebat maică-sa.

— Mă spăl, a spus Zoli, acoperindu-şi bazinul cu palmele.

— Ziua? a întrebat maică-sa. La mijlocul săptămînii?

— Da, ce are? a zis Zoli, supărat de insistenţele maică-sii.

— Păi, eu mă rog de tine să te speli măcar sîmbăta şi dacă n-ar ţipa taică-tău, n-ai face-o nici atunci… Ai păţit ceva… te-ai lovit… ţi-e rău?

— Nu, mamă, a spus Zoli, n-am nimic… Mă spăl şi eu… „aşa”…

— Da’ de ce? nu înţelegea maică-sa.

— „Aşaaa”, a zis Zoli. Mă spăl şi eu „aşa”… Ce, n-am voie?

— Zoli, puiule, a zis maică-sa, poţi să te speli în fiecare zi, dacă vrei, eu m-aş bucura… da’ nu ştiu ce te-a apucat acum… Tu n-ai făcut niciodată baie… ziua…

— Ei, de-acum o să fac, a spus Zoli. Bine? Şi închide uşa, te rog… Iar altă dată, să baţi mai întîi, nu intra „aşa”… că poate sînt gol, poate mă şterg… poate stau pe WC…

Maică-sa s-a uitat la el lung.

Pînă de curînd, ea îl dădea cu săpun şi îl freca bine cu buretele, ca să fie sigură de rezultat, iar de intrat în baie intra cînd voia, fără să ciocănească la uşă… ca la ea acasă, nu?

Şi acu’… ăsta, Zoli, impune reguli… Măi, să fie, ce schimbare…! O fi crescut copilul şi n-a observat ea? Sigur s-a întîmplat ceva, şi-a zis maică-sa, da’ nu vrea să spună…

Seara, a discutat problema cu tatăl lui Zoli, explicîndu-i în amănunt evenimentul.

Bărbatul şi-a frecat bărbia nerasă, apoi a zis:

— Rodico dragă, asta e: băiatu’ a crescut, se ruşinează, poate i-au apărut şi lui nişte fire acolo… ştii tu… se uită la ele… le studiază…

— Dragă, i-a spus soţia, din partea mea poate să-i apară şi o pădure, nu doar cîteva fire de iarbă, da’ ce l-a apucat în mijlocul săptămînii… asta mă intrigă pe mine… De ce în mijlocul săptămînii? Ziua-n amiaza mare?!

— Eu ştiu?! a zis taică-său. Poate ziua se vede mai bine… Şi ţie-ţi plăcea… mai demult…

ziua… nu?

— Bărbaţii – tot porci, a conchis nevastă-sa. Ce îl întreb eu şi ce-mi răspunde el?! Nu de mine e vorba acum, ci de băiat! El a făcut baie ziua, pentru prima oară, astăzi, nu eu!

— Păi, a zis bărbatu-său, poate facem şi noi o dată… în timpul zilei, cînd ăsta e plecat pe-afară… baie, dragă, a subliniat el, ce te uiţi aşa? La baie mă refeream… În loc să o facem… noaptea… cînd ştii tu că o facem… poate ar trebui s-o mai facem şi ziua…. că se vede mai bine…

— Vorbeşti numai în dodii! a ţipat femeia, prefăcîndu-se că e supărată. Numai la asta vă e gîndul…

— Da' ce-am zis, dragă, ce-am zis? a întrebat bărbatu-său nevinovat ca un ghiocel, prinzînd-o tare de fund.

— Vezi c-apare băiatu', a şoptit nevastă-sa, privind peste umăr.

— Şi dacă apare… ce? zice el, băgîndu-i adînc mîna sub capotul de casă şi prinzîndu-i în palme carnea moale a coapselor.

— Costele, stai cuminte, măi, şopteşte femeia vag ameţită, fără să se ferească, dar privind către uşă.

— Sînt cu-mi-nte, dra-gă, spune el înaintînd şi mai adînc spre interiorul coapselor, pînă îi atinge chiloţii. Nu sînt-eu-a-cum-cu-min-te?

— Costele, zice răguşit femeia, ţie-ţi arde dee…?

Bărbatul îşi introdusese degetul mare sub chiloţii femeii.

— Dragă, spune el, nu-mi arde. Mie mi-a luat foc… Vrei să vezi cum ies flăcări din mine?

— Vreau, şopteşte femeia, muşcîndu-l de ureche. Zău… că vreau…

— Şi dacă se scoală… ăsta micu'? întreabă bărbatu-său, mişcîndu-şi degetul mare înăuntrul chiloţilor femeii.

— Nu se scoală el, şopteşte gîfîit Rodica, băgîndu-i limba în ureche. Şi e băiat mare de-acum…

— Şi eu m-am făcut foarte mare, spune fierbinte şi încet bărbatul, prinzînd-o cu mîna liberă de un sîn. Te interesează… mărimea?

— Mă in-te-re-sea-ză, zice femeia punîndu-i mîna deasupra pantalonilor. Mă interesează foarte tare…

— Şi nu e îndeajuns de tare? întreabă el, scoţîndu-i sînul din sutien.

— Ba da… ba da… ba da…

În ziua aceea, părinţii lui Zoli, după mulţi ani, au făcut dragoste aşa cum nu mai făcuseră demult. Femeia a rămas pe spate, cu ochii mari, răsuflînd greu. La tîmple avea broboade mici de transpiraţie.

— E bine, a spus ea, să-ţi crească băieţii… E foarte bine… Uitasem că poate fi atît de bine…

— Şi va mai fi… a zis bărbatu-său enigmatic.

— Cînd? a vrut ea să ştie, privindu-l amuzată. Zi-mi, cînd? Tot în noaptea asta?

— Dragă, a zis el zîmbind. Mă sperii… Vrei să dorm pe balcon?

— Nu, a zis ea, cuibărindu-se sub umărul lui. Nu. Rămîi aici… Rămîi aşa… Ce vă mai speriaţi, *micuţilor*… Ce vă mai speriaţi…

— Da, aşa e, spuse bărbatul sărutînd-o pe frunte. Voi ne înspăimîntaţi totdeauna… totdeauna… totdeauna… da' încercăm şi noi să facem faţă… uneori… cînd ne iese…

Puiu, dintre toţi, a fost cel mai practic: s-a dus în baie şi, din cîteva mişcări, s-a eliberat de tensiune.

De vreo trei ori s-a dus Puiu în baie să se elibereze de tensiune. Surorile Acutunoaie, şi Mariana în special, erau mari generatoare de tensiune.

Uneori, noaptea, în paturile noastre de adolescenţi, gîndindu-ne la ele, ne venea să urlăm de atîta *tensiune*.

— Băi, voi aţi văzut că Mariana are sîni? întrebă Puiu pe neaşteptate într-o seară cînd ne adunaserăm, ca de obicei, în faţa scării B, unde stătea Lulu, şi discutam chestii.

Întrebarea lui Puiu a plesnit întunericul nopţii, lovind-o ca un bici. Fiecare a simţit arsura pe obraz. Pe obraz şi în stomac.

— Da, băi, deşteptule, a zis Lulu, vag superior. Sigur că am observat… Că era şi greu, ce să zic…

— Da, băi, a insistat Puiu, da' aţi văzut cît sînt?

— Sînt sîni ca toţi sînii, a spus Claudiu. Rotunzi… albi… ca mingile… cu sfîrcuri…

— Băi, nici o tipă nu-i are la fel ca altă tipă, zise Nelu. Mi-a spus mie frate-miu… şi-am văzut şi eu…

— Ai văzut şi tu… spuse Lulu dispreţuitor. Unde-ai văzut tu, băi, sîni?

— Păi, zise Nelu, am văzut la mare… am văzut pe stradă…

— … prin reviste… completă Corneluş.

În alte condiţii, Corneluş n-ar fi îndrăznit să intervină, dar de la întîmplarea din apartamentul lui Lulu, ştie că poate să intre în vorbă fără să ceară voie, deşi subiectele, cîteodată, ca acum, de pildă, nu erau de nasul lui.

Toţi am rîs.

— Da, băi, zise Nelu. Şi prin reviste! Ce, alea nu-s femei?

— Femei de hîrtie, spuse Luci.

— Da, c-o ai tu de tablă! se enervă Nelu. Sînt pe hîrtie, boule, nu-s de hîrtie!

— Băi, ia vezi, ridică glasul Luci. Pe cine faci tu bou?

— Pe tine, băi, pe tine, ţipă Nelu. Că eşti.

— Gata, băi, interveni autoritar Lulu. Încetaţi.

— Şi-am văzut şi la soru-mea! zise Nelu, cu năduf, ca un ultim argument.

— Ăia nu se pun, zise Lulu.

— Nu se pun, da' i-am văzut şi erau aproape cît ai Marianei!

Ne-am uitat spre Nelu, toţi, în aceeaşi secundă.

— De unde ştii tu cît îi are Mariana? întrebă Lulu.

— Băi, se apără Nelu, exact-exact nu ştiu… Da' îmi imaginez…

Aaaaa, îşi imaginează, am zis noi în gînd.

Ne speriaserăm. Acum, că doar îşi imagina, ne-am liniştit. Oricine putea să-şi imagineze orice, nu?

— Băi, eu *chiar i-am văzut* pe-ai Marianei! zise Puiu.

În clipa aceea, dac-am fi fost de sticlă, ne-am fi spart.

Zob ne-am fi făcut, cu toţii. Praf şi pulbere.

— Ce-ai… făcut… băi? întrebă rar Alexandru.

— I-am văzut, spuse Puiu.

— Ce-ai văzut? întrebă Lulu cu o voce îngheţată.

— Am văzut sînii Marianei, spuse Puiu.

Răspunsul lui, atît de clar şi de simplu, ne-a îngheţat.

Adică, nu visasem. Nu trăiam un vis. Puiu reuşea, din nou, să ne şocheze.

— Cînd… i-ai văzut? întrebă Luci, în numele tuturor.

— Aseară, spuse Puiu.

— ASEARĂ??, am sărit cu toţii. Da' aseară eram toţi aici, nu? CÎND aseară?

— Aseară, zise Puiu, cînd eram toţi aici.

Am tăcut, ca la comandă, afirmativ, lăsîndu-l să continue.

— Aseară, reluă Puiu, cînd eram toţi aici… Mariana stătea sprijinită de uşa blocului, nu?

Da, am dat noi din cap, muteşte.

— Şi purta bluza aia cu năsturei în faţă, nu?

Am revăzut în minte scena.

Da, Mariana, aseară, purta bluza ei, atît de cunoscută, cu un model bleumarin pe fond alb, care se încheia cu nişte năsturei în faţă. Mai avea şi pantalonii ei galbeni, da, şi sandale, parcă, în picioare. Da, aşa era. Da' pînă aici Puiu nu spusese cine ştie ce.

— Băi, zise Puiu, nu ştiu cum, poate s-a aplecat… poate i s-a desfăcut unu' din greşeală… chestia e că bluza făcea o buclă aici, la piept, arătă Puiu propriul piept, şi de unde stăteam eu, adică de-acolo, întinse Puiu o mînă către perete, i se vedeau sînii.

Imaginea descrisă ne-a copleşit.

Băi, ce baftă mai avea şi bou' ăsta! De ce nu ni se întîmplase nouă? Cum de-a stat animalu' tocmai acolo? Băi, ce baftă pe capu' lui! Idiotu' dracului!

— I-am arătat şi lui Corneluş, zise Puiu, ca o confirmare supremă a evenimentului.

Poftim?

Mucea grupului văzuse şi el sînii Marianei?

Băi, frate, da' asta le întrecea pe toate! Cum să vadă Corneluş, mucea grupului, cel mai mic dintre noi, sînii Marianei? Pe toţi? Adică mucosu' ăsta ştie mai multe decît noi? Şi nu spune nimic? Nu explodase încă? Nu sărise în aer? Stătea printre noi, ba făcea şi bancuri, după ce văzuse sînii Marianei?

Ne-am întors ca lupii către Corneluş, gata să-l sfîşiem.

— Da, băi, zise Corneluş, i-am văzut şi eu…

Fantastic! Erau doi, deci!

Doi dintre ai noştri, ca şi noi, cum ar veni, care-l văzuseră pe Dumnezeu în pielea goală şi mai puteau privi! Erau vii! Nu le arseseră ochii! Vorbeau încă! Şi nu spuseseră nimic pînă atunci! Fantastic!

— Pe *amîndoi*? întrebă Lulu şi i-am mulţumit în gînd fiindcă exprimase cu voce tare dilema care ne chinuia pe toţi.

— Băi… zise Corneluş, pe un ton moale, eu cred c-am văzut numa' unu'… Da, zise el gîndindu-se – şi l-am urît de moarte pe mucea grupului, fiindcă se citea pe figura lui că revede imaginea de aseară şi o controlează –, unu' singur era. Nu ştiu cîţi a văzut Puiu, da' eu am văzut unu', recunoscu el.

Ne-am întors iarăşi, ca un stol ameninţător de şoimi flămînzi, ca un complet de judecată, către condamnat.

— Şi eu tot unu' am văzut, zise Puiu. Ăsta din…

Puiu se ridică în picioare, aşezîndu-se exact ca Mariana aseară, şi îşi duse mîna dreaptă la piept.

— … ăsta din dreapta, da… că eu eram acolo, ea stătea aici şi deci p'ăsta l-am văzut: dreptul…

Păşise cu dreptu' în Paradis idiotu'!

Ce dacă-l văzuse pe dreptu' sau pe stîngu'? Oricum, eram terminaţi. Avea şi un martor, care confirmase, deci era *adevărat*.

— Şi de ce n-aţi spus, băi, nimic pînă acum? explodă Luci.

— Păi… zise Puiu, eu m-am cărat aseară… Mariana a observat că mă uitam… s-a întors cu spatele şi-a intrat în casă… Nu ţineţi minte?

Ba da.

Chiar ne mirasem: de ce pleacă Mariana atît de devreme?

Fără ea (sau ele) statul pe-afară, noaptea, nu mai avea nici un farmec. Cu toţii, după aia, am plecat acasă, nu? A-ha-ha, d'asta o ştersese Mariana! Acum se lega. Deci, din cauza boilor ăstora am rămas noi aseară fără Mariana?!

Ne venea, pe de o parte, să-i batem, iar pe de alta, în ciuda înfrîngerii, eram morţi de curiozitate.

Lulu, ca de obicei, în calitatea de lider al grupului, a preluat iniţiativa, salvîndu-ne de tînguieli şi tîrguieli umilitoare.

— Şi cum era, băi… ţîţa aia…? întrebă el aproape fără să i se sesizeze nici un interes în voce, „aşa”, ca un amănunt ce rămăsese, pînă atunci, neexplicat.

Puiu şi Corneluş se uită unul la altul.

— Băi, era *mişto*, zise Puiu.

Noi am rămas tăcuţi. Aşteptam. Sigur că era mişto! Asta o ştiam şi noi, fără s-o vedem. Cum puteau să fie sînii Marianei altfel decît mişto? Da’ voiam şi alte detalii.

Văzîndu-ne, probabil, figurile întrebătoare, maxilarele strînse şi balele care ne curgeau, Puiu continuă:

— Mişto de tot. Rotundă… „aşa”… da’ şi puţin lunguiaţă… ridicată la vîrf… şi mărişoară…

— Cam… cît… de… „mărişoară”? ceru Lulu, neînduplecat.

— Băi… rotunji Puiu mîinile în aer, chinuindu-se să definească exact mărimea, cam atît… cred…

Ne holbam la palmele depărtate ale lui Puiu şi prin minte ne fugeau imagini ameţitoare, stridente, viu colorate, ca nişte reclame fosforescente văzute prin parbrizul unei maşini ce goneşte cu peste două sute la oră.

Toate imaginile cădeau pe creierul nostru încins cu zgomot de cascadă. Pînă la cer săreau stropii, frate, pînă la cer şi mai departe…

— Să-ţi moară ţie mama-n chinuri? Să mori tu? zise Claudiu.

— Băi, să-mi moară mie mama-n chinuri. Să mor eu… Da’ aşa ţin minte… aşa mi s-a părut… aşa cred eu…

Fiecare propoziţie a lui Puiu era ca un cuţit în inima noastră. Auzi… ţine minte… i s-a părut… crede…

Ne uitam la palmele depărtate ale lui Puiu şi încercam să vedem dincolo de ele, să înţelegem şi noi clipa aceea magică, să pătrundem în miezul ei fierbinte şi misterios, dar ne era imposibil.

Le iubeam pe surorile Acutunoaie ca *întreg*.

Fiecare avea o preferinţă anume, dar ele formau aproape un concept de feminitate, un sistem integral. Erau o unitate… fragmentată, dar totuşi formau un întreg. Unu, doi, trei, patru (cei mai mulţi) o plăceau pe Mariana, unu, doi, trei, patru (destui) o plăceau pe Silvia, iar pe Dorina, care era mai mare decît noi, mai şcolită, mai deşteaptă şi mai retrasă o adoram ca parte a aceluiaşi întreg, surorile Acutunoaie, emblema noastră, mîndria noastră, secretul nostru…

De cînd sosiseră surorile Acutunoaie în bloc, totul se schimbase.

Meciurile nu prea mai erau meciuri, îl admiram în prostie p'ăla micu', frăţiorul vestitelor surori, ne strîngeam foarte des în spatele blocului, sub ferestrele lor de la parter şi în general căpătaserăm alte obiceiuri.

Dacă Mariana, de pildă, apărea la scară, cum unu'-doi se dădeau loviţi, accidentaţi, inapţi de joc şi-şi căutau treabă prin jurul ei.

Dacă Mariana, Silvia, Dorina, oricare din ele sau toate la un loc plecau în casă, plecam şi noi.

Dacă ieşeau cu ăla micu' să-l plimbe, cum lăsam baltă tot şi năvăleam într-acolo, chipurile să-l facem să rîdă şi aşa mai departe.

Ne cam întorseseră pe dos surorile Acutunoaie şi umblam în limbă după ele, de parcă ne-am fi înţeles.

Însă nimeni nu spusese ceva, în clar, altuia; de pildă, mie-mi place Mariana sau mie-mi place de Silvia sau tată, ce mişto e Dorina, păcat că-i aşa de deşteaptă!

Nimeni nu spusese aşa ceva.

Toţi ne feream unii de alţii, fericiţi că am descoperit mersul pe jos. Bănuiam că restul,

ceilalţi, merg în mîini ori calcă direct pe cap.

Noi eram singurii din Univers care ştiam să păşim pe picioare, ne deplasam cu picioarele şi chiar fugeam cu ajutorul lor.

Eram, probabil, la fel de caraghioşi ca nişte struţi care încearcă să înoate, însă cui îi păsa?

Dacă struţa, iubita struţului, deci, se află dincolo, şi între voi se găseşte o apă, tu, struţ, ce naiba faci? Înoţi cum ştii. Înoţi aşa cum poţi. Înoţi şi tu, acolo, ca un struţ îndrăgostit, care vrea să ajungă la struţa lui. Ce-i rău în asta?

Nimic, nu? Absolut nimic. Şi atunci?

Făceam şi noi ce ne ducea mintea. Făceam şi noi ce aveam impresia ori credeam că se face.

Eram îndrăgoştiţi ca rîmele şi sufeream ca nişte cîini.

Da' cel mai rău era de surorile Acutunoaie.

Să fi vrut şi n-aveau cum să se împartă la atîţia.

Şi orbiţi de dragoste, am uitat că pe lumea în care trăiam, alături de noi, se mai afla unu', nebăgat în seamă şi batjocura tuturor: Vasilică.

Da, Vasilică de la doi. Da, ăla pe care nu-l luaserăm la vizionarea cu Mariana nebuna. Ăla care, cînd Lulu ne alungase din apartament, se oferise, benevol, să ne primească în apartamentul lui, cu tot cu Mariana nebuna, şi noi îl refuzaserăm. Ăla care voia să se sinucidă dacă n-ajungea el poet pînă la 18 ani. Ăla căruia Zbarnea îi trăsese un cap în gură, iar Puiu îl călcase în picioare. Ăla care-a primit diplomă de la Primul Secretar al judeţului. Ăla cu freza lui lipită de cap. Ăla care nu ştie să joace nici fotbal, nici altceva. Ăla, da, bizarul blocului. Da, el.

Vă imaginaţi ce s-a putut întîmpla?

Nu, nu vă imaginaţi, fiindcă n-aveţi cum.

Cine să-şi închipuie că după ce două planoare se izbesc unul de altul şi cad peste blocul nostru, la nici o săptămînă, în acelaşi bloc, explodează subsolul din cauza unei butelii?

Dacă e vreo persoană vie în Univers ori măcar aici, pe Pămînt, care să poată prevedea aşa ceva, atunci şi voi, da, puteţi să vă închipuiţi ce s-a întîmplat, da, e foarte simplu.

Foarte, foarte simplu. Exagerat de simplu. Sfidător de simplu.

Numai că trebuie să faceţi dovada că aţi prevăzut *milimetric* primele două chestii. Numai atît, da?

OK!

România, pe vremea aia, mergea către comunism în zbor.

Şi mergea şi mergea biata Românie, către comunism în zbor, şi mergea şi mergea, că de la atîta mers, ba şi în zbor, deci dificil ca naiba, dificil în draci, biata Românie se cocîrjase cu totul şi făcuse un bot ca de capră.

Oamenii muncii, cu neprecupeţit avînt şi însufleţiţi groaznic de viziunile Primului Secretar al Partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ura, ura, ura, de-un milion de ori, construiau socialismu' de-i mergeau fulgii, îndeplineau planu' cincinal în patru ani şi jumătate şi ocupau şi locu'-ntîi.

Ura, ura, ura.

Şoimii patriei pluteau liber de la un balcon la altul, pionierii studiau pînă picau laţi directivele călăuzitoare ale Partidului (ura, ura, ura), utecişţii se achitau integral de sarcinile stabilite, agricultorii dădeau ţării tot mai multe roade, intelectualii intelectualizau de zor, muncitorii urmau neabătuţi directivele tuturor congreselor extraordinare şi unice, mamele eroine turnau la copii într-o veselie, sportivii aduceau medalii acasă cît snopii şi le închinau pe toate partidului, în frunte cu nepreţuitul şi infailibilul său Secretar General, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ura, ura, ura, de-un

milion de ori, eram, nu?, cei mai tari, cei mai buni şi cei mai cei de pe Planetă.

Nu exista o altă ţară mai harnică şi mai dăruită, că pînă şi Soarele se hotărîse să răsară direct din curu' Bucureştiului, unde stătea ferecat, după cum indicase într-o cuvîntare de-o excepţională importanţă însuşi Primul Secretar al Partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ura, ura, ura, de-un milion de ori, într-un bunker atomic din subsolurile Casei Poporului, a doua construcţie cea mai mare de pe glob (sic!) după Pentagon, însă împuţiţii de americani capitalişti, putrezi-le-ar în veci sîmburele lor păcătos, nu-i aveau, ca noi, nici pe Toma Alimoş, haiduc celebru din ţara de jos, nici pe Cosma Răcoare, unde pune ăsta pumnu', doare, nici pe Andrii Popa cel vestit, care trecea prin Valea Seacă (judeţul Bacău) cu hangeru' scos din teacă, poporul american capitalist şi ostil României nu le avea nici pe Mioriţa, nici pe Joiţa, ori Steluţa, oile noastre dragi şi înţelepte, groaznic de dragi şi oribil de înţelepte, care ne-au învăţat supunerea, să ţinem capu' plecat şi să lingem pe jos ori de cîte ori ne-o cere cineva.

Totuşi, în ciuda organizării perfecte a vieţii, care era perfectă, era sublimă, ce mai, dar lipsea cu desăvîrşire, toţi o duceau naşpa spre nasol şi aiurea-n tramvai din cauza (completaţi voi pe linia punctată…….), numai noi, tineretul studios, viitorul luminos al patriei, ne simţeam excelent şi ni se rupea fix în pix.

De bine, de rău, părinţii noştri mai veneau acasă cu un salam, cu o pîine şi un kil de tacîmuri, plus că nu era treaba noastră să ne ocupăm de aprovizionare, mergeam bucuroşi la muncile cîmpului – alături de soldaţi şi diverşi alţi oameni ai muncii, să-i ajutăm pe agricultori să-şi strîngă dracului recolta record –, fiindcă astfel chiuleam de la şcoală, de 1 Mai şi 23 August fîlfîiam şi noi nişte steaguri, ceva, deşi ni se fîlfîia de orice demonstraţie, mai găseam o revistă străină cu

femei, mai vedeam un film pe video, mai pupam cîte-un Kent cumpărat din *shop* de străini, cu o suta de lei pachetul, ne descurcam, adică.

Dacă nu curgea, pica.

Noi, cu hormonii duduindu-ne prin corp gîrlă, umblam după Mariana, Silvia şi Dorina, tînjeam să vedem Mariane nebune goale pusca şi ne culcam în fiecare noapte cu Ilenele noastre, blînde, iubitoare şi tremurînd de dorinţă.

Ce ne păsa nouă de rest?

Putea să se ducă dracului tot restul dacă rămîneam cu Marianele, Silviile şi Dorinele noastre.

Corect? Corect.

La ore nu învăţam, la teze copiam şi clasa o treceam. Nu era mişto? Ba era mişto.

Păcat că s-au dus în pizda mamei lor, ciuruiţi de revoluţionarii grăbiţi, atît Primul Secretar al Partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, sinistra lui soţie, academiciana de renume mondial Lenuţa Ceauşescu, cît şi socialismul, în zborul lui planat.

Acu' le umblă viermi-n gură şi rîmele prin ochi, au putrezit, din mintea lor foarte îngrozitor de genială a rămas, la început, doar o zeamă cleioasă, cu miros de W.C. abandonat, apoi nici atît, că au lichidat gîndacii şi larvele restul, iar din fizicul lor preţios, apocaliptic de irecuperabil, a rezistat doar un os îngălbenit, murdar de ţărînă, ori două, *maximum maximorum.*

Nasol. Foarte nasol.

Noi, mult iubite şi stimate cadavru, tineretul exagerat de studios al patriei sau parte a lui, cum ar veni, învăţam şi iar studiam pînă udam cărţile şi sărea cămaşa de pe noi de atîta învăţătură şi jurăm, mult stimate şi iubite defunct semianalfabet, să moară calul dacă nu-i aşa, că printre rîndurile tuturor cărţilor citite, pe toate paginile, goale, în poziţii deşuchiate, drag conducător mort, vedeam numai Mariane, Silvii şi Dorine şi sexul lor era mai mare decît o gaură neagră a universului din

toate timpurile, iar sînii, cel puţin, o, sînii lor de aur curat învelit în lacrima noastră sfărîmată-n mii de bucăţi incandescente, sînii erau ca nişte globuri pămînteşti atîrnate unul lîngă altul pe creanga cea mai de sus a cerului, şi noi stăteam sub copacul acela primordial, din roadele căruia au muşcat şi Adam, şi Eva, stăteam în iarbă, cu burta-n sus şi catargul ridicat, cu gura căscată, doar-doar ne-o pica şi nouă printre dinţi un măr sau o pară dintr-acelea dumnezeieşti, efemere şi incandescente, stăteam ca milogii, jurăm, pe cuvîntul nostru de foşti pionieri şi viitori utecişti, mult iubite şi stimate hoit, drag conducător ciuruit la greu, fără să ştim că, fără să ştim, sărmanii de noi, că, dacă ţi-e foame sau ţi-e sete, trebuie să scuturi pomul, geniu al Carpaţilor şi cel dintîi bărbat între bărbaţii ţării, trebuie, dracului, să scuturi pomul, nu să zaci în brusturi ca o oaie proastă şi să speri că va bătea vîntul ori că fructul, prea copt, va pica singur, direct la tine-n gură..

O, tu, Nicolae Ceauşescu, far călăuzitor al României *ever* şi o, voi, bărbaţi şi femei, şi o, noi, puştimea de-atunci, cîtă U.E. am luat de la istorie, o, cîtă U.E., Doamne, şi ne-a plăcut, ne-a plăcut tare, perverşi mici şi ai dracului ce am fost şi vom mai fi încă, în veacul veacurilor, că românul e obişnuit cu perversiunile vieţii, le iubeşte, le adoră şi le cheamă dacă ele nu vin, cobai ai istoriei şi martiri ai practicilor sexuale *ever*, popor mic şi oropsit, peste care-a trecut tancu', focul şi copita asupritorilor, iar noi tot aici am rămas, ca nişte Iisuşi ai deznădejdii şi ai tînguielii, răstigniţi pe oaia noastră sfîntă, care, cu înţelepciunea ei bovină, penetrantă şi magică, ne-a învăţat cum să procedăm, în toate împrejurările, că noi n-aveam destul creier, şi d-aia ceream sfatul unei oi, conform legendelor naţionale, martiri încercănaţi de griji, gata să întoarcem şi celălalt obraz, dacă primim vreun pumn ori vreo flegmă-n freză, convinşi că şira spinării îndoită şi privirea-n glod

sînt cheile succesului *ever*, *ever*, *ever*, în loc să punem mîna pe ceva şi să-i dăm în cap ăluia care ne calcă pe coadă, să-i scoatem ochii cu ghearele, ori să spunem pur şi simplu nu, nu vreau, nu-mi convine, nu mai suport, nu şi gata… cum s-a întîmplat în istoria noastră, însă de prea puţine ori, în comparaţie cu ocaziile pe care le-am avut…

Vara stătea să ne ucidă, nu alta.

De dimineaţă, căldura se trîntea peste oraş ca o vacă proastă şi nu se urnea de-acolo pînă tîrziu în noapte.

Soarele alb strălucea de-ţi spărgea ochii. Zidurile, coşcovite de atîta arşiţă, crăpau. Ciricul scăzuse mult. Prin unele locuri aproape i se vedea fundul mîlos. Peştii mureau. Pămîntul crăpase şi avea riduri adînci. Pădurea se uscase. Iarba era galbenă. Frunzele copacilor picau ca-n pragul toamnei. Vrăbiile abia ciripeau, sufocate de aerul uscat. Toată lumea încerca să doarmă noaptea cu geamurile deschise. Ţînţari graşi cît porumbeii intrau în apartamentele oamenilor şi-i chinuiau pînă-n zori. Mulţi ieşeau prin balcoane sau în faţa blocului, dezbrăcaţi, cu transpiraţia curgîndu-le pe ceafă şi fumau nervoşi. Puncte roşii străluceau pretutindeni, ca licuricii.

Era foarte cald.

Îngrozitor de cald.

Oamenii muncii care nu invadaseră încă litoralul ţării cu bilete prin sindicat se sculau dimineaţa sleiţi şi se tîrau înjurînd către staţiile de tramvai sau autobuz.

Asfaltul frigea. Praful frigea. Aerul frigea.

Pe-o astfel de căldură nu se putea face aproape nimic.

Dacă nu plecam la Ciric, să-i tragem o baie, ne adunam în spatele blocului, unde era umbră şi zăceam sub ferestrele surorilor Acutunoaie, cerşind din cînd în cînd cîte-un pahar de apă.

Le sorbeam din ochi cînd apăreau la geam şi apa ne exploda instant prin toţi porii.

Vasilică stătea în casă şi lucra la poeziile lui de rahat.

Ieşea rar pe-afară.

Îl întrebam ce face şi el răspundea: muncesc, apoi se uita parcă peste noi sau prin noi cu nişte ochi alburii, toropiţi de viziuni desigur extraordinare, la care noi n-aveam acces.

Îl înjuram pe rupte, îngîmfatu' dracului, iar el se îndepărta, ducîndu-se naiba ştie unde. Călca rar şi împrăştiat, dar subţire, ca o pisică pe-un acoperiş fierbinte, mergînd drept prin soare, fără să caute umbra plăpîndă a copacilor ori a zidurilor.

Trecuse ceva vreme de la prăbuşirea celor două planoare şi explozia buteliei.

Eram cam ocoliţi în cartier.

Se spunea că blocul nostru e un bloc cu ghinion şi că locatarii lui sînt purtători de piază rea.

Armand, băiatul din vila cu parter şi etaj, singura din cartier, n-avea voie să se joace împreună cu noi; mama lui îi interzisese.

Dar şi alţii se uitau la noi urît cînd aflau că sîntem de la D7, „blocul blestemat" – după cum se zicea.

Aproape eram arătaţi cu degetul.

Mulţi mai aveam semne de-atunci.

Lulu ieşise din spital şi se întorsese acasă. Ieşea puţin pe-afară şi numai pînă-n faţa blocului ori „la scară", pe treptele de la intrare. Mingea fraţilor Matran, de-atîta nefolosinţă, îmbătrînise. Stătea dezumflată într-o debara şi-şi plîngea de milă. Ce fusese ea odată şi ce era acum…

Timpurile de glorie apuseseră.

Mai jucam un „lapte gros", un „nouă pietre", „ţară, ţară, vrem ostaşi", da' oboseam repede, zdrobiţi de moleşeala zilei.

Îţi venea să stai numai în cadă, cu apă rece pînă la gît şi să te uiţi la bec. Nici să dormi nu

puteai, atît era de cald. Blocul se îmbibase de fierbinţeală şi refuză să se mai răcească.

Vară ca asta nu fusese demult.

Probabil erau milioane de grade la umbră, da' partidul avea grijă ca populaţia să nu ştie exact cîte, pentru a nu-i tulbura prea tare sensibilitatea binecunoscută, de poet nevricos şi isteric, pus pe pandalii de neimaginat dacă i-o zgîrii puţin cu unghia.

Populaţia *bănuia* doar.

Unii mai aveau termometre ţinute prin balcoane şi se cruceau, scuipîndu-şi în sîn, cînd vedeau liniuţa roşie urcată ameţitor peste sau în jurul temperaturii de 40 de grade.

Şi asta la umbră. La soare era moartea. Sfîrşitul în chinuri.

Litoralul ţării înflorea de cearşafuri puse unul lîngă altul.

Oamenii se trezeau cu noaptea-n cap şi veneau să delimiteze cu patru pietre sau patru beţe zona de plajă.

Pe la şase-şapte dimineaţa se epuiza tot nisipul şi întîrziaţii umpleau peluzele, toate spaţiile verzi, scările, aleile betonate şi orice loc liber găsit.

Ca să ajungi la mare, trebuia să urmezi un traseu sinuos, printre sute de cearşafuri şi corpuri puse la prăjit, aproape călcînd pe mîini, picioare, capete şi alte părţi componente ale trupului uman.

Se stătea la cozi de kilometri pentru orice pahar cu sifon, iar la bere, cel puţin, sau mici se purtau bătălii pe viaţă şi pe moarte.

Toată România se vărsa pe litoral vara şi se călca în picioare pînă acolo în trenuri atît de aglomerate, încît nici pe coridor n-aveai loc. Orice om al muncii ţinea ca vara, în concediu, să meargă la mare şi să se întoarcă bucuros la serviciu cît mai negru posibil, altfel era de porc şi n-avea farmec deplasarea.

Unii dintre noi fuseseră deja cu părinţii şi se întorseseră ţigani, alţii urmau să plece şi tot aşa. Dar şi ăia care veniseră, şi ăia care nu plecaseră încă sufereau laolaltă în oraşul terminat de căldură, cu limbile pe umăr şi ochii sticloşi.

Surorile Acutunoaie nu intenţionau s-o şteargă nicăieri şi asta ne ţinea treaz interesul.

Mulţumeam cerului că sînt cuminţi şi casnice şi devreme-acasă, ori că părinţii n-au destui bani pentru o trupă atît de mare.

De ele soarele nu se atinsese.

Erau tot albe la faţă, şi doar cu braţele şi picioarele uşor bronzate, însă „bronzul" celui mai puţin bronzat dintre noi era mai închis la culoare decît „bronzul" lor, de fapt o culoare ca a nisipului, parcă, abia simţit, dar în contrast cu feţele foarte albe, de zeiţe desăvîrşite.

Într-o zi, Nelu le-a aruncat „aşa", fără să spere nimic, mai mult să se audă vorbind, dacă nu vor să meargă, într-o dimineaţă, devreme, cu noi la Ciric.

Nimeni, dar nimeni-nimeni n-ar fi crezut că vor accepta, însă surorile Acutunoaie au zis da.

Mariana şi Silvia, desigur, fiindcă Dorina trebuia să stea acasă, cu ăla micu'.

Am simţit cu toţii acceptul lor ca pe un pumn în stomac tras cu forţa de către un vlăjgan bătăuş.

Aproape am amuţit de surpriză şi bucurie.

Mooamă, era evenimentul verii, *cel mai tare posibil*, peste, mult peste prăbuşirea celor două planoare.

Mult, mult peste. La kilometri distanţă.

Mariana şi Silvia urmau să meargă cu noi la Ciric.

Acolo, desigur se vor *dezbrăca* şi le vom studia pe amîndouă în costum de baie, fără pantaloni, bluze, fuste ori rochiţe pe ele…

Şi asta după ce Puiu vizionase sînul Marianei şi ne descrisese obiectul! Iar ea ştia că Puiu şi Corneluş au văzut ce-au văzut!

Mooamă, ce tare avea să fie, ce super tare!

Cea mai tare chestie de pe planeta, din toate timpurile, şi punct.

Alta, mai tare, nu cred că a mai existat sau va fi vreodată.

Nu cred. Sincer, n-am atîta imaginaţie.

Lulu însuşi, în ciuda rănilor, a organizat deplasarea şi a planificat-o cu atenţie în detalii microscopice.

Ideea cea mai genială a avut-o cu nea Ghiţă, judokanul şi culturistul blocului, omul cu umerii cei mai laţi din cartier, spaima de moarte a tuturor borfaşilor, cînd Luci a întrebat:

— Băi, şi dacă ne atacă nişte borfaşi prin pădure?

— Luăm nişte bîte cu noi, a zis hotărît Nelu.

— Şi nişte cataroaie, a întărit Puiu. Tragem cu pietre direct la cap şi cînd s-o trezi unu' cu sînge pe faţă, să vezi că se-nmoaie…

— Băi, da' dacă ne aşteaptă la întoarcere? a zis Claudiu.

— Luăm pietre şi la întoarcere! a spus Puiu.

— Da, băi, da' dacă au şi ei pietre? a întrebat Luci.

— Dacă au, asta e, da' noi o să luăm dintr-alea mai mari…

— Şi ne cărăm cu pietrele pînă acolo… venim cu ele înapoi…?!

— Băi, dacă trebuie, da…

— Eu zic să ne facem nişte prăştii, a sărit Corneluş, şi în loc de pietre, tragem cu piuliţe de fier. Doare mai tare…

Ne-am uitat la Corneluş aproape sideraţi.

Mamă, ce-i trecuse ăstuia prin cap: prăştii cu piuliţe de fier! Parcă plecam la război. Sau într-o

cruciadă.

— Băi, vită, a ţipat Puiu, cu o piuliţă de fier îl poţi omorî pe unu' dacă-l nimereşti în tîmplă!

— Atunci să luăm nişte cuie, a sugerat, cu încăpăţînare, Corneluş. Cuiele nu omoară, doar zgîrie…

— Şi-i intră unuia în ochi, na!

— Păi, tragem la picioare… şi la corp… nu la cap…

Încă ne gîndeam la idee cînd Lulu a spus:

— Băi, sînteţi proşti. Trebuie să le apărăm pe fete, nu să le rănim. Eu zic să vorbim cu nea Ghiţă, poate n-are treabă şi vine cu noi…

Ne-am uitat la Lulu topiţi de admiraţie.

Băi, ce gîndire! Ce tactică ultra! Păi, cu nea Ghiţă nu ne-ar fi fost teamă să mergem nici noaptea prin cimitir…

Nea Ghiţă rupea în două pe oricine, fie el om or stafie. Nea Ghiţă se bătuse odată cu trei borfaşi cam cît el de mari şi-i făcuse tăiţei. Şi-au adunat ăia dinţii în batistă după aia.

Da, nea Ghiţă era soluţia. Cea mai bună soluţie.

Am hotărît cîte pături să luăm, cine-aduce mîncarea, poate le e foame fetelor, cine vine cu apa şi cîte sticle, ce mai, ne-am gîndit la toate. Plus că nea Ghiţă spusese da.

Eram mîndri de organizarea noastră. Dar a apărut o nouă problemă.

— Băi, dacă mi se scoală cînd le văd pe astea goale? a întrebat Claudiu.

— Nu vor fi goale, băi, du-te dracului, a spus Zoli. O să fie în costume de baie…

— Şi ce? a insistat Claudiu. Tot goale se cheamă că sînt…

— Băi, a zis Nelu, te duci şi faci o baie repede…

— Păi, o să fac baie tot timpu'?

— Atunci, pune-ţi două slipuri, na!

— Hai, băi, că eşti tîmpit! Cum să-mi pun două slipuri? Pune-ţi tu două! Şi unu'-n cap!

— Băi, te întorci pe burtă, a sugerat Radu. Dacă stai pe burtă, nu se observă…

— Ba da, băi, că mă ridică!

— Ei, te ridică pe dracu'! Poate pe Corneluş îl ridică…

Corneluş a zîmbit larg, măgulit de compliment.

Cu chestia lui fioroasă devenise un reper.

— Băi, a intervenit Puiu, şi mie cred c-o să mi se scoale…

— Şi mie, a zis Luci.

Era o problemă, nu? Cum să se simtă fetele alea bine, cu atîtea chestii sculate în jurul lor? Bun, era şi nea Ghiţă pe-acolo şi nu se punea cazul violului, da' orişcît, parcă *nu se făcea*…

Tot Lulu ne-a salvat.

— Băi, uite cum facem, a zis el. Pentru fete avem o pătură, nu? Şi poate vin şi ele cu o pătură, pătura lor. Noi o să stăm pe păturile noastre, mai departe de ele. Şi ne acoperim… unu' pe altu' dacă apare cazu'… Iar pe nea Ghiţă îl aşezăm între ele şi noi!

Genial! Uneori, Lulu era genial. Păcat c-a murit şi n-a prins şi el măcar Revoluţia. Măcar Revoluţia… Păcat… Mare păcat.

În noaptea dinaintea plecării nu ştiu cîţi dintre noi am reuşit s-adormim.

Gîndul că vom merge la Ciric a doua zi cu surorile Acutunoaie, că le vom vedea dezbrăcate pe Mariana şi Silvia ne excita la maximum.

Şi nu reuşeam să înţelegem cum de-au acceptat, cum au fost de-acord, doar ştiau, sigur ştiau şi vedeau cum le privim şi ne uităm după ele[2*].

Şi nu ştiau că va merge şi nea Ghiţă.

Nea Ghiţă era surpriza noastră, cadoul nostru pentru ele.

Nea Ghiţă arăta cît de mult le iubim şi ce măsuri de siguranţă luam să nu păţească, ferească Dumnezeu!, ceva. Dacă ne atacau borfaşii pe noi cînd mergeam prin pădure, darmite să mai vadă că sînt şi două fete! Nici nu voiam să ne imaginăm. Dar însoţiţi de nea Ghiţă, nu ne durea un singur milimetru de cap.

Nea Ghiţă era cireaşa de pe tortul deplasării şi trebuia să-i mulţumim lui Lulu pentru idee, altfel, sincer, trebuia s-o lăsăm moartă…

Pădurea aia era foarte periculoasă. Şi chiar dac-o luam prin cimitir, tot era riscant: te puteau aştepta ăia în vale, cînd credeai c-ai scăpat.

Mooamă, de cîte ori am fugit şi ce mai tremuram cînd apăreau borfaşii! N-aveai scăpare în faţa lor. Urma doar să speri ori să sperăm, cînd mergeam la Ciric, că au liber în ziua aia sau că îi vor ataca pe alţii. Că nu erau multe atacuri pe zi: unu', două maximum. Restul scăpa.

Ne-am zvîrcolit în paturi ca peştii pe uscat întorcînd pe toate părţile aventura de a doua zi.

Chiar şi Lulu venea, deşi pînă atunci nu ieşise decît pe lîngă bloc… A zis că aduce iepure, fazan şi porumbei fripţi.

Deja ne lingeam pe degete. Lulu spusese:

— Băi, fetele mănîncă primele. Ce rămîne, mîncăm noi.

— Şi dac-o să mănînce tot? a întrebat Marius.

— Cum o să mănînce, băi, tot? eşti prost? Sînt fete. Fetele mănîncă puţin. Eu zic că abia o să se atingă… da' să nu staţi ca milogii şi să vă uitaţi în gura lor…

— Da' ce să facem? a zis Ovidiu.

— Căutaţi-vă de treabă ceva! Băgaţi-vă-n apă! Duceţi-vă prin pădure, eu ştiu? Chestia e să nu vă uitaţi ca proştii cum mănîncă… fiindcă nu-i frumos…

— Da' de ce? a întrebat Marius.

— *Aşa*, a zis apăsat Lulu.

A, era din cauză că „aşa”? Atunci, nu se mai discuta. „Aşa”-ul era sfînt.

Dimineaţa la opt, cu purcel şi căţel, gîfîiam toţi de surescitare prin faţa blocului.

— Băi, ştiu că-i la opt, nu?

— Da, băi.

— Şi de ce întîrzie?

— Băi, sînt fete. Fetele se aranjează, se piaptănă, se dau cu ruj… se uită în oglindă…

Aha. O.K. Am înţeles. Dar surorile Acutunoaie tot întîrziau.

— Băi, să se ducă unu’ să bată la geam…

— Ei, la geam?! La uşă e frumos să te duci…

— De ce?

— Băi, baţi la geam dacă eşti pe bune sau pe felie cu vreuna şi-ţi permiţi. Dacă nu eşti chiar pe bune sau pe felie, mergi la uşă.

Aha. OK.

Dar surorile Acutunoaie continuau să întîrzie. Şi atunci s-a dus Lulu să le întrebe ce s-a întîmplat. Noi aşteptam pe ghimpi afară. Lulu s-a întors cu o faţă lungă.

— Băi, a zis el, *nu mai vin*…

Ne-am prăbuşit din înaltul cerului.

— De ce? am reuşit, după o vreme, să întrebăm.

— Aşa, a spus Lulu dar, văzîndu-ne figurile, s-a îndurat de noi şi a adăugat: nu mai vin şi gata. S-a îmbolnăvit ăla mic…

Phai, ce fază! Tocmai azi s-a găsit şi ăsta! Nu putea să aleagă o altă zi? Ne venea să murim pe loc.

Însă Lulu, în loc să fie şi el supărat, parcă zîmbea.

— V-am păcălit, băi! a explodat el. Vin. Numai că au avut puţină treabă şi d-aia au întîrziat.

Din ţărînă am redevenit iarăşi oameni.

Şocul fusese oribil.

Cît sînge rece să ai ca să faci astfel de poante? Mult, nu? Enorm de mult sînge rece. Era tare Lulu. Foarte tare.

Şi surorile Acutunoaie, într-adevăr, au apărut.

Amîndouă.

În nişte rochiţe scurte-scurte. Cu picioarele goale în sandale. Şi părul legat la spate. Iar Mariana purta chiar nişte ochelari de soare. Arătau minunat. Le priveam fără să ne putem sătura. Şi era doar începutul.

Urmau, peste nici o jumătate de oră, hai o oră, maximum, că poate mergeam mai încet – *să se dezbrace*!

Urma să le vedem aproape goale, numai în sutien şi chiloţi! Dumnezeule!

Speram cu toţii că vom rezista. Speram să trăim şi mîine. Eram toţi şi ne simţeam într-al nouălea cer.

Lipseau doar Şerban, care începuse să umble de mînă prin cartier cu arsa aia de Carmen, şi Vasilică de la doi, bou' de Vasilică.

La Şerban, sinceri să fim, nu ne-aşteptam. Chiar nu înţelegeam ce-a găsit la arsa aia de Carmen, cu buza ei umflată şi aproape neagră… Cînd surorile Acutunoaie erau nou-nouţe, ca scoase din cutie, perfecte-perfecte şi desăvîrşite, pe deasupra…

Arsa aia de Carmen nu se compara deloc.

Discutaserăm între noi cazu' şi nu-i găsiserăm rezolvare. Cum să umbli cu aşa o tipă? Şi mai ales prin cartier… Hai, treacă-meargă, la un film, ceva, că e întuneric… noaptea… cînd n-o vezi prea bine… da' ziua? Şi prin cartier, unde te cunosc toţi?

Pe bune, ne părea rău că e de la blocul nostru.

Îl făcea, îl făcuse de rîs.

După ce se prăbuşiseră cele două planoare şi explodase subsolul, acu' venea şi ăsta, care era de la noi, de la D7, şi umbla cu arsa aia de mînă, ziua-ziua, să-l vadă toţi?

Zău, ne supărase Şerban.

Pe cine îşi găsise şi el?!

Şi n-arăta rău Şerban şi nici nu era prost.*Citea*. Citise pînă şi *Craii de Curtea Veche*, de Mateiu I. Caragiale, care era de necitit, pe bune, c-am încercat mai mulţi şi ne-am dat bătuţi, îi dăduse cartea şi lui Lulu…

Ne zdrobise aşteptările Şerban. Noi, care ne gîndeam care-o fi orbu' sau nătîngu' sau curajosul care s-o lua de Carmen, ne-am pomenit într-o bună zi că e Şerban! Şerban al nostru.

Zău, ne simţeam de parcă arsa aia ni l-ar fi furat sau i-ar fi pus ceva în suc. Ne venea să strigăm: Şerbane, Şerbane, trezeşte-te! E Carmen – fata cu care umbli. Carmen, băi, Carmen. Trezeşte-te, Şerbane, revino-ţi…

Da' nu eram noi chiar atît de mîrlani…

Ne-am mirat, am comentat în draci episodu', da' nu i-am zis nimic. Speram, ca aşa o boală, să-i treacă de la sine. Să se vindece şi gata. Gata. Să umble cu aia cine-o vrea, nu Şerbanul nostru.

Şi au trecut o zi, două, trei, o săptămînă, două săptămîni şi Şerban tot nu-şi revenea.

Trecea pe lîngă noi, ne saluta, însă nu prea schimbam cuvinte.

Într-o zi, i-a zis Nelu:

— Băi, ce-i aşa interesant la arsa aia de Carmen?

Şerban s-a întors încet.

A ridicat un deget în faţa lui Nelu şi a spus:

— Băi, dacă te mai aud pe tine sau pe voi (aici s-a întors către noi, tot cu degetul ridicat) că spuneţi arsa aia, vă calc în picioare! Mă bat, cu oricare din voi, pînă unu' rămîne lat la pămînt! Carmen e prietena mea. (Aoleu, am zis noi în gînd.) Dacă vreţi, spuneţi-i Carmen. A avut un accident, da, însă nu-i batjocura voastră. Şi nici eu. Fiindcă ştiu că mă vorbiţi pe la spate. E clar? Carmen e prietena mea. Carmen şi atît, da? Să n-avem discuţii, fiindcă pe cuvîntul meu de onoare

(aoleu, am zis noi în gînd, şi-a dat cuvîntul de onoare, e groasă!)… că-l sfîşii pe ăla care mai spune ceva urît de ea…

Apoi, înainte ca vreunul să comenteze ceva, a intrat în scara blocului.

Ne-am uitat unii la alţii cam interzişi.

Era pentru prima oară cînd cineva dintre noi lua apărarea unei fete şi era gata, pentru ea, să se bată pînă la sînge.

Ne-a impresionat asta. Ba chiar ne-a plăcut. *Era ceva*.

Şi surprize urma să mai avem. Fiindcă şi Vasilică lipsea. „Poetul" blocului. Bizarul. Însă cui îi păsa de el, cui? Nouă, nu, în nici un caz. El, însă, nu uitase de noi. Şi ne pregătise o surpriză. O surpriză pe care n-aveam s-o uităm niciodată[3*].

Drumul prin pădure, pînă la Ciric, a fost un vis.

Pluteam cu toţii.

Niciodată, dar niciodată de atunci sau pînă atunci nu l-am parcurs cu mai multă plăcere…

În ciuda căldurii, părea de-a dreptul răcoare… nu stăteam cu ochii-n patru după borfaşi… ba îi şi sfidam, vorbind tare şi fugind ca iezii, primăvara, cînd văd pentru prima oară iarbă… nu ne temeam de nimic… fiindcă nea Ghiţă era cu noi… ba şi surorile Acutunoaie…. amîndouă… în rochiţele lor scurte-scurte… cu părul strîns în coadă săltîndu-le pe spate… şi picioarele goale în sandale… şi urma, curînd, să-şi scoată şi rochiţele acelea simbolice, dedesubtul cărora aveau *pielea* lor minunata şi costumele de baie puse *direct* pe acea piele…

Mooamă…

Drumul acela spre Ciric a însemnat, pentru mulţi dintre noi, fericirea. Fericirea absolută. FERICIREA, PUR ŞI SIMPLU.

Cred c-aproape am fi putut muri.

Nu ne trebuia mai mult. repet: DRUMUL ACELA PRIN PĂDURE, ÎMPREUNĂ CU SURORILE ACUTUNOAIE, A ÎNSEMNAT, PENTRU MULŢI DINTRE NOI, FERICIREA.

Fericirea cu F mare, F de tipar, F majusculă.

Atunci am înţeles de ce, în limba română, „femeie" sau „fată" încep tot cu „f".

Nu se putea să înceapă cu altă literă. Ştiu că în alte limbi fericire, fată, femeie încep cu litere diferite, însă cred că e greşit.

Atunci, prin pădure, ni se părea că am înţeles cu adevărat, pentru prima oară, limba pe care o vorbeam, limba română.

Mulţi dintre noi atunci am asociat cuvîntul „fete" („femei") cu „fericire" şi am observat, încîntaţi, că încep cu aceeaşi literă.

Puteam, nu?, să ne fi făcut filologi.

Simţeam că iubim limba română din adîncul sufletului, fiindcă ne-a *îngăduit* să avem o astfel de revelaţie sublimă.

Drumul acela prin pădure, pînă la Ciric, împreună cu surorile Acutunoaie care urmau, curînd, să se dezbrace, a fost momentul nostru de perfecţiune şi pentru mulţi dintre noi nu şi-a găsit egalare, indiferent că mai sîntem în viaţă ori am murit.

Atunci, în pădure, am atins nirvana.

Pentru mulţi dintre noi, cu nirvana aceea am rămas… Alta… n-a mai venit, indiferent că sîntem în viaţă ori am murit.

Fiindcă mulţi dintre noi, cei de-atunci, am murit.

Şi înainte de a muri, cu fix două-trei secunde înainte, cînd ne-am gîndit la TOATĂ viaţa noastră mică, tristă, lipsită de succese ori satisfacţii, viaţa noastră cenuşie, îngustă şi subţire, totuşi, ce să facem?, viaţa noastră, singura noastră viaţă, şi am vrut să alegem ori să căutăm un moment cînd am fost *fericiţi,* cu adevărat… fericiţi… tuturor acelora dintre ăia care am murit ne-a venit în minte

mersul acela prin pădure, în drum spre Ciric, împreună cu surorile Acutunoaie, în rochiţele lor scurte, aproape transparente, pe care urma, în curînd, să şi le *scoată* în faţa noastră, şi asta, fără să le-o *cerem*, fără să ne scoatem un ochi, ca plată, de bunăvoie şi nesilite de nimeni, Mariana şi Silvia, miresele noastre dragi şi eterne…

Atît am mai apucat să gîndim, apoi am murit, şi morţi am rămas.

Morţi sîntem şi acum.

Daaaaaa….

Şi am ajuns la Ciriiic…

Apa ni s-a părut perfectă. Soarele era perfect. Temperatura era perfectă. Surorile Acutunoaie erau perfecte. Şi ultimii pe lista dumneavoastră, da, pînă şi noi ne simţeam şi eram perfecţi.

Atunci ne născuserăm, exact atunci.

Eram neprihăniţi, imaculaţi şi divini, bineînţeles.

A avut loc o mică *discuţie* despre locul de plajă.

Noi am propus insula, iar surorile Acutunoaie, deşi nu cunoşteau locul, au zis că vor la debarcader.

Bine, am zis noi, hai la debarcader, dar să ştiţi că e mai frumos pe insulă… şi mai plăcut.

O fi, au zis surorile Acutunoaie, dar noi vrem la debarcader. Debarcader – insulă, ce mai conta? Surorile Acutunoaie erau cu noi şi în curînd urma să se dezbrace şi să rămînă doar în costumele lor de baie – care ce erau, la urma urmei? Un slip micuţ şi un sutien, iar restu' piele – în faţa noastră.

Are importanţă locu' unde se dezbracă o fată? Nu. Important e că se dezbracă. Asta contează. Corect? Corect.

După alţi cîţiva paşi, nu prea mulţi, am ajuns şi la debarcader, iar nouă aproape tot nu ne venea să credem că miracolul se va întîmpla.

De excitaţi ce eram, ne venea să ne căţărăm în copaci şi să urlăm, bătînd din palme, ca maimuţele.

Perfectul a continuat: nu era prea multă lume.

Sîmbăta şi duminica aici oamenii se călcau în picioare fiindcă întreg oraşul se vărsa la Ciric, la fel cum România se vărsa pe litoral. Acum însă abia dacă zăream o mînă de oameni, majoritatea puşti, ca şi noi, care făcea sărituri în cap de pe debarcader. Îşi luau vînt şi huştiuliuc! direct în cap.

Surorile Acutunoaie s-au uitat în jur, căutînd parcă, am zis noi, ceva.

— N-au mai fost, băi, a şoptit Lulu. Vor să vadă şi ele cum e locu'.

Apoi, foarte repede, dintr-o singură mişcare, înaintea noastră, ameţindu-ne, s-au dezbrăcat.

Şi-au tras rochiţele acelea scurte-scurte pe braţe în sus şi asta a fost.

Mariana purta un costum din două piese, negru, iar Silvia unul tot din două piese – alb.

Ne-au stat inimile.

Incredibilul se produsese. Le priveam ca boii, înţepeniţi şi cu respiraţia tăiată.

Mariana avea un corp ceva mai plin şi mai rotunjit decît al Silviei. În schimb Silvia, la cît de slabă părea, avea sînii aproape la fel de mari ca ai soră-sii.

Cînd se mutase în blocul nostru, nici n-am observat să fi avut ceva. Şi deodată, în cîteva săptămîni, o lună a umplut sutienul.

De asta ne dăduserăm seama fiindcă mai mulţi văzuserăm *transformarea* şi urmăream zilnic creşterea pieptului fetei – mai ceva ca un meci de fotbal dintre România şi Brazilia într-o ipotetică finală de campionat mondial.

Sau ca hidrologii cînd măsurau cotele apele Dunării. *Les niveaux des côtes de Danube pour les deux jours suivantes sont: Drenkova, mille neuf cents soixante six centimètres* – cunoaşteţi, nu?

Nimic nu ne scăpa. Da' nu bănuiam că sînt aşa de mari…

De emoţie, gura ni s-a umplut de salivă şi abia am fost în stare să ne dezbrăcăm şi noi.

Fără rochiţe, în costumele acelea de baie şi cu ochelari de soare pe nas, dădeau impresia că sînt mai mari decît noi, nişte adevărate domnişoare sută la sută, cărora trebuie să le spunem sărut-mîna. Stăteau pe pătură, în fund, sprijinite pe braţele puse ceva mai în spate şi tot Ciricul se făcuse *două sutiene*: unul alb şi altul negru.

Nici nu mai vedeam colorat, distingeam, din întreg peisajul care ne înconjura, numai două culori: *alb şi negru*, ca la televizor. De fapt, exact parcă eram la televizor, aşa ne uitam.

Ne-am dat jos hainele cum am putut şi am sărit în apă, să ne revenim. Din apă, prefăcîndu-ne că înotăm precum delfinii, doar-doar le-om impresiona, furam cu ochiul larg deschis cele două siluete, minunîndu-ne că sînt acolo, că e adevărat, că e posibil şi că existăm şi noi, în acelaşi timp şi loc.

Am ieşit din apă unul cîte unul, însă am început imediat un concurs de super sărituri, rugîndu-ne să nu ne facem, ferească Dumnezeu!, de cacao, cu o aterizare pe burtă.

Voiam să le dăm pe spate, să vadă ele cu ce atleţi locuiesc în bloc. Ne luam avînt aproape din pădure, fugeam ca nebunii, cu toată viteza, pe platforma aceea de lemn, şi încercam să ne lansăm cît mai departe, înotînd apoi pe sub apă mult, mult de tot, pînă simţeam că ne pocnesc plămînii.

Aşa ziceam noi că trebuie să procedăm, să înţeleagă surorile Acutunoaie cine sîntem şi care pot fi performanţele noastre sportive… Fiecare se străduia din răsputeri să fie cel mai bun şi să execute cea mai lungă săritură.

Puneam aşa o ambiţie în săriturile acelea de spuneai că sîntem la Jocurile Olimpice. Dar probabil nici la Jocurile Olimpice nu pun toţi atîta

inimă şi dorinţă de a fi primul aşa cum pompam noi în demonstraţiile oferite gratis surorilor Acutunoaie.

După o vreme, gîfîind, am ieşit din apă şi ne-am trîntit grămadă pe pătura noastră. N-aveam curaj să privim înspre ele şi simulam că sîntem foarte obosiţi, de aceea ne rostogoliserăm toţi pe burtă şi ţineam capetele în iarbă.

Nea Ghiţă, care pînă atunci frunzărise o revistă, s-a ridicat să facă şi el o baie, aşa că planul lui Lulu, cu adultul musculos între noi şi surorile Acutunoaie, s-a dus dracului.

Numai gîndul că puteam întoarce *puţin* privirea să le vedem cum stau ele pe pătură în fund, goale puşcă, doar cu piesele acelea minuscule deasupra, sprijinite pe braţe ceva mai în spate, ne excita îngrozitor.

Fără nea Ghiţă paravan ne simţeam şi mai vulnerabili. Stăteam pe burtă, cu frunţile aproape îngropate în iarbă şi discutam şoptit între noi:

— Băi, mie mi s-a sculat.

— Şi mie…

— Băi, ce dracu’ mă fac, că mă doare…

— Vezi să nu ţi se rupă aţa, boule…

— Du-te, băi, în mă-ta cu aţa ta… Să ţi-o bagi în cur…

— Ba să ţi-o bagi…

— Mamă, eu nu mai pot. Cred că am făcut gaură în pămînt…

— Hai în apă!

— Hai!

— Din nou?

— Din nou, ce să facem?!

Şi a început un al doilea concurs de sărituri.

Zbang! Zbang! Zbang! Zbang!, ne-am aruncat cu toţii în apă.

Puiu tocmai se pregătea să sară, cînd am văzut clar cum i se înmoaie genunchii.

Nu privea spre debarcader, ci în stînga, fără să-şi mişte gîtul.

Am privit şi noi, din apă, la ce se uita el, peste capetele surorilor Acutunoaie şi am simţit că ne înecăm: cu o pungă de-un leu în mînă, doar în slip, venea *Vasilică de la doi*. Bou' de Vasilică. „Poetul". Bizarul blocului.

Apoi Vasilică a executat, în direct şi la o oră de vîrf, cu noi toţi de faţă, mai multe lucruri *incredibile*.

Le-a făcut cu naturaleţe şi degajat.

A făcut, bou' de Vasilică, tot ce-am fi vrut să facem şi noi dac-am fi avut curajul: s-a apropiat de surorile Acutunoaie şi le-a salutat.

Apoi, îndoindu-se din spate, LE-A SĂRUTAT PE OBRAZ, pe amîndouă. Întîi pe Silvia, apoi pe Mariana.

LE-A SĂRUTAT PE OBRAZ PE AMÎNDOUĂ!

Pe urmă s-a întins, ca şi cum i-ar fi somn.

A aruncat punga în iarbă şi s-a trîntit ÎNTRE SURORILE ACUTUNOAIE, la fel cum stăteau ele în fund, ridicate din trunchi şi sprijinite pe mîinile puse ceva mai în spate.

Apoi ne-a făcut un semn tuturor, de salut, adică, fluturîndu-şi braţul slăbănog în direcţia noastră. apoi a început să DISCUTE cu surorile Acutunoaie.

Vorbea cînd cu una, cînd cu alta şi stătea atît de aproape de ele încît cred că li se atingeau corpurile…

Apoi a spus ceva, o glumă, probabil, că surorile Acutunoaie au rîs. Amîndouă au rîs. Noi nu le-am făcut niciodată să rîdă. Apoi ne-a făcut iarăşi un semn cu mîna lui slăbănoagă, fluturînd-o vesel în direcţia noastră.

Puiu a avut forţa de a sări, totuşi, dar a aterizat pe burtă, în cel mai ruşinos mod.

PLOC! a sunat burta lui izbindu-se de apă şi ştiam că asta înseamnă că i s-a înroşit tot pieptul. Vreun sfert de oră, cel puţin, aşa rămîneai.

Noi, în apă, simţeam că vrem să murim. Ori să dispărem pentru totdeauna de pe faţa pămîntului. Ori să ne ia dracu'!

Ce naiba căutam noi aici? Şi de ce? Adică d'aia doriseră surorile Acutunoaie la debarcader, fiindcă aveau întîlnire cu Vasilică de la doi…?! Sigur el precizase locul. Ele, ştiam, nu mai fuseseră niciodată la Ciric. Sau poate au trecut o dată, mai demult, cînd erau micuţe, însă cu părinţii, venind din centru, şi nu pe partea asta cu debarcaderul.

Dintr-odată, am înţeles: d'aia ştia Vasilică tot ce se întîmplă în parcare şi discuţiile noastre întregi.

Ne-am amintit de întîmplarea cu Puiu, cînd el se lăudase cum îl bate taică-său (un tîmpit şi Puiu: cu asta, voia el să le impresioneze pe surorile Acutunoaie?), iar a doua zi Vasilică îl luase la mişto, deşi nu fusese acolo. Chiar ne întrebaserăm de unde ştie Vasilică…? El nu fusese acolo, dar surorile Acutunoaie, da…

Ne-am simţit nişte păduchi rîioşi.

Ne venea să înghiţim Ciricul. Sau să nu mai ieşim din apă. S-o luăm, „aşa", frumuşel, prin mîl, înotînd sub nivelul apei, ca peştii, direct în pădure, numai în slip, şi de-aici s-o ţinem într-o goană pînă acasă, unde să ne sinucidem toţi deodată ţinîndu-ne de mînă, înaintea boului de Vasilică.

Mamă, ce ne umilise…

MAMĂ, CE NE U-MI-LI-SE…

Mamă, ce ne făcuse Vasilică…

Cum puteam, oare, să mai spălăm ruşinea suferită?

Vasilică făcuse, naiba ştie cum, de unul singur, ceea ce noi toţi nu reuşiserăm…

Iar acum stătea ÎNTRE surorile Acutunoaie, aproape ATINGÎNDU-LE PIELEA, şi discuta cu ele după ce, degajat, mai-nainte, LE SĂRUTASE PE AMÎNDOUĂ PE OBRAZ… ca şi cum… ca şi cum… CA ŞI CUM?!

Nu, refuzam gîndul. Nu, era prea mult. Nu, nu se putea. Nu se putea şi pace. Nu, nu, nu, de-un milion de ori, nu.

Ce-a urmat după aceea nu mai are importanţă, dar hai să vă povestesc totuşi…

Am reuşit, cu eforturi supraomeneşti, să ajungem la mal.

Nu ne ascultau muşchii, pur şi simplu. Eram moi şi gelatinoşi ca meduzele. Creierii ni se topiseră. Nu gîndeam. Stăteam în fund ori pe burtă să nu cădem din picioare.

Ne uitam la Vasilică plini de ură şi-l uram din fundul fundului sufletelor noastre zdrenţuite. Dacă nu era nea Ghiţă acolo, cred că-l linşam. Făceam o crimă. Îl băteam pînă murea. Îi umpleam capu' cu pietre şi gura cu pămînt. Îl călcam în picioare şi apoi îl înecam. Apă, în jur, aveam destulă. Sau îl spînzuram de un copac.

Îl uram cum n-am urît, de atunci, pe nimeni, niciodată.

Unii dintre noi, cei de-atunci, am murit, alţii mai sîntem, cîţi sîntem, şi cînd ne aducem aminte de episodul cu Vasilică şi surorile Acutunoaie, se zburleşte pielea pe noi, ăia vii, iar ăia de sîntem morţi, ne răsucim în mormînt şi muşcăm cu mandibulele noastre dezgolite din sicriu.

Atunci am învăţat, cu toţii, *ura*.

Am învăţat ce este ura şi am învăţat să urîm.

Am plecat la Ciric nişte puşti şi ne-am întors acasă bărbaţi pregătiţi să ucidă.

Dacă ne atacau, din greşeală, borfaşii, i-am fi sfîşiat de vii. Îi rupeam în bucăţi. Le mutam gura la ceafă, apoi le-o întorceam, dintr-o singură lovitură, cu piciorul, la loc. Îi mîncam fripţi pe borfaşii aceia de jucărie. Ce ştiau ei? Păţiseră ei ce păţiserăm noi? Ştiau ei să urască aşa cum ştiam noi?

Am fost alţii din ziua aceea. Şi am rămas aşa. Nimic nu ne-a mai schimbat.

Puteam să devenim, dacă voiam, campioni mondiali la box, lupte, judo, karate, sumo şi oricare alt sport bazat pe forţă, îndemînare şi furie.

Trebuia doar, în ziua confruntării, să rememorăm episodul cu Vasilică şi-i măcelăream pe toţi. Unul nu sufla, unul, fiindcă nimeni n-a trăit ce-am trăit noi.

Eram, la ură măcar, campioni mondiali. Şi campioni mondiali am murit. Unii nu mai trăiesc, dar tot sînt campioni mondiali.

N-am mai vorbit de atunci, vreunul dintre noi, cu surorile Acutunoaie.

Din punctul nostru de vedere, muriseră. Muriseră şi fuseseră îngropate, doar că n-o ştiau, ca moş Anton.

Pînă la începutul şcolii, în toamnă, aproape toţi deveniserăm bărbaţi cu acte.

Am lăsat pudoarea deoparte şi ne-am înfipt în fetele cartierului, atîtea cîte erau, cu o foame de lupi. Apoi am trecut la fetele din alte cartiere. Apoi la cele din centru.

Dar rana din suflet, rana aceea dureroasă a rămas.

Unii dintre noi, aceia care n-am murit, o avem încă, săgetătoare şi vie ca o operaţie pe cord. Însă şi ăia morţi o au şi uneori, din oasele lor putrezite răzbate un vaiet care cutremură cimitirul.

Noi sîntem, spune vuietul, pentru cine poate să înţeleagă, noi sîntem ăia morţi, cînd ne aducem aminte de surorile Acutunoaie şi de Vasilică, în ziua aceea toridă de la Ciric…

Ce n-au făcut, în vara aceea sufocantă, planoarele şi explozia subsolului, piloţii pe care i-am văzut morţi, unul căzînd din cer exact în mijlocul nostru, a făcut Vasilică *fără să facă nimic*.

Doar s-a aşezat pe cearşaf, într-o zi de vară, între două fete, după ce le-a sărutat pe obraz şi a fluturat mîna către noi.

Ce mare brînză s-a întîmplat în fond?

A făcut şi altceva?

Nu ştiu. Nu ştim. N-am vrut să ştim niciodată.

Cică le-a cucerit cu poeziile lui, zicea boul. Surorile Acutunoaie au fost primele lui cititoare extaziate. Cică le plăceau foarte mult poeziile lui, zicea boul de Vasilică, măgarul dracului.

Nu s-a sinucis Vasilică la 18 ani, deşi n-a scos volumul lui căcăcios de versuri.

A minţit şi-n privinţa asta.

A făcut-o, totuşi, mai tîrziu, mult mai tîrziu, cînd nu ne mai interesa, înecîndu-se în baie.

Autoînec s-a scris în ziare că a avut loc. S-a înecat boul, singur, în baie. Cum a reuşit? Dracu' ştie. Cert e că în loc să ne înecăm noi, atunci, s-a înecat el. A apărut şi la televizor Vasilică pe chestia asta. S-a scris prin ziare mult. A fost o ştire. Şi ce ştire! Spectaculoasă în draci, sinistră şi morbidă, exact pe gustul publicului.

Niciunul dintre noi s-a fost la înmormîntarea lui Vasilică.

Poate ne-am fi dus totuşi, după atîţia ani, dar unii dintre noi muriseră deja, alţii se aflau în puşcărie, alţii erau plecaţi din ţară sau am aflat mai tîrziu.

Nici măcar nu ştim unde e îngropat, fiindcă maică-sa (bătrîna trăieşte!) a refuzat să ne spună şi nu l-am găsit în cimitirele oraşului, doar am verificat în toate.

Poate că l-a dus undeva la ţară sau l-a ars şi cenuşa a îngropat-o cine ştie unde…

După atîţia ani aproape l-am iertat pe Vasilică, profesorul nostru de ură. Cel mai bun profesor. Strălucit profesor. Ne-a predat ura, într-o singură lecţie, ca un maestru, de am ţinut-o minte întreaga viaţă.

Există pe lume un profesor mai talentat? Nu cred.

Extraordinar de talentat Vasilică[4*].

Tot în vara aceea tulburătoare, unică, de neuitat pentru niciunul dintre noi, s-a sinucis un

băiat, din blocul de vizavi, ăla care dădea cu faţa către spatele blocului nostru.

Era un tip cam nebun, unu' Tudose, şi a sărit în cap, de la trei, fix în dreptul lui Corneluş, mucea grupului, care se ducea la complex să cumpere pîine.

A murit ăla pe loc, cu toţi creierii lui ieşiţi din cap. Era să înnebunească bietul Corneluş, săracu'… A avut coşmaruri, după aia, nopţi la rînd şi mereu se trezea din somn ţipînd.

Ăla, Tudose, era cam idiot, dar Corneluş al nostru n-avea nimic, din punctul ăsta de vedere, dar s-a sensibilizat groaznic după aceea, ba a fost şi internat prin diverse clinici de psihiatrie.

Nu-i uşor să treci prin aşa ceva. Nu s-a căsătorit Corneluş şi nici nu are copii. Stă cam singur, iese rar şi bea mult. Păcat de el… Era înzestrat Corneluş, foarte înzestrat… S-a pierdut, din păcate, şi talentul lui…

Apoi a apărut o tipă în cartier care semăna leit cu o fostă colegă de-a noastră. Cehan o chema pe colega noastră. Şi apare asta, vie, dar leit cealaltă moartă… Ne venea să fugim cînd o întîlneam. Nu ne puteam uita la ea.

Cînd o priveam, o vedeam pe Cehan moartă, imagine care te cam îmbolnăveşte de inimă, oricît de tari am fi fost noi după isprava cu Vasilică şi surorile Acutunoaie…

Şi chestii dintr-astea s-au mai întîmplat, însă nu ştiu dacă vă interesează.

Povestea noastră, cea mai importantă poveste, care ne-a însemnat cu fierul roşu pe toţi, s-a terminat. Asta a fost povestea.

Eu n-am făcut decît să v-o spun, aşa cum m-am priceput, în numele tuturor acelora ce nu mai sînt, cît şi în numele ălora care n-au murit încă.

O vom face şi noi cîndva şi voiam ca povestea asta să nu se piardă.

Puteam s-o ţinem pentru noi, nu?, de ce să ne facem de rahat şi în faţa altora?

Am fost foarte eroici, foarte deştepţi, foarte aplicaţi, foarte pe fază? Nu. Dimpotrivă. Ne-am comportat ca nişte pisoi leşinaţi, de o zi, orbi şi neajutoraţi, care nu ştiu pe ce lume trăiesc.

Am învăţat însă lecţia urii şi n-am uitat-o, n-am uitat-o, nu.

Ceauşescu a murit. John Lennon a murit. Janis Joplin a murit. Jimmi Hendrix a murit. Vom muri şi noi… cîndva. Odată şi-odată. Toţi murim.

Poveştile însă (şi aici am să spun o banalitate sfidătoare), poveştile supravieţuiesc şi rămîn. Dacă sînt bune. Dacă nu, se uită, ca orice poveste de doi lei.

Ar fi cazul să închei, nu?, ce-o mai lungesc atît, doar povestea, atît cît a fost, s-a terminat…

Ce mai gaia-maţu, din moment ce-am spus gata, la revedere…

Da.

Numai că ştiu că vă roade un lucru: cine sînt eu?

Ştiu că v-aţi gîndit şi aţi presupus.

Lulu nu sînt, că n-am murit încă, Vasilică nu sînt, că nu m-am sinucis încă, Puiu nu-s, că n-am ajuns într-o puşcărie încă, Claudiu nici atît, pentru acelaşi motiv dinainte, nu-s nici Luci, care-i prin America acum, nici Ovidiu, nici Marius, nici Zoli, şi nici Corneluş, deşi v-aţi zis în mintea voastră: aaa, ăsta micu' trebuie să fie, cu chestia lui fenomenală, da, cu siguranţă ăsta micu' e…

Dar v-am spus povestea lui Corneluş, pe scurt, ca să înţelegeţi că nu sînt nici măcar el.

Oi fi oare surorile Acutunoaie? Şerban? Păstorel Alajbegovici? Carmen? Ion Ceauşescu? Radu? Alexandru? Carol? Madam Piuaru? Nea Mircea? Nea Ghiţă? Actorul acela, singurul artist din cartierul nostru? Sau poate moş Anton, administratorul? Vasilică de la patru? Sînt Ileana sau Mariana nebuna? Tatăl fraţilor Matran? Părinţii lui Zoli?

Blocul D7 însuşi?

Nu, că blocurile, fie ele din cărămidă sau prefabricate, nu ştiu să scrie.

Nici eu n-am habar din cale-afară, da' mă descurc…

Băi, da' e o chestie: cine dracu' sînt eu? Cine mama dracului sînt eu?

Băi, şi ştiam, băi, doar ştiam!

Futu-i pizda mă-sii!

M-am făcut de căcat acu' la sfîrşit, cînd trebuia să las o groaznică impresie *artistică*…

Mooamă, ce fază de tot rahatul! Băi, să-mi bag picioarele! Băi, să n-am parte! Băi, ce chestie!

Bou ce sînt, măgar, idiot şi cretin: am uitat. Am uitat, băi. Iertaţi-mă. Iertaţi-mă.

Vă rog eu mult: iertaţi-mă.

Vă rog din suflet…

Sfîrşit: marţi, 12 august 2008, ora opt seara, Bucureşti

Poezii

de
Vasile Pădureanu

Început

Mă lua tata cu el
şi în fiinţa mea
cădeam
pe un altar nespus
din care
cu piatra răzbat pînă la cer
Şi tata cînta
un cîntec
de rai…

Îmi place

Îmi place să cresc prin pletele albe
cum curg mioare prin valea cu vad,
îmi place cîntatul din fluier
şi vîntul nebun
şuierînd coama de brad.
Îmi place să urc cu toiagul în mînă
a munţilor izbîndă milenară,
îmi place să fac streaşină din umar
să cresc a omului izbîndă secundară.
Îmi place la mine cînd vîntul nu bate
holdelor grele să foşnească a rău
îmi place la mine, căci gîndul mă arde,
alungînd toţi norii negri
de pe cerul meu.

Ninge pe teme de Haydn

Feciorelnice tămăduiri cu har neprihănit
răscolesc prin aer amintiri
umplîndu-mi iubirea cu vise.
Dragostea pe vrute sau nevrute
se aşterne pîn-ce dorul ţese
neînţeles potop de lacrimi,
nici cîinii să nu fie.
Liniştea se opreşte în linişte
pătrunde în teama de afară
şi uită.
Tăcută,
turma de miei reci şi trişti
ca zeii din îndepărtatul timp
coboară. Fără mamă. Şi întreabă:
— Unde este pămîntul cînd ninge?
Trimit un fulg
de unde vin fulgi peste fulgi
ca peste teme de Haydn.

Ceva foarte ciudat

Da, pentru că nu-mi ştiu stelele,
de aceea mă doare capul
la confluenţa dintre mine şi cosmos.
Uneori se întîmplă să mă doară intens,
ca un albastru de Prusia,
presîndu-mă cu foarte multe tone
pe fiecare nor
şi chiar mă mir că nu mor
atît de singur
sub atîtea leghe marine.

Gîndesc

Gîndesc la peşti,

ei se trezesc în zori acvatici
şi pudici.
Soarele lor
e negru şi fără păcate,
exact aşa cum se reflectă
soarele nostru
în ţările lor.

Atunci cînd rîdem

Sub culoarea pielii,
dincolo de pielea sufletului,
sub rădăcina gândului,
mai precis,
mai adînc,
mai departe de aşteptările noastre
confuze şi fără logică,
de acolo de unde cu o maxima certitudine
nu ştim ce vrem şi cine sîntem
dacă am vrea atunci cînd rîdem,
să ne îndreptăm măcar imaginar
privirea
la unul dintre dinţi…
am fi fericiţi…

Cioara – fabulă

Cînd nu am nimic
la ce să fiu sceptic
Pămîntul
urlă cu mine:
— Nu vrem poeţi pesimişti!
Eu la el, el la mine
şi amîndoi la o cioară,
care fără să plîngă sau să rîdă

arată negru dar cinstit
motivul pentru care
nu poate
scoate
triluri: – Eu-sînt-cioară!

Impresiile mele freatice

Îmi răsfoiesc amintirile în gînd,
şi gălăgia mă umple.
Capul cade în mîini
şi încep să plîng.
Dar lacrimile mele au o anatomie aparte
sînt ca un fel de globuri fermecate
în care privind pînă la migrenă
îmi simt timpanele ursuze.
Atunci încep să mă consternez,
că în această comunicare,
Ei,
nici măcar nu aud
impresiile mele freatice care
necontenit le sapă statui.

Flori

Trag dintr-un buchet femeia balsam
alungată de sufletul florii,
o desfir frumos în iubire
şi-o învăţ cu mugurii de roze.
Clară ca un fum, beţia de tăcere
îşi trece harul din îngeri prin culori
în pictorul flămînd,
ca să se nască sub iluzia de cer
din marea terminată de lacrimi,
flori…

Fată-albastră

Fată din lacrimi de stele de cerbi,
de grea limpezire ţi-e gura
necoaptă. Sînii tăi
exportă emoţii pînă-n liniştea
umbrelor din lună.
Topeşte-te brădet în păr căprui
să te topeşti ca vraja-ntinerită-n seri
şi dă un val de flori de colţ
alintului din mers, hai dă
ca-n basmele de ieri!
Cerule adă-ne noaptea
cu gînduri de noapte de noi de acum
porneşte izvoare de greieri
şi hai porneşte izvoare de şoapte
departe de drum.

Laşitate

Dar soarele hohoteşte neauzit în sufletul lui
de planeta pe care n-o cunoaşte
nici măcar din virila împletire
din imperiul poporului nor
de unde cu gînduri sălbatice dospeşte
laşitatea pomilor de a se topi în frunze
şi a florilor în fructe, mai uşor.
Cu toţii citim cu glasuri de păsări
sau numai de flori voiajere
în fiecare noapte pe lună
ciudata lui meteahnă
de a nu înceta să mai spere.

Lumina

Sub clarul de piatră al frunzelor de dud
îngenuche olarul în noaptea desprinsă
inima lutul i-o umple cu foc
să sfîrîie piatra aprinsă.
E roşu cerul lui de olar
căci faţa lui simte cum sufăr
cînd lumina din ochii lui nestinşi
mă arde pe faţa nearsă şi umăr.

Fecioara

Crescută cu forme alese
nefiresc de fragilă în fine veşminte
fecioara e spaima necoaptă
din gîndul sălbatec al păsării nestăpînite.
În mine sînt flăcări descinse din sete
eu ştiu? poate dintr-un ceremonial misterios
fără de care jocul de pietre de pietre de pietre
nu are nici un folos.

Cu sufletul pătat

M-am născut cu sufletul pătat
de sucul dulce şi prostuţ al unei dude
ca s-o aştept mai frumos pe omidă
la cenaclul tăcerii din plantă.
Semn că sufletul meu i-a plăcut
omida a venit la locul rezervat
şi înainte de a pleca fără să moară
a recitat un gînd primitiv şi nevinovat.
De atunci întregul neam de omide,
abundă-n cenaclu flămînde
şi nu mă miră şi nu mă surprinde
fiindcă ştiu:
am sufletul pătat de dude.

Limită

M-am lovit de sîn, de sîn,
sau poate am căzut din cer
pe-o piramidă…
Şi ce pustiu era-n deşert
şi cîtă sete am răbdat pînă la oaza de lumină!…
Noaptea îmi uscase gura, gura,
atunci cînd fiecare gest al tău
se termina la limita
de unde începea al meu şi ura.

Legea lui Oniris

Orice om cufundat într-un vis
este supus acţiunii unor forţe de somn
îndreptate către paradis
şi egale cu greutatea volumului de vis
dislocuit de acel om.

Poeziile de mai jos, scrise mai tîrziu, au fost publicate în România literară*, cu o primire foarte entuziastă şi generoasă din partea Constanţei Buzea, care l-a comparat pe Vasile Pădureanu cu Gellu Naum.*

1

eu o iubesc pe Adina iar Adina este îndrăgostită de un bărbat care n-o mai iubeşte.
asta gîndeam mergînd pe Magheru sub un soare anemic
şi deodată am văzut-o pe Adina, în chiar clipa cînd, cred, mă văzuse şi ea pe mine.
salut, am spus, salut, a spus Adina
ce faci? am întrebat amîndoi în acelaşi timp şi mie mi-au dat lacrimile…

2

camera plutea într-o beznă pe care n-o cunoşteam
ceasul fugea împrejurul patului scoţînd strigăte deznădăjduite
pachetul de ţigări se fuma singur şi
aparatul de radio, deschis, transmitea numai marşuri funebre.
ce se întîmplă, mi-am spus, punîndu-mi
repede halatul pe umeri, care, şi el, refuza să mă îmbrace
bucătăria era plină de apă murdară
pe suprafaţa căreia pluteau mari leşuri
umflate de animale necunoscute.
totuşi, ceva nu e în regulă, mi-am spus în timp ce-mi luam doctoriile
pastilele astea aseară erau verzi
şi acum sînt roşii.
reşoul mîrîie ameninţător şi încearcă să mă muşte
ce se întîmplă, mi-am spus, îl cunosc de ani de zile, îl domesticisem deja
totdeauna m-a slujit cu bunăvoinţă.
merele aduse aseară de Liliana erau putrede,
dar căldarea de gunoi înflorise.
totuşi ceva nu e în regulă, mi-am spus,
în timp ce mă uitam după borcanul de ness
hainele din şifonier se băteau, covorul era plin de nasturi învineţiţi

cînd am vrut să mă spăl din ţeava
robinetului au căzut trei picături de sînge
foarte frumoase, ce-i drept, aveau marginile stelate şi o pulsaţie caldă.
doamne dumnezeule, m-am întrebat atunci îngrozit
făcînd o recapitulare a tot ce mi se întîmplase în dimineaţa aceea: oare nu cumva am uitat să plătesc întreţinerea?

3

mîinile îmi zvîcnesc singure pe hîrtia mesei
e o nedreptate, îmi spun clătinîndu-mă fără rost prin bucătăria goală
afară plouă de trei zile, n-am unde să mă duc, nimeni nu vine pe la mine
tristeţea a făcut păianjeni în colţurile casei
mă uit pe fereastră de două ore încoace şi nu văd nimic.
totuşi, continui să mă uit pe fereastră cu încăpăţînare
imposibil să nu treacă măcar un om, unul singur
m-aş bucura şi eu puţin
considerînd că nu sînt chiar atît de singur.
e o nedreptate, îmi spun clătinîndu-mă fără rost prin bucătăria goală
măcar să fi avut un cîine
de ce mama naibii nu mi-oi fi cumpărat şi eu un cîine?
azorică, să strig, şi el să vină
azorică, puiule, simt că nu mai pot
viaţa, atîta cît e, mi se scurge printre degete
aş putea sta în casa asta o sută de ani
şi nimeni, o sută de ani, nu ar
trece pe la mine.
din ochi încep să-mi curgă lacrimi
azorică, puiule, e o mare nedreptate
simt că nu mai pot, viaţa mi se scurge printre degete
nici să beau nu mai sînt în stare,
dar el nu e decît un cîine
ce să înţeleagă un cîine?

4

m-am întîlnit cu îngerul şi am făcut o plecăciune îngustă
îngerul nu mi-a răspuns.
uşor confuz, am lărgit plecăciunea: semăna, acum, cu o umbrelă
îngerul nu mi-a răspuns.
transpirat din creştet pînă-n tălpi, m-am aplecat atît de mult încît
am atins cu fruntea iarba

îngerul nu mi-a răspuns.
doamne, am murmurat reflex, simţindu-mi gura deodată uscată
ce pedeapsă mă aşteaptă pentru impoliteţea mea?
… ţi-am spus de atîtea ori să fii atent la îngeri
sînt nişte făpturi atît de imprevizibile şi de capricioase
atît de imprevizibile şi de capricioase
să vezi ce-o să-ţi facă îngerul, să vezi.
şi am lăsat plasele din mîini, m-am trîntit cu faţa în jos, îmbrăţişîndu-i picioarele
îngerul a tresărit speriat şi a făcut un pas înapoi
cine e, a strigat el, cine eşti, răspunde
nu profita de mine pentru că sînt orb

5

în fiecare zi cînd ieşeam din casă mă întîlneam cu o gură de canal
deschisă ca o floare
gura de canal părea că mă aşteaptă.
dar eu treceam zîmbitor înainte, priveam printre arbori atent la culori…
şi o ignoram.
zi de zi gura de canal era tot mai aproape de intrarea blocului.
într-o seară, ducînd gunoiul, am întîlnit-o chiar pe scări fluierînd o melodie năstruşnică
dar m-am prefăcut că n-am observat-o.
ieri, cînd să ies din casă, gura de canal mă aştepta chiar în faţa intrării, era cît pe ce să cad în ea.
toată ziua am fost neatent şi n-am făcut altceva decît să mă gîndesc la gura de canal
ce-o fi vrut, oare, de la mine, mă întrebam?
seara am găsit-o deja instalată în bucătărie.
am salutat-o, prudent, apoi m-am dus să-mi citesc ziarul,
cînd am revenit, bosumflat, mă aştepta cu masa pusă
nu uitase nici un amănunt
merci, i-am spus din vîrful buzelor, păstrîndu-mă într-o tăcere agresivă.
mi-a pregătit patul şi mi-a întins pastă pe periuţa de dinţi
avea un aer foarte umil
bine, dacă vrei, poţi rămîne, i-am spus.
a clipit din ochi, recunoscătoare, şi s-a întins să doarmă la picioarele mele.
pe la două noaptea m-am trezit agitat

simţind că mi-este groaznic de sete
şi am călcat, din greşeală, pe ea.
de-atunci
au trecut zeci de ani, şi nimeni nu şi-a dat seama că viaţa mea, de fapt, se petrece într-o gaură de canal

6

azi-dimineaţă, pentru prima oară în viaţa mea, m-am trezit la 7
ce oră tristă, am spus privind spre fereastra întunecată, mai bine mă culc înapoi
am potrivit perna, răsucind-o duios, dar somnul refuza să vină.
atunci, de plictiseală, am început să mă gîndesc la
oameni care, nepedepsiţi, se scoală în fiecare dimineaţă la ora 7
oare cum or arăta? sînt îmbrăcaţi? merg singuri?
de-a dreptul surescitat, mi-am pus ceva pe mine, la nimereală şi am ieşit afară
străzile erau goale
nici vîntul, măcar, nu bătea
din loc în loc erau hîrtii care păreau să aibă peste o sută de ani
şi o linişte de catedrală bătuse cuie în aer.
aş fi vrut să întreb pe cineva: unde sînt oamenii? dar străzile erau goale.
kilometri întregi am mers fără să întîlnesc pe nimeni dar nu renunţam
trebuie să mai fi rămas cineva, îmi spuneam, n-au unde să dispară cu toţii.
după ani şi ani de căutări am zărit în sfîrşit un om dar
faţă-n faţă cu el mi-am dat seama că sînt eu.

7

Lăsaţi-mă, le spuneam, sînt ocupat, nu-mi văd capul de treburi
(ei îmi răscoleau lenjeria intimă şi trăgeau de sertarele scrinului)
haideţi, vă rog, le spuneam, fiecare minut e preţios, doar ştiţi şi voi
(ei trimiteau mereu după sticle de vin, umblau cu mîna pe sub fustele fetelor şi ziceau că se simt minunat, da, de-a dreptul minunat)
fiţi atenţi, i-am ameninţat la un moment dat, s-ar putea, dacă nu vă opriţi, să-mi pierd răbdarea
(chestia cu pierdutul răbdării i-a făcut să se tăvălească pe jos de rîs, chiţcăiau dînd din picioare şi fumul se ridică spre tavan în nori tot mai groşi)
gata, domnilor, m-am enervat, ieşiţi afară, v-am spus că sînt ocupat

(e de milioane tipul, îşi spuneau dîndu-şi coate, face toţi banii să-l vezi)
am căzut în genunchi: pentru numele lui Dumnezeu, sînt ocupat pînă peste cap, credeţi-mă
(s-au oprit o clipă, aerul a vibrat scurt, ca limba unui bici atingînd pe coapse o fecioară)
Mă uitam la ei cu lacrimi în ochi
(după care au izbucnit iarăşi în hohote nestăpînite de rîs; cuiele săreau singure din duşumele)
bine, am spus, fie, însă mîine să ştiţi că n-o să vă chem la înmormîntare
(asta i-a speriat: s-au oprit toţi, deodată, apoi s-au prelins pe uşa unul după altul, frecîndu-şi amical bărbile nerase de fata mea)
rămas singur, am luat din nou metrul în mîna şi am măsurat încă o dată:
sicriul trebuia să mă cuprindă perfect.
nu mi-ar fi plăcut, sincer, ca două mii de ani de-acum înainte să stau ghemuit.

8

Anul acesta iarna a venit în oraş pe neaşteptate
arăta rău, era îmbrăcată în aceleaşi haine ca anul trecut
şi părea frîntă de oboseală
canarul meu albastru a simţit-o primul
(are un simţ extraordinar al primejdiei canarul meu)
eu încă nu mă trezisem
şi primul gest pe care l-am făcut a fost să pun mîna pe puşca
fără să mă uit bine, am tras
reuşind să nimeresc iarna direct în inimă
(a dracului să fiu dacă mint)
oglinda s-a schimonosit şi imaginea mea a curs pe podea
de atunci, în oraşul nostru ninge cu sînge
şi nimeni, în afară de mine, nu ştie de ce
(singurul martor al crimei a fost canarul; dar spuneţi şi voi: cine ar crede vreodată un canar pe cuvînt?)

9

Poate nu ştiţi, dar azi am avut o sarcină foarte ingrată
du-te, mi-a spus redactorul-şef, du-te la spitalul fundeni
şi ia pulsul tuturor muribunzilor
să vii înapoi repede, m-a zorit, fiindcă vreau sa dau pe prima pagină un horcăit de agonie

ziarul va avea un succes monstru, m-a asigurat el bătîndu-mă pe umăr
du-te, grăbeşte-te, apoi s-a aplecat şi a luat o nouă gură de cafea
în autobuzul 66 a avortat o femeie, dar nici nu m-am uitat la ea
un copil încerca să mi se bage în buzunar şi i-am sucit gîtul
poliţistul de la piaţa Rosetti a fost călcat de o maşină, maţele răspîndindu-i-se dincolo de cheiul Dîmboviţei
în fine, multe s-au întîmplat pînă la spitalul fundeni, însă mie nu mi-a păsat: cu muribunzii aveam eu ce aveam.
odată ajuns în salonul agonicilor, unde soarele, ascuns după perdele grele de pluş, abia se zărea ca o linie subţire de aur pe pardoseala băltind de sînge
am dat drumul la reportofon
toate paturile le-am luat la rînd şi i-am rugat să gîfîie, în aparat, cît mai dramatic
cei mai talentaţi mureau pe loc
unii, în dorinţa de a fi cît mai convingători, încercau să muşte din ebonita rece made în japan
au fost drăguţi, da, i-am aplaudat, mulţumindu-le pentru fragila lor prestaţie
de amatori, ce-i drept, dar puneau mult suflet
sau ce le mai rămăsese
şi-am sărit fulgerător într-un taxi
să-i duc redactorului-şef materialul
o bombă va fi, pe prima pagină, îi şopteam înnebunit taximetristului la ureche
hai, apasă pedala pînă la capăt, îl rugam
treci peste ei, dă-i bătaie, şefule, strigam
ce victorie de presă, urlam în culmea fericirii
redactorul-şef e genial, absolut genial
şi la intersecţia din dreptul romartei copiilor am călcat-o pe mama.

10

Nu ştiu cum se întîmplă, nu ştiu, zău
dar întotdeauna cînd întind mîna după răsuflarea ta
nu o pot prinde.
Atît am fost în stare să scriu ieri şi am crezut că e poezie
astăzi, după ce m-am trezit, înainte de a-mi bea cafeaua din ceaşca mea preferată
galbenă
am deschis caietul şi am citit rar toate cuvintele unul după altul

în tăcere
ca şi cum m-aş fi rugat
după un timp, de sus a curs o lacrimă
neagră
era amară şi mirosea a bucurie neîncepută
şi am ştiut.

1* Vă pregăteaţi pentru o descriere fierbinte şi pasională de amor, nu? Ei bine, nu. Ce s-a petrecut între Ileana şi Pictor rămîne secretul lor, aşa că imaginaţi-vă singuri sau completaţi pe linia punctată……. (N. mea, CGP)

2* Eu, Cornel George Popa, v-aş putea spune vouă, cititorilor, dar n-am chef. Vă mai las să fierbeţi. Sau să vă daţi seama singuri.

3* Nota mea (C.G.P.): ei, acu' v-aţi prins?

4* Nota mea (C.G.P.): la sfîrşitul volumului veţi găsi nişte poezii semnate Vasile Padureanu. Sînt poeziile lui de-atunci. Poeziile cu care le-a cucerit pe surorile Acutunoaie. Citiţi-le dacă vreţi.

Iar aceasta e capodopera lui Bazil, aşa îi spuneam noi mai tîrziu, după ce n-a mai fost Vasilică de la doi, însă nici noi nu mai eram cei care fuseserăm odată, poemul scris cu puţin înainte de a se sinucide, în care a combinat şi poezii mai vechi de-ale lui, modificate, şi poezii nou-nouţe, într-o construcţie de amploarea unei catedrale.

Însă cine sîntem noi să ne pricepem?

Noi sîntem doar nişte bărbaţi, încă vii, care-am supravieţuit sinuciderii lui Bazil, dar nu vă faceţi griji, o s-o mierlim şi noi cît de curînd…

Cele douăsprezece luni ale anului meu

I

Feciorelnice tămăduiri cu har neprihănit
răscolesc prin aer amintiri
umplîndu-mi iubirea de vise.

Dragostea pe vrute sau nevrute
se-aşterne mireasă pîn-ce dorul ţese
nebănuit
potop de lacrimi.
Nici morţii să nu fie…

Liniştea se opreşte în linişte
pătrunde în teama de-afară
şi uită.

Tăcută
turma de miei reci şi trişti
ca zeii din îndepărtatul timp
coboară
timid şi prudent.

Fără mamă.
Fără tată.
Şi-ntreabă:
unde e pămîntul cînd ninge?

Trimit un fulg
de unde vin fulgii peste fulgi
ca dintr-o temă scrisă de Haydn.

În ianuarie ninge pe teme de Haydn.

În ianuarie
mereu
ninge
pe teme de Haydn.

II

Pentru că nu-mi ştiu stelele
de-aceea mă doare capul
la confluenţa dintre mine şi cosmos.

Uneori se întîmplă să mă doară intens
ca un albastru de Prusia
presîndu-mă cu foarte multe şi diafane tone
pe fiecare nor.

Şi chiar mă mir
în rarele mele clipe
de acută reverie
cînd nu sînt treaz
că n-am murit de singurătate
sub atîtea leghe marine.

Atunci mă gîndesc la peşti:

ei se trezesc în zori
acvatici
înţelepţi, nedeformaţi şi pudici.

Soarele lor
e negru şi fără păcate
exact aşa cum se reflectă
soarele nostru îngheţat
în ţările lor umede.

E februarie şi nimeni nu ştie
cine împotriva cui va muri primul.
Noi împotriva celorlalţi dinaintea noastră?
Sau noi după ceilalţi dinaintea lor?

E februarie şi misterul se simte atît de intens
încît cei ce vor să moară primii se bat cu toţi ceilalţi
pe moarte şi pe înc-o moarte.

III

Trag dintr-un buchet femeia balsam
alungată de sufletul florii
o desfir frumos în iubire
şi o învăţ cu muguri de roze.

Clară ca un fum
beţia de tăcere
îşi trece harul din îngeri prin culori
în poetul flămînd şi singur

pentru a se naşte limpede sub iluzia de cer
din marea terminată-n lacrimi
şi splendori.

Îmi răsfoiesc amintirile-n gînd:
zumzetul gălăgiei mă umple.
Capul îmi cade în mîini.
Încep să plîng.

Dar lacrimile mele au o anatomie aparte:
sînt ca un fel de globuri fermecate
în care privind pînă la migrenă
îmi simt timpanele ursuze.
Şi pe dată mă îndoiesc
de această comunicare unde
Ei
îngerii de martie
nici măcar nu aud impresiile mele freatice şi moi
care necontenit le sapă statui
în aluatul lumii lor unice.

Martie fisurat şi pitic
pe unde hoinăreşti
tu
martie absent din calendarul meu?

IV

Uneori mă simt istovit din senin
aşa
ca un izvor preschimbat în cascadă şi deodată uscat
fără margini, umbre şi semne care să arate
c-am fost.

Uneori mîinile mele de apă seacă infinit de brusc
şi de adînc.

Atît de brusc şi atît de adînc
în mine însumi
încît inima de vapori violeţi începe să ţipe
şi toţi ştiu
că mor
tot mai profund
tot mai viu şi mai scînteietor
în lumea viilor fericiţi că nu vor trăi pînă la moartea lor
ci pînă la o moarte admisă
fragilă, delicată şi mîngîietoare

pe tărîmul căreia ţi-e ruşine să respiri
ţi-e ruşine să roşeşti
chiar şi de-o ruşine imaginară.

Şi atunci
din suflet
accept că am păcate
multiple, rotunde, încercănate, enorme, istovite, niciodată palpabile,
flămînde, aţoase şi reci
păcate mai vechi decît lumea dinainte de a fi lume
păcate fremătînde, şerpuitoare, nemiloase, virile, ţîţoase şi seci.

Atunci e musai
într-o necontenită obedienţă
să-mi plec fruntea către pămîntul reavăn
mai ales dacă există în an vreo lună aprilie.

Însă aici
nimeni
niciun înţelept n-a fost de-acord cu altul
şi singura concluzie finală
e
că fiecare avem o lună aprilie
numai a noastră
care nu seamănă cu restul lunilor aprilie.

V

Da
avem nevoie să înflorim monumental
ori de cîte ori viaţa ne dă afară din propria noastră viaţa
ca şi cum nu noi am fi stăpînii vieţilor noastre
ca şi cum viaţa ar putea trăi şi-n lipsa noastră
ca şi cum noi nu am fi deloc luaţi în calculul unului cu unu şi cu toţi
ceilalţi
ca şi cum între noi şi vieţile noastre
ar fi
un prag subţire de neîncredere duioasă
care să cearnă în sita veşniciilor viitoare

cine are dreptul de a trăi în fericire
extaz, atingere dumnezeiască, îngeri topiţi în alcool
şi cine nu.

De aceea
trebuie să ne răzvrătim toţi odată
la un semnal al oaselor noastre putrezite în iadul uitării
şi să păşim curajoşi
demni
frumos aliniaţi
mai eroici decît martirii
pe drumul aspru al primăverii neînduplecate
aflată la limita pasului maxim dintre ce-am fost şi ce-am putea deveni.

Dacă
florile, albinele, mirosurile ţinute-n plămînii uitaţi
iasomiile, liliacul, trandafirii şi narcisele
n-ar ţîşni atît de tare din noi
în această lună mai
mai binecuvîntată decît orice altă lună mai
din calendarul nostru ştiut
unde
mai e ceva care ne doare.

VI

Afară e atît de vară încît îmi vine să dorm.

Lichefiat între temeri mlăştinoase şi vechi
nostalgii prăfuite înainte de termen
şi spaime noi
calde
mustind de prospeţime
pe care încă nu le am

sînt răstignit între dorinţa de a mai fi şi
mîine
şi dorinţa veşnică de a fi

mereu.

Soarele mă izbeşte-n tîmplă ca securea boantă a unui călău beat.

Mîinile îmi sar din coate pînă la marginea uitării
liniştea e spartă de vînzoleala acidă a viselor
în timp ce mugurii oaselor mele plesnesc
asurzitor
demolîndu-mă pe dinăuntru
cu o fragedă şi rece senzaţie de infinit aproape palpabil.
Nu ştiu să-mi fi fost vreodată mai bine.
Nu ştiu care e ţelul spre care mă îndrept vertical de sincer.
Nu ştiu ce e onest să încep mai întîi.
Dar accept
cu o modestie duioasă şi fină
că nicăieri n-am fost mai iute primit decît în propria mea viaţă.

Transpiraţia se rostogoleşte în salturi flămînde
insistente şi neputincioase
între pereţii jilavi ai garsonierei mele de poet.

Aerul explodează în sunete fierbinţi.

Lumina se topeşte pe fundul tigăii încinse
uitate la soare
unde ochii mei
aidoma unor biete ouă speriate de viscol
plesnesc asurzitor şi stîngaci totodată.

E atît de iunie încît îmi vine să casc
şi mărul lui Adam zvîcneşte prea copt sub pieliţa uscată a gîtului.

E iunie şi mi-e greu să mor strivit de singurătatea mea sub umbra deasă a unui singur soare.

VII

În iulie se coc amintirile despre vieţile viitoare
aidoma unor inimi dospind de vise finalizate

unde deasupra umerilor noştri sticloşi se vede doar linia subţire a
infinitului
cu abia înţelese lumini din zgura zadarnică a celorlalte veşnicii
care aşteaptă
fierbinţi
să le vină rîndul la nefiinţă.

Singura lună iulie din calendarul ştiut al limbii romîne
s-a îndrăgostit într-o bună zi de timida lună martie.

Nebuneşte, complet, definitiv, ireversibil şi epuizant.
Atroce, diafan, mortal, tragic, pe viaţă şi pe moarte.
Intens, fulgerător, prosteşte, hămesit şi inconştient.

Dar, vai
între cele două luni erau mai multe lumi
şi cîţiva stîlpi grei de sare fierbinte.

Niciuna din luni nu se putea smulge din soclul înţepenit al timpului
ei
cu rădăcinile împletite în părul istoriei.

Şi
oricîte eforturi a depus luna iulie
n-a putut ajunge lîngă timidă lună martie.

Atunci
nebună de durere
luna iulie a hotărît să-şi ia viaţa.

Fiindcă nu mai putea suporta asprimea singurătăţii în care era zidită
s-a aruncat
din vîrful cel mai abrupt al renunţării
direct în prăpastia mincinoasă a iluziei eterne.

Căderea a durat mai multe miliarde de ani lumină
timp suficient pentru a-şi rememora întreaga existenţă
ceea ce-ar fi dorit să fie şi destinul care a obligat-o să fie ceea ce e.

Căderea aceasta lentă mai durează încă.

Probabil nu se va termina niciodată.

Însă ea
luna iulie
mai speră:
ai răbdare, i s-a spus.
Ai puţintică răbdare.

Mai trebuie să aştepţi doar un infinit de veşnicii nenăscute
şi cînd nimic nu va mai fi vreodată
mica ta dorinţă fi-va îndeplinită.

Ai şi tu puţintică răbdare…

VIII

Sub culoarea calcifiată de tristeţe a pielii
dincolo de tainica mantie dinăuntrul sufletului
lîngă rădăcina piezişă a gîndului virgin
mai precisă ca o ecuaţie nerezolvată
mai adîncă decît o minusculă gaură neagră
mai departe de aşteptările noastre confuze şi fără logică
de acolo de unde
cu o improbabilă certitudine
nu ştim ce vrem şi cine sîntem
dacă am dori măcar imaginar şi sinceri
să ne îndreptăm puţin privirea
cînd rîdem
la unul dintre dinţii din faţă
ne-am putea vedea aşa cum vom fi în splendidele noastre vieţi proiectate pe ecranul timpului.

Zvelţi
de-a pururea tineri
incandescenţi şi emotivi
cu două inimi de-a latul fiecărui omoplat
cu părul lung pînă la jumătatea gîtului
inelat

cu glezne subţiri
văzul ager şi mintea fertilă.

Astfel
dacă am reuşi cumva
printr-un efort comun
să evadăm preţ de o clipă din existenţele noastre riguros de aliniate
ne-am da seama că de fapt sîntem cu toţii
nişte mari păsări
etern călătoare
fără un singur cuib al nostru
nicăieri
albatroşi devotaţi cerului şi morţii
plutind generos pe deasupra unor mări pustii
pînă cînd lumina se stinge într-o tăcere ameţitoare
de august puhav
insolent, mătăhălos şi viril.

IX

Şi e din nou toamnă.
Iarăşi sîntem biciuiţi de spaimele noastre vechi
bolnave şi îmbătrînite-n rele.
Iarăşi ni se face frig în suflet şi ne rugăm să nu murim.

Fructele cad din copacii grei cu mişcări graţioase şi parcă obosite
de balerine ieşite la pensie
norii îşi cheamă copiii acasă şi-i învăţă să ningă.

Dar ei sînt mici şi nu ştiu decît să plîngă încet
cu lacrimi mărunte
strălucitoare şi reci
sfîşiaţi între dorinţa de ploaie şi teama de ger.

Din înalturi coboară peste tot
o aşteptare sufocant de dureroasă
amestecată cu deznădejde
puţină speranţă şi mult chin.

Liniştea abia dacă se mai aude
oamenii păşesc ameţiţi
sprijinindu-se-n cîrje de aer
sîngele fuge speriat prin arterele lumii
cîte-un vapor se îneacă trist
avioanele plutesc melancolic.
Deodată
se face brusc dimineaţă
apoi seară tîrziu
apoi zi
şi din nou zi
ca o tropăială agitată a unor minţi demente
care şi-au pierdut înţelesul de a fi.

Atît de subţiri n-am fost noi niciodată
şi nici nu speram că reuşi-vom a deveni cîndva
umbre de stafii umblătoare
în veşminte largi
cu ochii făclii
grăbiţi să ne ucidem utopiile nepîrguite din vară
cînd ne credeam foarte nemuritori şi permanent vii.

Septembrie pătrunde în toţi porii noştri
aidoma unui perfid mucegai parfumat
ne adoarme direct din somn
apoi ne uită
lăsîndu-ne jilavi
incompleţi şi moi.

Atunci trebuie
repede
să ne-acoperim inima cu ceva
poate cu
o
floare-albastră, floare-albastră
poate cu
una de nu-mă-uita.

Te implor,
Doamne:

nu mă uita…
Nu mă uita.

X

Fată din lacrimi de stele de cerbi
de prea grea limpezire ţi-e gura necoaptă
sînii tăi exportă emoţii pînă-n liniştea stinsă.

Topeşte-te-n brădet de păr căprui
să te albeşti ca vraja-ntinerită-n zori
şi dă un val uscat de flori de colţ
alintului din mersul tău.

Hai
fată-albastră
hai, dă
ca-n basmele ce mi le povesteai ca ieri.

Cerule plumburiu
ţîfnos şi posac
adu-ne noaptea în gînduri de noapte
de noi
dintotdeauna şi de-acum
porneşte izvoare de greieri flămînzi
cu arcuşul viorilor rupte în vîntul de-afară
presează-i între foile timpului şi iartă-i
te rog
c-au avut
ca şi noi
gura uşoară şi povară prea grea.

Şi hai
tu
octombrie gri
nu mai scrîşni din dinţi lîngă timpanele noastre
Hai
octombrie cenuşiu
iartă-ne

te rugăm
spăşiţi
pentru păcatele viitoare
şi dacă ţi-am greşit cumva
cu fapta
cu gîndul
ori
cu prezenţa noastră incertă.

Porneşte izvoarele lungi de şoapte
răstoarnă-le în golul din noi
şi umple-ne de tandreţea pierzaniei
departe de drumul cel rău.
Departe de drumul cel rău.

XI

În noiembrie poetul înnebuneşte definitiv
oricît ar încerca să scape din plasa amăgitoare a extenuării comune
prin ochiurile căreia unii reuşesc să se mai trăiască
iar ceilalţi nu pot alege decît să moară.
În noiembrie e foarte greu să decizi
care e calea ta şi care e calea altora.

În noiembrie s-au născut atîţia fii de-ai mei
încît luna asta sumbră a ajuns să-mi fie aproape dragă.

Noiembrie încercănat
sfredelitor şi vechi
mi-e foarte teamă de tine
ca de-o cruce răsărită-n deşert
o cruce înfiptă drept în spatele meu.

Fiindcă m-ai umplut de fiinţe iubite
şi eu te iubesc
deşi mi-e foarte teamă de tine.

Povîrnit pînă-n pămînt
sub enormul tău tatuaj pe viaţă

nu înţeleg cum eu
cel viu
voi fi tot eu
cel care va muri.

Dar ei
ceilalţi
supravieţuitorii mai tineri decît mine
vor asista indiferenţi la înmormîntarea mea suficient de banală
ca orice înmormîntare
şi cred că nu le va păsa prea mult.

De fapt
cred că nu le va păsa cîtuşi de puţin
de înmormîntarea mea
penibilă
prost regizată şi plictisitoare
unde-mi joc atît de fals rolul.

Dumnezeule friguros
tăcut şi solemn
Tu conţii atîtea absenţe în carcasa Ta de stîncă
încît mă închin respectuos
la doi stînjeni mai jos
de piciorul Tău.

Te iubesc şi mor
cu aceeaşi frenetică pofta de viaţă
care ne taie venele tuturor
pînă-n capătul inimii noastre fragile
o biată vietate vînată şi fugărită
niciodată acasă
hăituită permanent
chiar şi în vizuina ei intimă
infim protejată de coastele speriate ale trupului.

XII

E

în sfîrşit
decembrie
şi viscolul hohoteşte neauzit în sufletele noastre
de planete abandonate pe care nu le putem cunoaşte
din măiastra împletire
a imperiului poporului nor şi a imperiului războinicilor ninsoare.
Acolo
în mijlocul rănii
cu sălbăticie fierbe
laşitatea pomilor de a se topi de propriile frunze
şi laşitatea florilor de a se topi de propriile petale.

Nimeni nu e mai curajos în faţa iernii de-afară.

Nimeni nu iese
cu pieptul gol şi curat
să se bată.

Toţi umblă şoptit
precaut şi nesincer
însă frigul îi găseşte repede
ne dibuieşte pe toţi
după dîra de sînge îngheţat ce sclipeşte vesel în cărarea ninsă.

Ascunşi sub casele noastre
care, vai
adesea trăiesc mai mult decît noi
în somn
noaptea
citim cărţi scrise cu glasuri de păsări
ori numai de flori voiajere
uitate-n cartonul valizelor din stradă
şi niciodată
dar niciodată
nu ne-amintim
dac-am pus ceva înăuntru
ori dacă trebuia să fi pus.

În fiecare din noi e o lună decembrie
şi o lună goală pe cerul împietrit.

Pui somnoroşi de îngeri umblă buimaci pe stele.
E ger.

Puii noştri de îngeri alunecă pe gheaţa
mortală.

Cuminţi
se-mpiedică unii de alţii
cad din cer
se izbesc de pământ
şi pier.

Sfîrşit

Table of Contents

Prima parte
Partea a doua
Poezii
- Început
- Îmi place
- Ninge pe teme de Haydn
- Ceva foarte ciudat
- Gîndesc
- Atunci cînd rîdem
- Cioara – fabulă
- Impresiile mele freatice
- Flori
- Fată-albastră
- Laşitate
- Lumina
- Fecioara
- Cu sufletul pătat
- Limită
- Legea lui Oniris
- Cele douăsprezece luni ale anului meu

Table of Contents

Prima parte 6
Partea a doua 107
Poezii 259
- Început 260
- Îmi place 260
- Ninge pe teme de Haydn 260
- Ceva foarte ciudat 261
- Gîndesc 261
- Atunci cînd rîdem 262
- Cioara – fabulă 262
- Impresiile mele freatice 263
- Flori 263
- Fată-albastră 264
- Laşitate 264
- Lumina 264
- Fecioara 265
- Cu sufletul pătat 265
- Limită 266
- Legea lui Oniris 266
- Cele douăsprezece luni ale anului meu 274